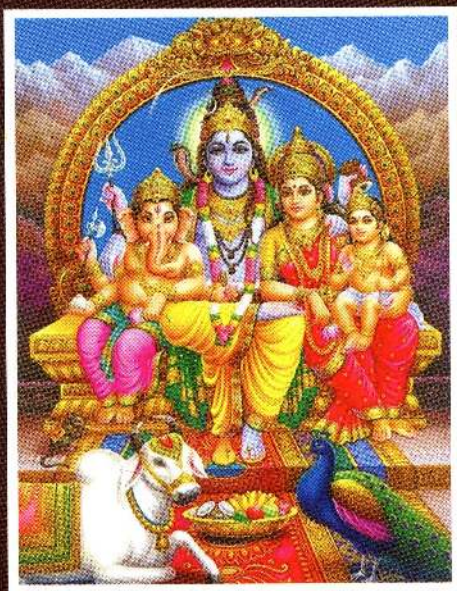

அநு. வை.
நாகராஜஜோதி

இணைப்பு
காட்பூல் ஒரு வாரம்

இலக்கிய வித்தகர்
அநு.வை.நாகராஜன்

நினைவு வெளியீடு

02-09-2012

அநு.வை.

நாகராஜஜோதி

இணைப்பு

காட்டில் ஒரு வாரம்

இலக்கிய வித்தகர்

அநு.வை.நாகராஜன்

நினைவு வெளியீடு

02.09.2012

சமர்ப்பணம்

எங்கள் குடும்பத்தின் குல விளக்காய்
நல்வழி காட்டும் ஒளிச்சுடராய்
பாசத்தின் இருப்பிடமாய்
பண்புக்கோர் இலக்கணமாய்
பொறுமையின் சிகரமாய்
கடமைக்கோர் உதாரணமாய்
பாசத்துடன் எம்மை எல்லாம்
வழி நடத்தி வாழ்வித்த எங்கள்
அன்புத் தெய்வத்தின் பொற்பாதங்களில்
“நாகராஜஜோதி” எனும் நூலையும்
இத்துடன் இணைப்பாக
எமது குல தெய்வத்தின் ஆக்கத்தில் வெளிவந்து
தமிழ்த் தேசிய சாஷித்ய விருதினைப்
பெற்றதுடன் நூலாசிரியருக்கு
“இலக்கிய வித்தகர்” என்ற பட்டத்தினைப்
பெற்றுக் கொடுத்த
“காப்டிஸ் ஒரு வாரம்” எனும்
சிறுவர் வன நவீனம் நூலிணையும்
வெளியிடுகின்றோம்.

— குடும்பத்தினர்

இலக்கிய வித்தகர்

அநு.வை.நாகராஜன்

மண்ணுலகில்

1933

-

05

-

25

விண்ணுலகில்

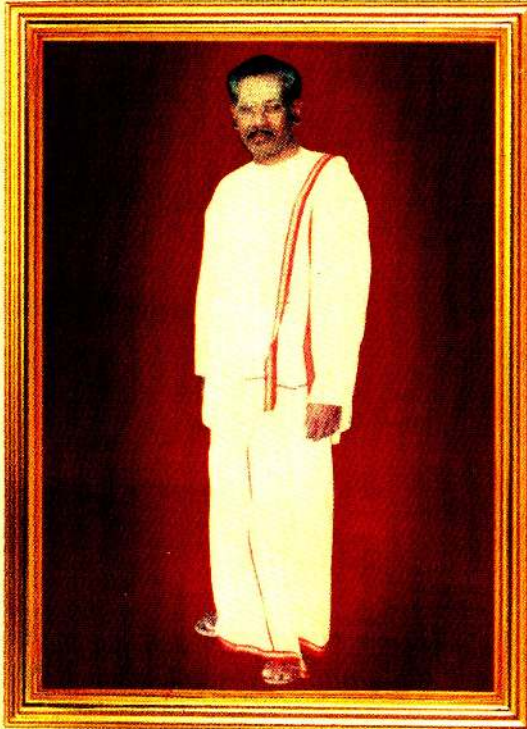
2012

-

08

-

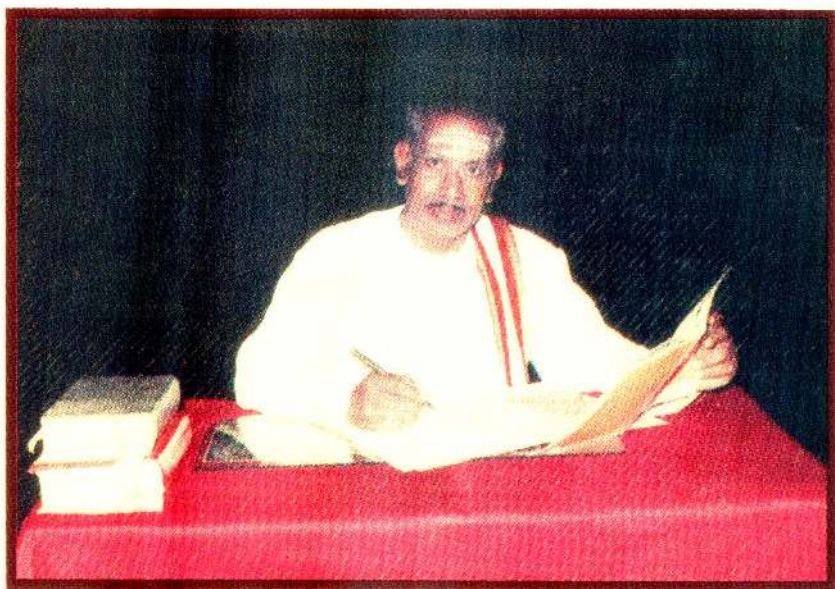
02

திதி வெண்பா

நந்தனமாம் ஆண்டினிலே நாடிவரும் ஆடிமதி
வந்த அபரப் பிரதமையில் - முந்துபுகழ்
கொண்ட உடுப்பிட்டி தந்த அநு. வை. நா
கண்டார் சிவபதமென் றோது.

திதி : ஆடி மாத அபரபக்கப் பிரதமம்

பல்கலை வித்தகர் அநு.வை.நாகராஜன்

சிலரது இளமைப்பருவம் கல்வி விளையாட்டு எனக்கழியும் போது இன்னும் சிலர் பல வழிகளாலும் தமது ஆளுமையையும் அறிவாற்றல்களையும் விருத்தி செய்து கொள்கின்றனர். தொழில்தகைமைகளை ஆக்கிக்கொண்டு உத்தியோகத்தில் அமர்ந்துகொண்டபின் அதற்குப்பின் ஆக்கபூர்வமாக எதிலும் ஈடுபாடு கொள்வதில்லை. ஆனால் அண்மையில் பலரை ஆறாத்துயரில் ஆழத்திவிட்டு இறைவனடி சேர்ந்த அமரர் அநு.வை.நாகராஜன் இலக்கிய உலகின் வெவ்வேறு பகுதிகளாக கதை, கவிதை, கட்டுரை, நாடகம் என எல்லாப் பகுதிகளிலும் ஆழமாகவும் அகலமாகவும் கால் பதித்து - பக்தி இலக்கிய நூல்கள் இரண்டுக்கும் சிறப்பாக உரை எழுதியதோடு - ஏனைய துறைகளான ஊடகம் - உளவியல் - சாரணியம் - சிறுவர் நலன் - வலுவிறந்தோர் நலன் - சொற்பொழிவாற்றல் - தொழிற்சங்க ஈடுபாடு எனப்பல துறைகளில் தடம் பதித்தவர்.

தடம் பதித்த இலக்கிய முயற்சிகளில் சிறப்பான படைப்புகளால் சிகரங்களைத் தொட்டதால் அரசாங்கத்தினதும் இலக்கிய அமைப்புகளினதும் அங்கீகாரத்தைப் பெற்றதோடு விருதுகள் பரிசில்கள் பாராட்டுகளை நிறைவே பெற்றுக் கொண்டார்.

வருங்கால சந்ததியினர் கலை இலக்கியத்துறையில் ஏற்றம் பெற எண்ணி 1986ல் தெல்லிப்பழை கலை இலக்கிய களத்தை ஆரம்பிப்பதில் அக்கறை கொண்டார். பல்கலைக்கழக உபவேந்தர் சு.வித்தியானந்தன், தெய்வத்திருமுகன் தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி, வட்டாரக் கல்வி அதிகாரி பொ.சிவஞானந்தரம், கலாநிதி.நா.சுப்பிரமணியம், கலைப்பேரரசு ஏ.ரி.பொன்னுத்துரை, பிரபல பெண் எழுத்தாளர்கள் கோகிலாமகேந்திரன், குறமுகன்

இராமலிங்கம், கலாகேசரி ஆ.தம்பித்துரை, சைவப்புலவர். சு.செல்லத்துரை, பண்டிதர்.சி.அப்புத்துரை, க.பாலசுந்தரம், கி.மகேந் திராஜா, திருமதி த.சிதம் பரநாதன், திருமதி.கௌ.சுப்பிரமணியன் ஆகியோருடன் இணைந்து கலை இலக்கியத்துறையில் புதிய தலைமுறையை உருவாக்கி அவர்களை சகல வகையிலும் தகுதியுள்ளவர்களாக வளர்த்தெடுத்த பெருமையில் அநு.வை.நாகராஜனுக்கும் முக்கிய பங்குண்டு. அதனால் அவரை பலர் தெல்லிப்பழை கலை இலக்கிய களத்தின் பிதாமகர் என பாராட்டி மகிழ்கின்றனர். குறிப்பாக போராட்ட காலத்திலும் இடம்பெயர்வுகளிலும் உடல் தளர்ந்த நிலையிலும் மனம் தளராது தொடர்ந்து செயலாற்றியவர்.

யாழ்ப்பாணம் உடுப்பிட்டியை பிறப்பிடமாகக் கொண்டாலும் இவரது தந்தையார் வைரமுத்துவும் தாயார் இராசம்மாவும் அநுராதபுரத்தில் சொந்த வீடு, வயற்காணிகள் என அசையாச்சொத்துக்களைக் கொண்டிருந்த காரணத்தால் இவரது கல்லூரிக் காலமும் இளமைப் பருவமும் அநுராதபுரத்தில் கழிந்தது.

வாசிப்பை வாலாயப்படுத்தியதால் பள்ளிப் பருவத்திலேயே பத்திரிகைகளோடு தொடர்பையும் எழுத்தார்வத்தையும் ஏற்படுத்திக் கொண்டார். 1950ம் ஆண்டில் 16வயது பூர்த்தியாகு முன் தென்னிந்தியாவிலிருந்து வெளிவரும் “கண்ணன்” சஞ்சிகைக்கு எழுத ஆரம்பித்தார். தொடர்ந்து வீரகேசரி, ஒப்சேர்வர் பத்திரிகைகளின் நிருபராக செய்திகளும் அனுப்ப ஆரம்பித்தார். பத்திரிகை புகைப்படப் பிடிப்பாளராகவும் தனது திறமைகளை வளர்த்துக் கொண்டார். இவ்வாரம்பம் பிற்காலத்தில் ஈழநாடு, தினபதி செய்தி யாளராகவும் தொடர்ந்தது. குறிப்பாக ஓய்வுநிலையிலும் உடல்நலம் குன்றிய நிலையிலும் வேண்டுகோளை மறுக்க

முடியாத நிலையில் 2005ம் ஆண்டு முதல் 2007ம் ஆண்டு வரை “விஜய்” பத்திரிகையில் அறிவியல் உலகம் பகுதிக்கு பொறுப்பாக இருந்து மாணவர் அறிவை விருத்தி செய்தார். அநு.வை.நாகராஜன் கல்லூரிக்காலத்தில் தமிழறிவுடன் தனது சிங்கள ஆங்கில அறிவையும் வளர்த்துக் கொண்டார்.

ஹென்றிக் இப்சென் என்ற பிரபல கவிஞரின் NEctor of Poems from Norway என்ற கவிதை நூலை தமிழிலும் மொழிபெயர்க்க 2006ம் ஆண்டில் வேண்டுகோள் விடுக்கப்பட்டபோது, மறுக்கமுடியாமல் மூலம் சிதைக்கப்படாது சுவை குறையாமல் தமிழிலும் குறையாமல் தமிழுக்குரிய சிறப்பான அணிகளுடன் சுவையான பாடல்களாக “நோர்வேயில் இருந்து “கவிதை அமிழ்தம்” என தமிழாக்கித் தந்தார். சிலபாடல்கள் கலாநிதி கே.கணேசலிங்கம் அவர்களாலும் தமிழாக்கம் செய்யப்பட்டது.

அவர் அனைத்து துறைகளிலும் பதவிகளிலும் முன்னணியில் திகழ் வதற்கு பெற்றுக் கொண்ட கல்வித்தகைமைகளும் காரணமாகும். இந்தியாவில் சமூகசேவையும் நலனோம்பலம் டிப்ளோமா பட்டம் - கொழும்புத்துறை ஆசிரியர் கலாசாலை பயிற்சி - லண்டன் பல்கலைக்கழக இடைநிலைப்பட்டம் - இலங்கைப் பல்கலைக்கழக சட்டமாணி முதல்நிலைத்தேர்வில் சித்தி - சென்னை சைவசித்தாந்தப் பெருமன்றத்தின் சைவப்புலவர் பட்டம் - இலங்கை அதிபர் சேவை - இலங்கை கல்வி நிர்வாக சேவை பரீட்சைகளில் சித்தி ஆகியவற்றைப் பெற்றுக் கொண்டார்.

உத்தியோகத்திலும் படிப்படியாக உயர்வுகளைப் பெற்றுக்கொண்டார். ஆரம்பத்தில் சுகாதார திணைக்களத்திலும் புகையிரத திணைக்களத்திலும் எழுதுநராகவும், பின்னர்

ஆசிரியராக அநுராதபுரம் விவேகானந்தா வித்தியாலயம் கொழும்பு விவேகானந்தா வித்தியாலயம், கொழும்பு றோயல் கல்லூரி ஆகியவற்றில் கடமையாற்றினார். இலங்கை அதிபர் சேவைக்கு நியமனம் பெற்று மன்னம்பிட்டி, தெஹிவளை, தாவடி ஆகிய இடங்களில் கடமையாற்றி, இலங்கை கல்வி நிர்வாக சேவை நியமனம் பெற்று கிளிநொச்சி வலயக்கல்விப் பணிமனையில் உதவிப்பணிப்பாளராகக் கடமையாற்றினார். 1994ல் பாரிசு வாதம் காரணமாக இளைப்பாறியபின் எழுத்தைத் தொடர விரும்பி இடது கையால் எழுதப்பழகி தன் முயற்சியில் தளராமல் ஆக்கப்பணியாற்றிய வண்ணமிருந்தார்.

எனது பார்வையில் அநு.வை.நாகராஜன் வாழ்வில் 1971ம் ஆண்டு மிக முக்கியமான வருடம். அந்த ஆண்டில் அவருக்கும் தெல்லிப்பழை நாகலிங்கம் தம்பதிகளின் மகள் நேசபூபதிக்கும் திருமணம் நடைபெற்றது. திருமதி நேசபூபதி நாகராஜன் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் சங்கீதபூஷணம் பட்டம் பெற்ற ஆசிரியை. அநு.வை.நாகராஜனின் காரியம் யாவினும் கைக்கொடுத்து பக்கத்துணையாக இருந்ததால் முயற்சிகள் யாவும் திருவினையாகின. 1971ஆம் ஆண்டு அநு.வை.நாகராஜனுக்கு கொழும்பு விவேகானந்தா கல்லூரிக்கு மாற்றம் கிடைத்தது. 1971ல் “மார்கழி மங்கையர்” நூலை வெளியிட்டார். தனது தந்தையாரின் பெயரை நிலைநிறுத்த விரும்பி வைரமான் வெளியீடுகளாக வைரமுத்துவின் மகன் நாகராஜனின் நூல்கள் வெளிவர ஆரம்பித்தன. இலக்கிய வித்தகர் அநு.வை.நாகராஜனுக்கும் சங்கீதபூஷணம் நேசபூபதி நாகராஜனுக்கும் சிவானுஜன் புத்திரனாகப் பிறக்கப் பாக்கியம் செய்தார்.

அநு.வை.நாகராஜனின் ஆக்கங்கள் எல்லாம் நூல்வடிவம் பெறவில்லை எனினும் வெளியான பதினைந்து நூல்கள் பின்வருமாறு:-

பக்தி இலக்கியங்களாக மலர்ந்தவை:-

மார்கழி மங்கையர்

இந்நூல் குன்றக்குடி அடிகளாரால் பெரிதும் பாராட்டப்பெற்ற நூல். திருவெம்பாவை வசனநடையில் கதையுருவாக்கி படிப்போரை பரவசப்படுத்தும் தன்மையது.

விநாயகர் திருவருள்

விநாயகர் திருவருள் நூல் சிறுவருக்கான சிந்தனைக் கதைகளைக் கொண்டது.

பட்டரின் அபிராமி மான்மியம்

இந்நூலில் அநு.வை.நாகராஜனின் அற்புதமான விரிவுரைகளை படித்தின்புறலாம்.

இவரின் சிறுவர் இலக்கியங்கள் பின்வருவன:-

மாணவர் நல்லுரைக்கோவை

1964இல் வீரகேசரி பத்திரிகையில் மாணவர்மலர் பகுதியில் வெளிவந்த கட்டுரைகளுடன் விசேட கட்டுரைகளும் சேர்ந்தது - ஏன்? எதற்காக? எப்படி? என மாணவர்களின் சிந்தனா சக்தியை வளர்க்கத்தக்கவை.

தாய் தரும் தாலாட்டு

சிறுவர்கள் விரும்பும் பாடல்கள் நிறைந்த நூல்.

காட்டில் ஒரு வாரம்

மிக மிக அற்புதமான துணிச்சலை வரவழைக்கும் வீர தீர்ச் செயல்களை விளக்கும் நூல். சிறுவர்களுக்கு நன்கு பிடிக்கும் வசனநடையில் எழுதப்பட்டுள்ளது. இந்நூலுக்கு அரச சாகித்திய விருது கிடைத்ததும் குறிப்பிடத்தக்கது.

அவன் பெரியவன்

சிறுவர்களுக்கான அருமையான கதை நூல்

தேடலும் பதித்தலும்

கலிலியோ - சேர் ஐசாக் நியூற்றன் - லூயிஸ் பாஷ்டர் போன்ற விஞ்ஞானிகளின் கதைகள் கொண்ட விடய உள்ளடக்கத்துக்காகவும் மொழி நடைக்காகவும் மாணவர்கள் விரும்பி வாசிக்கும் புத்தகம்.

சிறுவர் சிந்தனைக் கதைகள்

காலம் காலமாக வாய்மொழியாகக் கேட்ட சிறுகதைகளுக்கு வடிவம் கொடுத்து சிறுவர் மனங்களில் பதிய வைத்துள்ளார்.

“ஒரு காலத்துச் சிறுகதைகள்”

சிறுவர் கதைகள் என்ற வகையில் ஒரு காலத்துச் சிறுகதைகள் நூலைச் சேர்த்துக் கொள்ளலாம். 1955 முதல் 1985 வரை எழுதிய 11 சிறுகதைகள் இந்நூலில் உள்ளன.

கருத்தும் எழுத்தும்

“கட்டுரைகள் என்ற வகையில் “கருத்தும் எழுத்தும்” நூலையும் குறிப்பிடலாம். அவ்வப்போது எழுதி வெளியாகிய பலதுறைசார்ந்த கட்டுரைகள் மாணவர்களுக்கு மட்டுமன்றி சகலருக்கும் பயன்தருபவை.

அறிவியற் பேழையில் ஒருசில மணிகள்

எனும் நூலில் வானொலியில் ஒலிபரப்பாகி மாணவர்களுக்கு மட்டுமன்றி சகலருக்கும் பயன்தரும் விடயங்கள் அடங்கியுள்ளன.

சிறுவர் கவிதையிற் புதிய சிந்தனைகள்

நூலில் ஆடல் பாடலுடன் படிப்பினைபூட்டும் விடயங்கள் உண்டு.

சிறுவரும் அவர்தம் அறிவுசார் சாதனங்களும்
நூலில் சிறுவர் தேடலைத் தூண்டவல்ல குறிப்புகள் உண்டு.
சிறுவர்க்கான பழமொழிக்கதைகள்
நூலின் படிப்பினையையும் மகிழ்வினையும் தரும் கதைகளைக்
காணலாம்.

கோலங்கள் ஐந்து

தெல்லிப்பழை கலை இலக்கிய களம் வெளியிட்ட கோலங்கள்
ஐந்து நாடக நூலில் ஒரு நாடகம் இவருடையது.

அநு.வை.நாகராஜனுக்குக் கிடைத்த விருதுகள்

- 1988இல் இலங்கை அரசின் கலாசார அமைச்சு காட்டில்
ஒரு வாரம் நூலுக்காக “இலக்கிய வித்தகர்” விருது
வழங்கிக் கௌரவித்தது.
- 2000 ஆண்டு வடக்கு கிழக்கு - மாகாண
பண்பாட்டலுவல்கள் திணைக்கள விருது சிறந்த
சமயநூலாகிய அபிராமி மான்மியம் விளக்க
ஆய்வுரைக்கு வழங்கிக் கௌரவித்தது.
- 2002ல் சிறந்த சிறுவர் நூலாக சிறுவர் சிந்தனைக்
கதைகளுக்கு விருது கிடைத்தது.
- 2002ல் சிரித்திரன் விருது அநு.வை.நாகராஜனுக்கு
கிடைத்தது.
- 2004ல் அகில இலங்கை கண்ணதாசன் மன்றம் இலக்கிய
வேந்து விருது வழங்கிக் கௌரவித்தது.

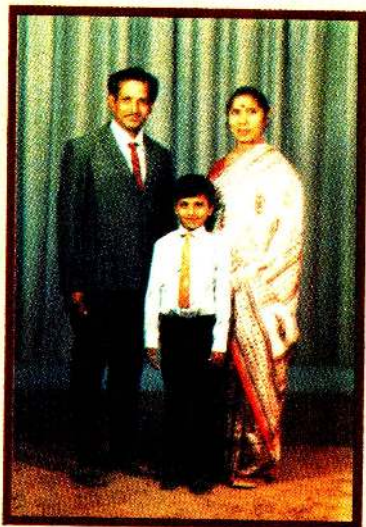
- 2007ல் நிறைந்த தமிழ்த் தொண்டைப்பாராட்டி அகில இலங்கை கம்பன் கழகம் விருது வழங்கிக் கௌரவித்தது.
- 2010ல் எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்பு மையத்தால் - தமிழ் இலக்கிய மேம்பாட்டுக்கு உரமாய் நின்றழைத்த முத்த படைப்பாளி அநு.வை.நாகராஜனுக்கு தமிழியல் வித்தகர் பட்டமும் வவுனியூர் ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண -கமலநாயகி தமிழியல் விருதும் வழங்கிக் கௌரவிக்கப்பட்டமை.
- அநுராதபுரம் விவேகானந்தா தமிழ் மகா வித்தியாலயம் வைரவிழா கொண்டாடியபோது அநு.வை.நாகராஜனைப் பாராட்டிக் கௌரவித்தது.

அநு.வை.நாகராஜன் எனது தாய் வழி மாமன். எனது தாயாரின் தாயாரும், அவரின் தாயாரும் உடன் பிறப்புக்கள். அதனால் அவரை முன்மாதிரியாகக் கொண்டு முன்னேற வேண்டுமென பெற்றோர் வழி காட்டியதும் எனது வளர்ச்சிக்கு காரணம்.

உடுவை.எஸ்.தில்லைநடராசா

பதிவுத் திருமணம்

அரு.வை. நா. மனைவி மகன்

திருமண வெள்ளி விழா

மகன் மறுமகள் பேர்த்தி

அபிராமி மானியம் நூல் வெளியீட்டின் போது

நூல் வெளியீட்டின் போது

பவள விளாவின் போது

தெல்லிப்பழை கலைஇலக்கியக் களத்தின் பிதாமகர் அநு.வை.நா.

இலக்கிய வித்தகர் அநு.வை.நாகராஜன் அவர்கள் பஸ்துறை ஆளுமைபடைத்த வித்தகர். கல்விப் புலத்தில் ஆசானாய் அதிபராய் அதிகாரியாய் முத்திரை பதித்தவர். சமய, சமூக சேவையில் தன்னிகரற்று விளங்கியவர். ஆக்க இலக்கியத்துறையில் அகல, ஆழக்கால் பதித்துச் சாதனை பலபடைத்தவர். சிறுகதை, நவீனம், நாடகம், கவிதை, ஆய்வு, தத்துவம் முதலிய பன்முகத் திறமை படைத்தவர். இத்துறைகளில் எல்லாம் புதுமையான பலநூல்களைப் படைத்து விருதுகள் பலபெற்றவர்.

தான் மட்டுமன்றித் தன்துறைசார்ந்தோரையும், இளைய தலைமுறையினரையும் ஒருங்கே திரட்டி இலக்கியப் பணிசெய்தவர். இந்தவகையில் 1986இல் தெல்லிப்பழைக் கலைஇலக்கியக்களம் தோற்றம் பெற முன்னின்றுழைத்தவர். 1995வரை களத்தின் பொருளாளராயிருந்து அரியபல சாதனைகள் படைக்கப் பாடுபட்டவர்.

நூல்வெளியீடுகள், நூல் ஆய்வரங்குகள், கருத்தரங்குகள், சிறுகதைப் பட்டறைகள், கவிதைப் பட்டறைகள், நாடகப் பட்டறைகள், கல்விமான்கள், கலைஞர்களின் நேர்காணல்கள், பாராட்டு வைபவங்கள்.

விழாக்கள் என்று திட்டமிட்டுத் திட்பநுட்பமாகக் களம் செயற்பட மத்திய குழுவினரை ஊக்குவித்து அவற்றின் வெற்றியில் மகிழ்வெய்தியவர்.

தான் இயங்கமுடியாமல் நோயுற்றிருந்த காலத்தும் கலைஇலக்கியக்களத்தின் வெள்ளிவிழாவரை அதன் பிதாமகராய் இருந்து பேராதரவு தந்தவர். தன்பங்கினையும் தன் துணைவி ஊடாகப் பயன்படவைத்தவர்.

“செய்வன திருந்தச் செய்” என்ற தமிழ்க்கிழவி ஒளவையாரின் வாக்கிற்கு இலக்கியமாய்த் தான் வாழ்ந்தது மட்டுமல்லத் தன்னைச் சேர்ந்தவர்களையும் வாழவைத்த அரிய பெருமைக்குரியவர்.

இலக்கியத்திற்கு இசைகூட்டினாற்போல சங்கீத பூஷணம் நேசபூபதி அவர்களை மணந்து இல்வாழ்வினும், பொதுவாழ்வினும் இருவரும் இணைந்து பயன்பட வாழ்ந்தார்கள். இருவருமே கலைஇலக்கியக் களத்திற்கு இருபத்தைந்து ஆண்டுகாலமும் செய்த அர்ப்பணிப்பு மிக்க பணி அளவிடற்கரியது. அவர் ஆன்மா இறைவன் திருவடியில் அமைதி பெற வேண்டுகின்றோம்:

கலாபூஷணம், சைவப்புவவர் சு.செல்லத்துரை

தலைவர்

தெல்லிப்பழைக் கலை இலக்கியக் களம்

கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்க மண்டபத்தில் நடைபெற்ற பவள விழா

கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்க மண்டபத்தில் நடைபெற்ற பவள விழா

அநு.வை. நாகராஜன் அவர்களின் மணிவிழா

கலை இலக்கியக் களத்தினரால் கௌரவிப்பு - 2008

அநுவை என்றொரு மானுடன்!

உலகம் மாயா காரியம் என்பது உயர்ந்தோர் கூற்று.
உலகில் அன்றாடம் நிகழும் மரணங்கள் இவ் உண்மையினை
எமக்கு உணர்த்துகின்றன.

உலகெலாம் ஒரு பெரும் கனவு அதனுளே,
உண்டு, உறங்கி, இடர் செய்து செத்திடும்,
கலக மானிடப்பூச்சிகள் வாழ்க்கை ஓர் கனவிலும் கனவு என்ற
பாரதியின் கவிதை அடிகள் மேல் உண்மையைச்
சித்தாந்தப்படுத்துகின்றன.

இத்தத்துவ உண்மைகள் அறிவுக்குப் புலப்பட்டாலும்,
சிலரது மறைவு நம் மனதைப் பெரிதும் பாதிக்கவே
செய்கின்றது.

அங்ஙனம் மனதைப் பாதித்த மரணங்களில் ஒன்றாய்,
அண்மையில் நிகழ்ந்த பேரறிஞர்
அநுவை நாகராஜன் அவர்களின்
மரணம் அமைந்து போயிற்று.

* * *

எழுத்தாளர்,
பேச்சாளர்,
ஆசிரியர்,
அதிபர்,
அதிகாரி,
சமூகத்தொண்டர்,
இறைத்தொண்டர்,
பத்திரிகையாளர் என
பேரறிஞர் அநுவை அவர்களின் முகங்கள் பதிந்த துறைகள்
பற்பல.
அத்தனை முகங்களிலும்

சத்தியமும், நேர்மையும், கட்டுப்பாடும், ஜொலிக்க வாழ்ந்த பெருமனிதர அவர்.

நற்காரியங்களை, தான் செய்ததோடல்லாது,

எங்கு நற்காரியங்கள் நடந்தாலும்,

தேடிச்சென்று உதவிய பண்பாளர் அவர்.

எண்பதுகளில் அவருடனான எமது உறவு ஆரம்பித்தது.

அவர் தொடர்பு இலக்கிய உறவாய் ஆரம்பித்து பின் குடும்ப உறவாய் மாறியது.

யாழ்ப்பாணத்தில் கம்பன் கோட்டம் ஒன்றினை அமைக்க நாம் முற்பட்டபோது,

எமைத் தேடிவந்து ரூபா பத்தாயிரத்தினைக் கொடை செய்த வள்ளல் அவர்.

அக்காலத்தில் அவர் வீடிழந்து வாழ்ந்து வந்தார் என்பது சிறப்புக் குறிப்பு.

* * *

உறவாய் நெருங்கிய பின்பு எமது முயற்சிகள் ஒவ்வொன்றினையும்,

அணு அணுவாய் ரசித்து ஊக்குவித்த பெரும் மனிதர் அவர்.

நவீனத்திலும், மரபிலும் ஊறித்திளைத்து கூர்மையற்றிருந்த அறிவால்,

அக்காலத்தில் பிரிவுபட்டிருந்த மரபு, நவீன அறிஞர்க்கிடை யிலான பாலமாய்த் திகழ்ந்த மேதை அவர்.

அத்திறத்தால் மரபறிஞர்களிடம் நவீனத்தையும்,

நவீன அறிஞர்களிடம் மரபறிவையும் சேர்ப்பித்த மாண்பாளர் அவர்.

இவ்வலிமையால் மரபுவழி நின்ற எம்மையும் அவர் ஈர்த்தாட்கொண்டார்.

எவர்க்கும் தீமை நினையாத அவரது உளத்தூய்மை கண்டு வியந்திருக்கிறேன்.

அன்பாய்ப் பாராட்டவும், உரிமையாய்க் கண்டிக்கவும்,
உறுதுணையாயிருந்த,
ஓர் உறவை இழந்து கழகம் கண்ணீர் வடிக்கிறது.

* * *

எடுத்துக்கொண்ட எந்த வேலையையும்,
தொழிலாய்க் கருதாமல் தொண்டாய்க் கருதிப் பாடுபடுபவர்
அவர்.

இலக்கிய, சமய, சமூக முயற்சிகளில் மட்டுமன்றி,
அரசு உத்தியோகத்தையும் அவர் அங்ஙனமே கருதினார்.
ஆசிரியராய் இருந்த காலத்திலும், அதிபராய் இருந்த
காலத்திலும்,

உத்தியோக வரம்பைத் தாண்டி அவர் செய்த பணிகள் பற்பல.
தான், தன் குடும்பம் என்ற எல்லைகளை, பொதுத் தொண்டில்
மறந்து போகும் மாமனிதர் அவர்.

அங்ஙனம் அவர் இயற்றிய அளவற்ற அரிய முயற்சிகளே
அவரை நோயிற் கிடத்தின.

அது இயற்கை செய்த பெரும் கொடுமை!

* * *

நோயுற்ற பின்பும் சோர்வுறாத அவர் மனவலிமை கண்டு
வியந்திருக்கிறேன்.

உடல் இயக்கம் குன்றிய பின்பும்

ஆசாரம், ஒழுக்கம், கட்டுப்பாடு ஆகியவற்றைப் பேணுவதில்
அவர் காட்டிய உறுதி ஆச்சரியமானது.

அங்க இயக்கங்கள் குன்றிய பின்பும்

பல நூல்களை ஆக்கினார்.

பல நூல்களை வெளியிட்டார்.

பல நற்காரியங்களை ஊக்குவித்தார்.

இயல், இசை, நாடகம் எனப் பல துறைகளிலும் முயன்றார். இத்துணை மனவலிமை அவர்க்கன்றி வேறுயார்க்கும் ஆகாது என்பது திண்ணம்!

* * *

அவர் நோயுற்றிருந்த காலத்திலும், அதற்கு முன்பும் அவரோடு சேர்ந்து வாழும் பாக்கியத்தை இறைவன் கொடுத்தான்.

அவர்க்கு வெறும் பெயரளவிலேயே நாம் துணையாய் இருந்தோம்.

உண்மையில் அந்நோய்க்காலத்திலும் எங்களுக்கு அவர் செய்த துணையே பெரிதாம்.

பெரியாரைத் துணைக்கோடலின் பெருமையுணர்ந்த காலம் அக்காலம்.

இளமையால் நான் செய்த சில தவறுகளையும் எனை நோகச்செய்யாது பொறுத்துக்கொண்ட சான்றோர் அவர்.

அவர்க்கு வாய்த்த துணைவியார் தன் கணவரின் பெருமை உணர்ந்த கற்பிற்கரசி.

கணவர் நலத்தோடு இருந்த காலத்தில் செய்த தொண்டைவிட பலமடங்காய்க்

கணவர் நோயுற்றிருந்த காலத்தில் உவப்போடு தொண்டு செய்த உத்தமி.

ஓர் அறிவாளியைக் கணவனாய்ப் பெற்றேன் என அகமகிழ்ந்திருந்த பெண்மணி.

அவர் கணவர்க்குச் செய்யும் பணிவிடையில் ஒரு மாணவனின் பணிவும் பயமும் அன்பும் கலந்திருக்கும்.

தனக்கு வயதான காலத்திலும் கணவனாரை ஓர் குழந்தைபோல் தூக்கிச் சுமந்தார்.

அ.து அநுவை என்ற அறிஞர்க்கு ஆண்டவன் கொடுத்த வரம் என்றே கருதுகிறேன்.

தாய் தந்தையரின் உணர்வறிந்து செயல்பட்ட புதல்வன் சங்கர். எங்கள் குழந்தையாயும் வளர்ந்தவன்.

தந்தையின் இறுதிவரை தந்தையை அன்போடு தாங்கியவன். அவ்வன்புக் குடும்பத்தில் இன்று நிரப்ப முடியாத ஓர் இடைவெளி.

அவ்வறிஞனின் இடத்தை யார்தான் நிரப்ப முடியும்?

* * *

அப்பேரறிஞனைப் போற்றிக் கௌரவிக்கின்ற பாக்கியம் எங்கள் கம்பன் கழகத்திற்குக் கிடைத்தது.

அவர்களது மணிவிழாவில் கலந்து பாராட்டும் வாய்ப்பினை தனிப்பட்ட முறையில் நான் பெற்றேன்.

நிறைவுக் காலத்தில் அவரை அடிக்கடி காண முடியாமல் வேலைகள் என்னை விழுங்கின.

இன்று அவரது மறைவின் பின் அவ்விழப்பு என்னைப் பேரிருளாய்ச் சூழ்ந்து வாட்டுகிறது.

தமிழ்த் தாய் எனக்கு அருளிய மற்றொரு பெற்றோராகவே அத்தம்பதியரை நான் போற்றுகிறேன்.

அச்சான்றோனின் இழப்பு அக்குடும்பத்தாருக்கு மட்டுமன்றி, எங்கள் கழகத்தார்க்கும் உரியதாம்.

யார் யாரை ஆறுதல் செய்ய?

அச்சான்றோனின் ஆன்ம சாந்திக்காய் அனைவரும் பிரார்த்திப்போம்.

‘இன்பமே எந்நாளும் துன்பமில்லை’

- கம்பவாரிதி இ.ஜெயராஜ்

நாகராஜதீபம்

துள்ளித்திரியும் பள்ளிப்பருவத்தில்
அள்ளி எடுத்தேன் புத்தகம் ஒன்றினை
அறிஞர்களின் தேடலும் பதிதலும் - ஆம்
அநு.வை.யின் அரியதொரு படைப்பு

விஞ்ஞானிகளின் வரலாறுகளை மட்டுமல்ல
மெஞ்ஞானத்தையும் மீட்கத்தவறவில்லை
அஞ்ஞான இருள் போக்கி அறிவெனும் தீபத்தை
எஞ்ஞான்றும் கையில் ஏந்தும் எம் அநு.வை

உறவென்று தெரியுமுன்னே உன் உணர்வு
சிறுகொன்றை விரித்து சிந்தனை வெளியில்
பறவையாய் பறந்து பாசமாய்த் தேடியது
பகுத்தறிவாளனான என் தாத்தாவை

கலை உலகில் கதிரவனாய்
தலை நிமிர்ந்து நின்ற தலைவனவன்
விலை கூற முடியாத மாணிக்கமாய்
அலை கடலின் ஆழ்மணிமுத்தாய்

நேசபூபதியின் நேசனாய் என்றும்
பாசமுள்ள பண்பான கணவனாய்
ஆசைக்கோர் அன்பு மகனை அரவணைத்து
நேகக்கரம் நீட்டி அப்பா என்றழைக்க வைத்து

ஏற்றம் வாழ்வில் பலகண்ட எம் தெய்வமே
கூற்றம் அழைக்கையில் கூடவே சென்றுவிட்டாய்
ஆற்றுமோ எம்மனங்களை - இங்கு
தேற்றுமோ தேம்பி அழும் உறவுகளை.

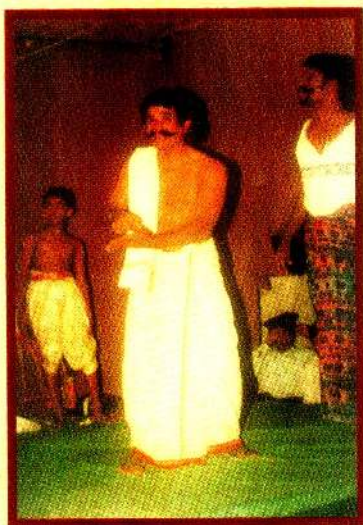
- கண்ணனின் கண்ணீர்க் கவிதை

மாகாணசபையில் நடைபெற்ற விருது வழங்கல்

கண்ணதாசன் மன்றத்தினரால் கௌரவிக்கப்பட்ட போது

“தாளக்காவடியில்” நாட்டாண்மை
நாகமணியாக - 1992

“காட்டில் ஒரு வாரம்” நூலுக்கான
சாஹித்ய விருது 1988

கம்பன் விருது

சிறுநாதபுரம் விவேகானந்தா வித்தியாலய பைரவிழாவில்

எங்கள் குல தெய்வம்

எங்கள் வாழ்வின் குலவிளக்காய், எமக்கு ஒரு அறிவுச் சுடராய் எமக்கு அன்பு காட்டி எம்மை அரவணைத்து எங்கள் இதயத்தில் இடம்பிடித்து எங்களோடு இனிய மொழி பேசிய எங்கள் கண்கண்ட தெய்வம் நீங்கள் அப்பா.

இப்போது நாங்கள் துணையற்ற உறவாய், துடிப்பற்ற இருதயமாய் உன் அன்புக்காய் ஏங்கி துடிதுடித்துப் போகின்றோம்! எல்லையற்ற உன் அறிவுக்கு - ஈடு இணையில்லா உன் அன்பிற்கு யாரப்பா! இனி எமக்கு!

எப்போதும் ஒரே முகம், எப்போதும் புன்சிரிப்பு, எப்போதும் இனிய சொற்கள், எப்போதும் உன் கருணை நிறைந்த பார்வை இவை யாவற்றையும் நாம் உங்களிடம் கண்டதால் எமக்கு நீ தெய்வம் அப்பா!

எப்போதும் நீங்கள் சங்கர் எங்கே! எங்கே! என்று எந்நேரமும் உங்கள் கண்ணுக்குள் எம்மை வைத்து காத்துக்கொண்டு இருப்பீர்கள் அப்பா!

எந்த நேரமும் வீட்டில் எல்லோரும் இருக்க வேண்டும்

எப்பவும் எல்லோரும் அன்பாய் இருக்க வேண்டும்

யாரிலும் வேற்றுமை காணாத அன்பு இதயம்

உணவு உண்ணும் முன்னரும் எல்லோரையும் உணவு

உண்டிற்களா என்று கேட்ட பின்னரே தான் உணவு

உண்ணுவீர்கள்.

இயலாத காலத்தில் எங்களை ஆசிரவதிக்க மறுத்ததில்லை பிறந்த நாள், திருமணநாள், புதுவருடம் என்றால் எங்களை வாழ்த்தும் ஒரு அன்புத் தெய்வம் நீங்கள்.

இயலாமல் போனாலும் (கலியாணத்தின் போதும்) மனந்தளராமல் (உடல் தளர்ந்த போதிலும்) எம்மை கலியாண மேடை வரை வந்து ஆசீர்வதித்த எங்கள் தெய்வம்

நான் மருமகளாய் வீட்டுக்கு வந்த நாள் முதலாய் என்னை உங்கள் பெண்பிள்ளை போலவே பார்த்த ஒரு அன்புத் தெய்வம். நான் கண்ட தெய்வம் கருங்கல் தெய்வமல்ல. அது "மாமா" எனும் வடிவில் கண்ட எங்கள் குல தெய்வம். நான் தாயாகிபோன செய்தி அறிந்தவுடன் பரிபூரண சந்தோசத்தை அடைந்தவர் என் மாமா என்றால் மிகையாகாது. எனக்கு என் அன்னை காட்டும் அன்பைப்போல் எனை அரவணைத்து ஆதரித்தவர். தனக்கு ஒரு பெண் பிள்ளையே பேர்த்தியாய் வரவேண்டும் என்று ஆரம்பத்திலேயே ஆசை கொண்டவர். அதையே கனவாய் கொண்டவர் அதுபோல அவர் கனவை நனவாக்க எனக்கொரு பெண் குழந்தை பொன் பிள்ளையாய் கிடைத்ததைக் கண்டு பேரானந்தம் கொண்டவர். பேர்த்தியை கண்டதில் அவர் பெற்ற பேரானந்தம் சொல்லில் அடங்காதவை. தானே பாலூட்டி, தானே சோறுதீத்தி மகிழ்ந்தவர். எந்நேரமும் தன் பேர்த்தியை "தேவி" என்ற செல்லப் பெயர் கொண்டு அழைப்பார். தான் இயலாமல் இருந்தாலும் எப்பவும் எங்களுக்கு உறுதுணையாய் இருப்பதற்கு எப்போதும் மறுத்ததில்லை. தன் பேர்த்தியின் மழலை மொழியில் தன்னை மறந்தவர், பேர்த்தியின் சந்தோஷத்தில் தன் நோயை மறந்தவர்.! இந்த சந்தோஷத்தை பொறுக்க முடியாத ஆண்டவன் இன்னும் சிலகாலம் அவரை அவர் பேர்த்தியோடு

கொஞ்சி விளையாட விட்டு வைக்கவில்லை. அவளும் "தாத்தா, தாத்தா" என்று ஓயாமல் உரைத்த சொல் இன்னும் ஓயவில்லை. தாத்தா போட்டார். இனி வரவேமாட்டார்" என்று அவள் புலம்புகிறாள் தாத்தாவை தேடி அவர் அறைக்கு சென்று பார்க்கின்றாள். எத்தனை பிள்ளைகளுக்கு ஏடு தொடக்கிய "தாத்தா" தன் பேர்த்திக்கு ஏட்டைத் தொடக்கும் வரை ஆண்டவன் அவரை எம்மோடு விட்டுவைக்கவில்லை. ஆனாலும் அவர் ஆசீர்வாதம் எமக்கு வேண்டும் எமக்கு இருக்கும் என்ற நம்பிக்கையில் எங்கள் வாழ்க்கை தொடரும். என்றைக்கும் எங்கள் வாழ்வில், எங்கள் மனதில், எங்கள் நினைவில் மாறாத மறக்காத மறையாத தெய்வம் உண்மை தெய்வம் எங்கள் குலதெய்வம்.

மகன் : சிவாநுஷன்,

மருமகள் : பிரியதர்ஷினி

பேர்த்தி : சப்தனா

கிறுக்கி மூடிய இமைக்குள்ளும் இருப்பாய் அப்பா

அன்னமிட்டு எனக்கு

ஆரத்தமுவிய என் அப்பா!

திண்ணிய பார்வையில் எனைக்

திறம்பட ஆக்கிட துடித்த என் அப்பா....

கண்ணுக்குள் மணியாய்

கருத்தினில் ஒளியாய் - என்றும்

எனை உன்னோடு காப்பாயே ! அப்பா

கடுஞ் சொல் கூறாமல் எனைக்

கண்ணியமாய் காப்பாயே அப்பா!...

அன்னைக்கு அன்னையாய்

தந்தைக்கு தந்தையாய்

நல்லாசானாய் எனக்கு

எப்போதும் இருப்பாயே அப்பா!

எனக்காக உனக்குள்

எத்தனை கற்பனைகள் அப்பா!!!

எனை ஆளாக்கி ஆலம் விழுது போல் பார்க்க

ஆசைப்பட்டாய் அப்பா!...

இறுக்கி மூடிய இமைக்குள்ளும்
எப்படியோ! நுழைந்து விடுகின்றது உன்நினைவு
எப்பவும் நான் உம்மோடு இருக்க வேண்டும் என்றே
நினைப்பாய் ஆனால்
இப்ப மட்டும் எப்படி நீமட்டும் என்னை விட்டுச் சென்றாய்!...

இப்போதும் ஞாபகம் எனக்கு...
உன்னோடும் நான் சென்ற ரயில் பயணம்
ஆனால் மறுகணம் என் மனம் ரயில் சுமக்கும்
தண்டவாளமாய் வலிக்கின்றது

எப்போதும் நீ! என்னில் ஒருபிழை
என்னில் ஒருகுறை
எனக்கொரு கண்டிப்பு என்று
ஒருபோதும் என் மனதை நோகவைத்திருக்கவே மாட்டாய் அப்பா
ஆனால் இப்போ வாழ் நாள் முழுவதும் நான் வாடும் உன்
நினைவுகளை விட்டுச் சென்றாய் அப்பா.

மகன் சிவாநுஷன்.

ஆசான் அநு.வை.நாகராஜன்

சகல விடயங்களிலும் எனக்கு ஆசானாக இருந்து அநுராதபுரம் மண்ணுக்கு பெருமை சேர்த்த இலக்கிய வித்தகர் அநு.வை.நாகராஜன் அவர்களின் மறைவு ஈடு செய்யமுடியாத இழப்பு என்றாலும் அரை நூற்றாண்டு காலமாக மாணவனான அவரது வாசகனான, அவரை முன்னோடியாக கொண்டவன் ஒருவனான நினைவுகளை மீட்பது சரித்திரத்தையே திரும்பிப் பார்க்க வைக்கிறது.

1965ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் அநுராதபுரம் விவேகானந்தா தமிழ் மகா வத்தியாலயத்தில் அவரிடம் கல்வி கற்ற இரா.நாகராஜன், இரா.வி.மூர்த்தி ஆகியோருடன் சேர்ந்து நடத்தி வந்த 'தமிழ்ச்சுடர்' என்ற கையெழுத்துச் சஞ்சிகை 1968 ஆம் ஆண்டு அச்சப்பிரதியான போது 25சதம் விலையிடப்பட்ட அதன் முதல் பிரதியை அவரிடம் ஒப்படைத்த போது 2 ரூபா தந்து அளித்த உற்சாகம் ஒரு நிகழ்வு. அந்த 2 ரூபாவின் பெறுமதி இன்று 2000 ரூபாய்க்கு மேல்.

கடந்த வாரம் 'அநுராதபுரத்தின் முதுசொம்' என்ற நூலை தொகுத்த போது 1958.03.23 அன்று அவரை செயலாளராக கொண்டு இயங்கிய 'அநுராதபுரம் வாலிப முன்னேற்றக்

கழகம்' நடத்திய வெள்ள நிவாரண நிதிக்கான கலை விழா தொடர்பான அறிவித்தலை அந்த நூலில் பதித்தல் இன்னொரு நிகழ்வு அவரது பண்பையும், இளம் தலைமுறை ஊக்குவிக்கும் வழிகாட்டலையும் சமூகச் உணர்வையும், கலை நயத்தையும் சுட்டிக் காட்டுவதற்காகவே மேலுள்ள பந்திகளில் இரண்டு, ஒன்றோடொன்று தொடர்பற்ற இரு சம்பவங்களையும் குறிப்பிட்டிருந்தேன்.

ஆசானின் கருத்தும், எழுத்தும் என்ற நூலில் பேராசிரியர் அ.சண்முகதாஸ் அவர்கள் இவரைப் பற்றி எழுதி உள்ளவற்றின் சுருக்கம் பின்வருமாறு உள்ளது.

'.....இலக்கிய வித்தகர், அநு.வை.நா.இந்நூலிலுள்ள முப்பத்தொரு கட்டுரைகள் ஊடாக தன்னுடைய பல துறை அறிவையும், திறனையும் ஆற்றல்களையும் புலப்படுத்தியுள்ளார் அவர் கையாண்டுள்ள தமிழ் மொழி நடை எளிமையாகவும், அறிவியல் சார்ந்ததாகவும், கூர்மையானதாகவும் அமைந்துள்ளது....'

இக்கருத்து அவரது நூல்பற்றியதாக மட்டும் இருந்தாலும் அதை இங்கு குறிப்பிடுவது முக்கியமானதாகும். 30,40 வருடங்களாக இந்த மண்ணில் கல்வி கற்று, கற்பித்து கல்வியறிவை மட்டுமல்ல தமிழ் மொழிக்கு கலை

இலக்கியத்திற்கும் விஷேடமாக சைவ சமய திருப்பணிக்கும் அவர் செய்துள்ள பங்களிப்பை இந்த சிறிய குறிப்பில் உள்ளடக்க முடியாது.

இந்த மண்ணை விட்டு அவர் இடம்பெயர்ந்த பின்னர் இலக்கிய வித்தகர், சைவப் புலவர் என்ற விருதுகளையும் பட்டங்களை பெற்று ஆன்மீகம், கல்வி, தொல்லியல், வரலாறு, மொழி, இலக்கியம் என பல்வேறு திசைகளில் அவரது பணிகள் வியாபித்து, பிரகாசித்து 1990ஆம் ஆண்டு அவர் மல்லிகையில் எழுதிய 'நாணலை வருடும் அலைகள்' என்ற ஆக்கத்தில் அநுராதபுரம் மண்ணில் அவரது சேவைகள் துலாம்பரமாக காட்டப்பட்டுள்ளது.

இடம்பெயர்ந்த பின்னர் மேற்கொள்ளப்பட்ட துறைகளில் அவரது ஆழ்ந்த அறிவை வெளிப்படுத்தி தமிழ், கலை, இலக்கிய, சமய, கலாசார உலகில் தனி இடத்தை பெற்றுக்கொண்டதை பெருமையாக நினைவு கூர்வதோடு அநுராதபுரம் மண்ணிலும் அவர் உருவாக்கிய வாரிசுகள் மத்தியிலும் என்றும் அவர் மறக்க முடியாத மாமனிதராக உயிர்வாழ்வார் என்பதை குறிப்பிட விரும்புகின்றேன்.

கலாபூஷணம் அன்பு ஜவஹர்ஷா
அநுராதபுரம்

பீனிக்ஸ் பறவை போல எங்கள் மாமா

எனது பள்ளிப் பருவத்தின் முதற்காலடியை
ஞானோதயா வித்தியாலயமதில் பதித்தபோது
நேர்மை, கடமை, கண்ணியம், கட்டுப்பாடு என
எமக்கு “அதி”பராக அறிமுகமாகிய எங்கள் மாமா
மாணவ சமுதாயத்தினதும், அறிவு, திறன், மனப்பாங்கை
நுணுகி ஆராய்ந்து அவர்தம் ஆற்றல்களையெல்லாம்
துலங்கவும் சுடர்போல பிரகாசிக்கவும் வைத்த மாமா
இலக்கண இலக்கியம் எதுகையும் மோனையும்போல
கண்கவர் கருத்தொருமித்த காதலர்போல — எங்கள்
நேசமக்காவுடன் இல்லற தர்மத்தில் இணைந்து
சோமஸ்கந்த மூர்த்தம் போல் சங்கரனுடன்
இனிது வாழ்ந்திட்ட எங்கள் மாமா
வலிகாமத்தில் தென்மயிலையாம் கட்டுவனில்
ஞானோதயா வித்தியாலயத்தின் பள்ளி விழாக்களில்
கலை மகளின் கலைகள் பலவற்றையம்
மாணவச் செல்வங்களுடாக கலை மெருகூட்டி
உயிர்ப்பூட்டி எம்மை பண்பாடடைய வைத்த
எங்கள் நாகராசா மாமா
இன்றைய இளம் சமுதாயத்திற்காக துடிப்பும், மிடுக்கும்

செயலூக்கமும், தளரா உறுதியுடனும்
அறிவெனும் சாகரத்தை அந்த பாரிவள்ளல் போல
வாரிவழங்க துடித்த எங்கள் மாமா
இன்று உருவமாக எம்கண்முன் இல்லை யென்றாலும்
“இடர் வருங்கால் நகுக”, முயற்சி திருவிளையாக்கும்
என்பதை செயல் வேந்தராக வாழ்ந்து காட்டிய
எங்கள் மாமா....
வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து வானுறையும்
தெய்வத்தினுள் ஐக்கியமாகிவிட்ட மாமா,
மீண்டும் மீண்டும் வருவார் அந்த பீனிக்ஸ் பறவை போல...
கர்மவீர புருஷராய் பதியாகித் தந்தையுமாகிப்
பேரனுமாகித் தாடித் தாத்தாவுமாகி பேரறிவாளராய்
பேரின்பப் பேறடைந்துவிட்ட எங்கள் மாமாவினது
ஆத்மா என்றுமே எங்களை ஆசிரவதித்துக் கொண்டிருக்கும்

ஓம் சாந்தி! சாந்தி!சாந்தி!

இங்ஙனம்,

திரிபுரசுந்தரி திருவருட்செல்வன் (விஜி)

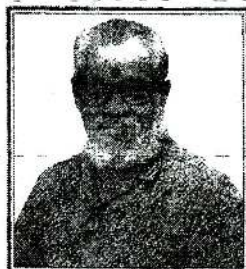
இலக்கிய வித்தகர், இன்கலைச் செல்வர்
அநு.வை.நாகராஜன் அவர்களுக்குக்
கண்ணீர் மலர்க் காணிக்கை

மலர்வு

1933

06

25

உதர்வு

2012

08

02

நவீனப்படுத்தல்

நல்லாசிரியராய், சிறந்த ஆசிரியராய்
கல்வி ஆசிரியராய், கடமைதவறாத
கண்ணியமானாய்த் திகழ்ந்தனையே!

இலக்கியப் புலத்தில்

சிறுவர் இலக்கியச் சீர்ப்பாய்
தத்துவச் சிந்தனைத் திறமையுள்ளாய்
ஜம்பதஞ்சம் மேற்பட்ட நூல்களின்
ஆக்க இலக்கிய கந்தராவாய்
விழுதுகள் படைவென்று நின்றனையே!

வரலாற்றில்

வெள்ளிவிழாக்கண்டு சாதனை படைத்த
தென்னிந்தியைக் கலை இலக்கியக் களத்தின்
புதாமகராய் வுருந்தின்பு பெருமை பெற்றனையே!

வாழ்க்கையில்

செய்வன தருந்தச் செய்யும் செய்மனமாய்
எல்லார்க்கும் உதவுமானத்து அன்புமனாய்
எல்லாந் மனங்கள்ளும் நிறைந்தனையே!

இன்று

உனை ஆழந்தோம், என்னும் நிறைந்திருப்போம்.
கண்ணீர் மலர்தூவிக் கண்ணீரைச் சொல்கின்றோம்.

தென்னிந்தியைக் கலைஇலக்கியக் களத்தினரும்

நண்பர்களுந்

02, 08, 2012

— அரூலின் அடையபாததீரம் —
அமரர் அருவை நாகராஜன் அவர்கள்

“நவில் தொறும் நூல்நயம் போலும் பரில் தொறும்
பண்பு உடையாளர் தொடர்பு” (குறள்)

ஊது ஊர் மக்களுக்கான நிழலாக இருந்த குரல்—
ஒன்றுவிட்டது. சொல், செயல், உள்ளம் என்பவற்றால்
பிறகுக்கு நலம் பல புரிந்திடு. அமரர் அருவைநாகராஜன்
அவர்கள் என்ஹென்றும் ஏற்றுதற்கும் போற்றுதற்கும்
உரியவர், எம் சிந்தைக்கு விருந்தளித்த சீரிய தலைமகள்.
தலை சிறந்த செம்மொழிச்செல்வனே என்றும் எம்
இதயத்தில் வாழ்ந்து கொண்டே இருப்பார்.

வெற்றுக் கற்பனைச் சொற்பின்னல்களைக்
கவிச்சுரமாகி விற்று ஆதாயம் தேடமுற்படாது சமூக
மேம்பாட்டுச் சிந்தனைகளைச் சாதாரணருக்கும் கொண்டு
செல்லும் ஊடகமாகக் கவிதையைக் கையாண்ட மரபுக்
கவிஞரவர்.

அறிவுத்திறத்தாலும், தேடல் நிறைந்த வாசிப்பின்
மேன்மையாலும் அவரது படைப்புகள் சிறப்புற்றன.
ஒட்டுவொத்த சமுதாய மேம்பாட்டினை காணவேண்டும்
என்ற கருத்து அவர்தம் படைப்புகளின் அடிநாதமாகும்.
அவரது படைப்புகள் முஸ் அவரது நாமம் நிலைத்து
வரும்!

நிறைந்த மனச்சுமையோடு உலக ஆத்மசாந்திக்காகப்
விராத்திக்கின்றோம். உங்கள் குடும்பத்தினரின் துயரில்
நாங்களும் பங்கு கொள்கின்றோம்.

ஓம் சாந்தி! ஓம் சாந்தி! ஓம் சாந்தி!

இப்படிக்கு
பர்வீ ஞானோதய நற்பணி மன்றம் பிரான்ஸ்.

அன்பகலா திரு.அநு.வை.நாகராசன் ஐயா அவர்களுக்கு அஞ்சலி செலுத்துவோம்

கலை இலக்கிய உலகில் பிரகாசித்த பேரன்பர் அநுவை நாகராசா ஐயாவின் மறைவு ஈடுசெய்ய முயாதது. இவரை அறிமுகஞ் செய்து வைத்த பெருமை சிவத்தமிழ் செல்வி அம்மையாரையே சார்ந்தது. சிவத்தமிழ் செல்வி அம்மையாரின் மறைவுக்குப் பின்னரான 4 ஆண்டுகாலப்பகுதியில் அவரின் பெருங்கேண்மைக் கூட்டத்து பேரறிஞர்கள் பலரை இழந்து விட்டோம். இந்த வகையில் நமது அன்பகலா அநுவை ஐயாவும் ஒருவர்.

உடுப்பிட்டி சிவசம்புப் புலவர் பிறந்த மண்ணை பிறந்தகமாக கொண்டு பெருமைச் சேர்த்தவர். நல்லாசிரியராக, அதிபராக, கல்விப்பணிப்பாளராக பரிணாமவளர்ச்சி பெற்ற அறிஞர் இவர்.

அண்மையில் வெள்ளிவிழாக் கண்ட தெல்லிப்பழை கலை இலக்கிய களத்தின் முக்கிய தூண்களில் இவரும் ஒருவர். துர்க்கை அம்மன் கோவிலுக்கு அணிந்தாக உள்ள எதிர்க்கட்சி தலைவர் அ.அமிர்தலிங்கம் அவர்கள் இருந்த வீடு காலியான போது இந்த வீட்டில் நாட்டு யுத்த நெருக்கடி இடப்பெயர்வில் போது சுமார் 10 ஆண்டுகளுக்கு மேல் குடும்பமாக இருந்து வாசந் செய்தனர். இக்காலத்தில் தெல்லிப்பழை காசிவிநாயகர் ஆலய பாலர் ஞானோதய சபையுடன் இவர்கள் ஆற்றிய, பாரியார், நேசபூபதி அம்மையாருடன் இணைந்து ஆற்றிய இசைவளர்ச்சிப் பணிகள் அளவிட முடியாதன.

ஏலவே எங்கள் சிவத்தமிழ் செல்வி அம்மையாருடன் இணைந்து அவருக்குப் பக்கபலமாக மகோற்சவ காலங்கள்,

விழாக்காலங்களில் ஆற்றிய, கலை, இலக்கிய, இசைவளர்ச்சிப் பணி தனி முத்திரை பதித்தது.

மூத்த படைப்பாளியாக விளங்கிய அநுவை நாகராசா ஐயா அவர்களின் அனைத்து வைபவங்களிலும் சென்று சிறப்புச் செய்தவர் சிவத்தமிழ் செல்வி தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி அவர்கள்.

நாட்டில் ஏற்பட்ட யுத்தம் நெருக்கடி காலத்தில் 'அபிராமி அந்தாதி' க்கு ஒரு சிறந்த உரை எழுதினார். அந்த உரையும், உரை நடைச் சிறப்பும், இவரை ஒரு 'உரையாசிரியர்' என்ற தகைமைக்கு உயர்த்தி விட்டது. இந்த உரை நூலுக்கு சிவத்தமிழ் செல்வி அம்மையார் ஒரு அணிந்துரை வழங்கினார்.

சிவத்தமிழ்ச் செல்வி அம்மா போற்றிப் புகழ்ந்த அநுவை ஐயாவைப் பற்றிக் குறிப்பிட எனக்கு என்னதான் தகுதி உண்டு. இவர் அம்மையாரின் பெருங்கேண்மைக் கூட்டத்தைச் சார்ந்தவர். இசை உலகிற் பிரகாசித்து விளங்கும் மனையறத்தின் வேராக விளங்கும் பாரியார் நேசபூபதி அம்மையாருக்கும், தக்கார் தகவிலர் என்பதற்கு வரைவிலக்கணம் கூறும் அருந்தவப்புதல்வன் சிவானுஷன் குடும்பத்துக்கும் எங்கள் ஆழ்ந்த அநுதாபத்தைத் தெரிவிக்கின்றேன்.

விண்ணவர் உலக வரவேற்புப் பெற்று அன்பகலா சைவப்புலவர் அநுவை நாகராசா ஐயாவின் ஆத்மா சாந்தியடைய எல்லாம் வல்ல தூர்க்கை அம்பாளைப் பிரார்த்திப்போமாக.

அன்பன்

கா.சிவபாலன்

ஸ்ரீ துர்க்கா தேவி தேவஸ்தானம்

தெல்லீப்பழை

23.08.2012

வாழ்வகத்தின் முதலாவது செயலாளர்

அமரர் திரு.அரு.வை.நாகராஜன் அவர்களின் மறைவு கல்வி உலகிலும் இலக்கிய உலகிலும் ஒரு பெரும் வெற்றிடத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளது. ஓர் ஆசிரியராய், அதிபரார், அரிய கல்விப் பணியாற்றிய அதேவேளை, ஓர் சிறந்த படைப்பாளியாய் சீரிய சிறுவர் இலக்கியங்கள் பலவற்றையும் ஆக்கித் தந்துள்ளார்.

எமது வாழ்வகத்தின் வரலாற்றிலும் இவருக்கு எப்போதுமே ஓரிடமுண்டு, எமது வாழ்வக அன்னை அமரர் கலாநிதி அன்னலட்சுமி சின்னத்தம்பி அவர்கள் வாழ்வகத்தினை உருவாக்க முனைந்த போது அவருக்குக் கைகொடுத்தவர்களுள் அமரர் நாகராஜனும் ஒருவர். அது மாத்திரமல்ல. 'வாழ்வகம்' என்ற பெயரைத் தேர்ந்தெடுத்து அதன் முதலாவது யாப்பினை வரைந்ததோடல்லாமல் வாழ்வகத்தின் முதலாவது செயலாளராகவும் பணியாற்றியுள்ளார். இறுதிவரை உறுதியுடனும் தன்னம்பிக்கையுடனும் வாழ்ந்த அமரர் நாகராஜன் அவர்கள் என்றும் நம் மனங்களில் நிலைத்திருப்பார் என்பதில் ஐயமில்லை.

அன்னாருக்கு எமது கண்ணீர் அஞ்சலிகளைக் காணிக்கையாக்குவதோடு அவர்களின் குடும்பத்தினரோடு எம்மையும் இணைத்துக் கொள்கின்றோம்.

ஆ.ரவீந்திரன்

தலைவர்,

வாழ்வகம்

சுன்னாகம்

சங்கராபரணன்

“இல்லறம் என்பதோர் பக்குவம் செய்யும்
நற் பள்ளிச்சாலை”

- மனோமணியம் தந்த சுந்தரம்பிள்ளையின் சுந்தர
வாக்கியம் இது.

1971ஆம் ஆண்டு காலப்பகுதி, உடுப்பிட்டியிலிருந்து எங்கள்
கட்டுவனுக்கு வந்து விதானை நாகலிங்கத்தின் கடைக்குட்டியின் கரம்
பற்றினார் அநு.வை.நாகராஜன்.

இவர்களின் திருமண அழைப்பிதழின் எழுத்துக்கள்
இசைக் கருவிகளின் உருவங்களால் அமைந்திருந்தன. நாற்பது
ஆண்டுக்குப் பின்னரும் அது இன்று நடப்பதுபோன்ற மனக்காட்சி.

உளர் மகிழ், உறவுகள் சிலிரக்க, உலகம் வியக்க வாழ்ந்த
தம்பதியினர் இவர்கள். காளை நிலையம் - மாடுகளைச்
சினைப்படுத்துவதற்கு அமைந்த நிலப்பகுதி நாகலிங்க மாமா
இவர்களுக்குச் சீதனமாக வழங்கியது. உருவேறி உரமேறி
திருவேறிய பூமி அது. எருதுகளின் துணையோடு கேரமாதா
வலம்வந்த தலம் அது.

அங்கே

1978ல் முதல் எழுந்தது ஒரு சிற்றகம். அங்கிருந்து
கொண்டுதான் “சங்கராபரணத்தை” அழகுற அமைத்துக் கொண்டார்
நாகராஜன் அவர்கள்.

உங்கள் வீட்டுக்கு ஏன் இந்தப் பெயரை வைத்துக்
கொண்டீர்கள் என்று நான் அவரைக் கேட்டது கிடையாது. ஊகித்து
விடையை நானே கண்டுகொண்டேன்.

பாம்புகளின் தலைவன் நாகராஜன். அவனைத் தனது கழுத்திலும் திருமுடியிலும் அணிந்திருப்பவர் சிவனார் சங்கரன். சங்கராபரணம் சிவனுக்கு உகந்த இராகம். இத்தனையையும் கூட்டிக் கழித்துப் பார்த்தால் கிடைக்கும் விடை.

நாகராஜன் +சங்கீதபூஷணம் நேசபூபதி +சிவானுஷன் (சங்கர்)நாகராஜன் பெரும் சிவபக்தன். இல்லாள் பிறந்த நட்சத்திரம் அனுஷம். சிவ அனுஷன் திருநாமமும் இப்படித்தான் வந்தது.

1981 காலப்பகுதியில் சிவானுஷன் (சங்கர்) இவர்களுக்கு முத்தான சொத்தாகக் கிடைத்தார். 1985ல் மூவரும் சங்கராபணத்தில் கால் பதித்துக் கொண்டனர்.

மனிதன் தான் நெறிபட வாழ்வதற்குத் தனக்கெனச் சில சட்ட திட்டங்களை வகுத்துக் கொள்வான். அவை அவனது வாழ்வை உயர்த்தும் வேலியாக அமையும். அந்த வேலிக்குள் பாதுகாப்பாக வாழ்வான்; பிறரையும் வாழவைப்பான். திரு. நாகராஜன் இப்படி விழைந்து வாழ்ந்தவர்.

இவர்-

அதிகாலை துயில் எழுவார். காலைக் கடன்களைத் தொடர்ந்து இறைவழிபாட்டில் ஈடுபடுவார். இல்லாளுக்கும் பிள்ளைக்கும் தன்னாலான உதவிகளைச் செய்வதில் என்றும் தவறியதில்லை.

காலை தொடக்கம் மாலைவரை இவர் தவறாது செய்வது வாசிப்பு, நிறையவே வாசிப்பார். ஓய்வு என்பது இவருக்குக் கிடைத்தால் அதுவும் வாசிப்பிலேயே கழியும்.

Reading makes a man exact.

வாசிப்பு மனிதனை முழுமையாக்கும்.

இவர் அதிகம் பேசமாட்டார். தனிமையை விரும்புவவர். சிந்திப்பவர். இவை பல நூல்களை இவர் பிரசுரிப்பதற்குக் காரணமாயின. எல்லாமே சுகப்பிரசவம் அறுவைச் சிகிச்சை கிடையாது.

இவர் புகுந்த ஊரில் பத்து ஆண்டுகள் நிலையாக வாழ்ந்தார். பாலர் ஞானோதய வித்தியாசாலை அதிபர் திரு.சி.நாகலிங்கம் அவர்கள் தான் சிறிது காலம் கீழிறங்கி இவரை அதிபராக்கி இவர் செய்யும் கடமைகளுக்குத் துணை நின்று வழிகாட்டினார். பாடசாலை சகல வகைகளிலும் கோயிலானது; அறிவொடு பண்பான மாணவச் செம்மல்கள் உருவாகினர்.

ஊருக்குள் சகல நிகழ்வுகளிலும் கலந்து கொள்வது. வேண்டிய சந்தர்ப்பங்களிலெல்லாம் உதவிக்கரம் நீட்டுவது இவரது வழக்கம். இவர் மேலோர், இவர் கீழோர் என்று பார்க்காது விரைந்து உதவுவார். அடுத்தவர் அறியாது கொடுப்பார். அதனால் ஊரவர் இவரை அதிகம் நேசித்தனர்.

சுறுசுறுப்புக்கு உதாரணம் நாகராஜன். இவரின் திருமுகம் திருஉறையும் முகம். பளிச்சென்று மின்னும் காந்த சக்தி (நககரடபநஉந) கொண்டது. இறை அருள் பொழிவே இதன் காரணம். இந்த வடிவை வேறு எதனாலும் பெற இயலாது.

தனது மனைவி நேசம் தன் கலையை வளர்க்க வாய்ப்புக் கொடுத்தார். அவரையும் அவரது கலையையும் மகன் சங்கரையும் மிக மிக நேசித்தார்.

பகல், இரவு வேளை உணவுகளை விட காலை உணவு இவருக்குக் கட்டாயம் வேண்டும். அதனைத் தவறாது உண்பார். கீரை வகை இவருக்கு நன்கு பிடிக்கும். வேறு எந்த உணவு வகையிலும் இதுதான் பிடிக்கும் என்ற விருப்பு இல்லை. ஒரு உணவு வேளை கழிந்தால் இடையே வேறு எதனையும் உண்ணமாட்டார். அளவாகவே உண்பார்.

நாகராஜன் அவர்கள் முத்தமிழையும் விழைந்து போற்றுவார். அவற்றிற்குத் தம்மால் இயன்ற பணிகளை உரு, ஒலி வடிவங்களில் செய்வார். இவர் எழுதிய இசை, நாட்டிய நாடகங்கள் ஆசிரியர் பெயர் வெளியே தெரியாமல் பரிணமித்தன. பல மேடைகளில் வெற்றி கண்டன.

மேலே கூறியவை இவரது விருப்புகளின் விளைச்சல். இவர் வெறுப்பது - கடமை தவறுவது. பொய் பேசுவது. மன்னிக்க முடியாத தவறுகளைச் செய்வது. மொத்தத்தில் நியாயம் தவறுவதை அவர் முற்றாக வெறுத்தார். இதன் காரணமாகச் சில சந்தர்ப்பங்களில் சினம் காப்பது அவருக்குச் சிரமமாகத் தோன்றும். இவரது கண்டிப்பு விரைவில் தனியும், கணிவு மிகையாகும்.

இந்தக் கண்ணியமான மனிதர் சுத்தமான பண்பாட்டு உடையுடன் வலம் வந்த பெருமகனார். நிறையக் கொடுத்தே செல்கிறார். எல்லாவற்றையும் விட்டு அபிராமியின் கடைக்கண் கனியை மட்டும் கொண்டு செல்கிறார். அவர் வாழ்வு - எமக்கு அவர் வழங்கிய உழைப்பால் உயர்ந்த ஏணி. நன்றி ஐயா.

ஜெய் சாய் ராம்

தர்மபூபதி சிதம்பரநாதன்

முன்னாளர் விரிவுரையாளர்

கோப்பாய் ஆசிரியர் கலாசாலை.

2.
சிவம்

தெல்லிப்பனங்கல் கலைஇலக்கியக்கல் ஐதம்பகாலப் பொருளானதும்

முத்து உருப்பினதும் ஆகிய

இலக்கியவீர்தகன் அரு. வை. நாகராஜன் அவர்களின்
பவளவிறாவில் (23.05.1972) வழங்கப்பெற்ற

பெரிசுபுரி மலிகை

மொழி

நல்லாசான் நல்லதிபர் நாடுபுகழ் பல்கலையில்
வல்லோன் இலக்கிய வித்துகராய்ப் பலவிரத
பெற்ற அரு.வை.ந. பேரார் பவளவிறு
நற்புகழே காண்க நயந்து.

விருத்தம்

சிறுவர் இலக்கியச் செம்பெல உட்கள்
சிறுவர் சிந்தனைகளைக் கதைகள், கவிதைகள்
சிறுவர் பழமொழி, தேடலும் பதித்தலும்
கற்றியிற் பேரார், அவரின் பெரியவன்
சிறுவர் நவீனம், காட்டுவொரு வாரம்
சிறுவர் தாய்தரும் தாலாட்டுடனே
பெருமதிப் புடைய நால்களைத் தந்த
பெயர்புகழ் விளங்க வைத்தனை வாழி

மார்கழி மங்கையர், மாணவர் நல்லுரை
மாதவப் பட்டரின் அகநாடு மாண்மியம்
சீரமும் ஒருகாலத்துச் சிறுகதை
சிந்தனைக்கியை கருத்தும் எழுத்தும்
பார்புகழ் வானொலிச் சைலன்டு சிந்தனை
வாழ்தமிழ் இலக்கியத் தேன்கவைப் பேச்சுகள்
தேர்ந்தநல் ஆக்க இலக்கியம் தந்த
செம்பெல பல்லாண்டு வாழியவாழி

இணையாதித் துணையான மங்கை நல்லன்
இசையரசி நேசுபுழி நன்மாதம்
கணம்பிரிபா நன்மைத்தன் சிவானு ஐதம்
கருதுபுகழ் கருமுகி பிரியதர்சியும்
துணையாவார் கற்றத்தார் நண்பர் சூழத்
தொல்லுலகில் பல்லாண்டு வாழி வாழி
குணமுமுயர் பெருமைபுகழ் மென்மையோடு
குன்றியுயர் திமைய் வாழி வாழி

பேரார் ப. வழுத்துவோர்

தெல்லிப்பனங்கல் கலை இலக்கியக்களத்தினர்

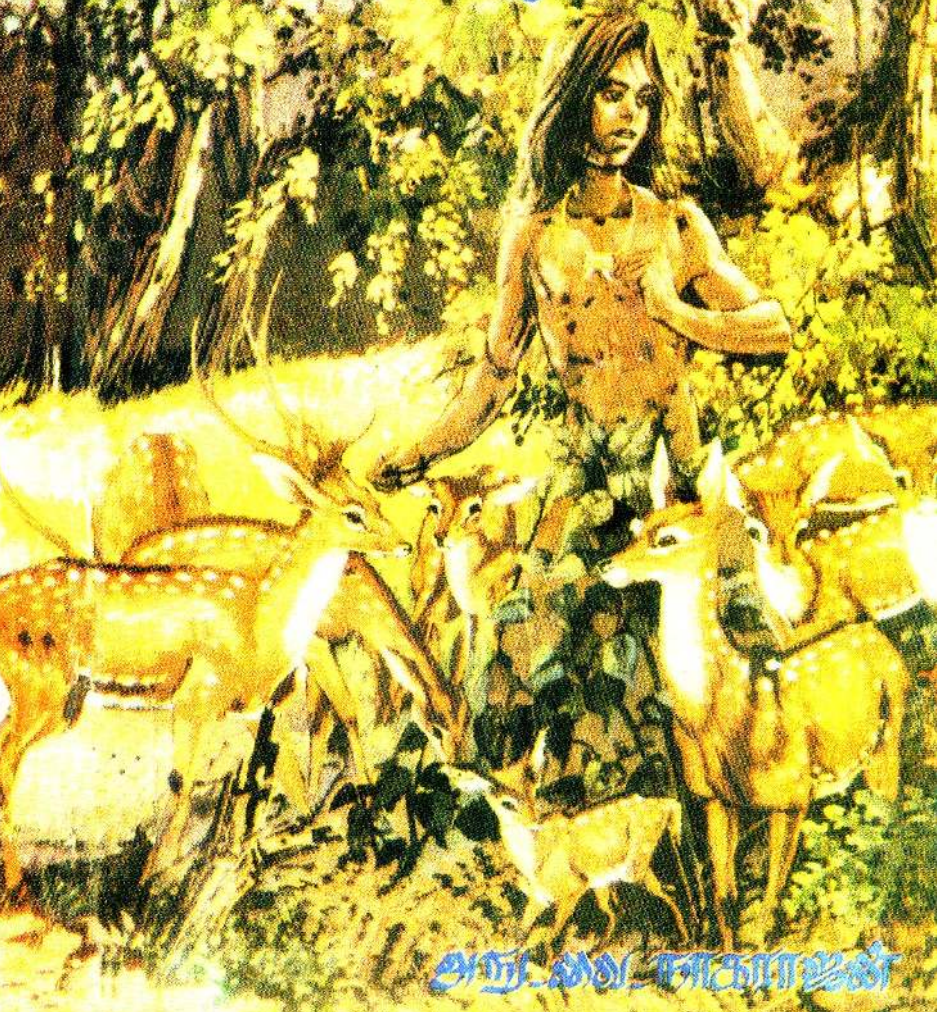
நன்றியுடன் நினைகின்றோம்

- ♦ இறுதிக் கிரியை சம்பந்தமான செயற்பாடுகளைச் சிந்தித்து அவற்றை நடைமுறைப்படுத்த வேண்டியவாறு ஆவனவற்றை ஒழுங்கு செய்தவர்களுக்கு,
- ♦ தொலைத் தொடர்புச் சாதனங்கள் மூலம், அஞ்சல் மூலம் நேரில் அனுதாபந் தெரிவித்து ஆறுதல் அளித்தவர்களுக்கு, மலர்வளையம், மலர்மாலை, மலர், கண்ணீர் அஞ்சலி என்பன அளித்தவர்களுக்கு,
- ♦ அமரரின் ஆத்ம சாந்தி நினைந்து, தெய்வீகப் பாடல்கள் பாடியும், இரங்கல் உரைகள் நிகழ்த்தியும் மனஅமைதி அளித்தவர்களுக்கு,
- ♦ அந்தியேட்டிக்கு முன்னும் பின்னும் வேண்டிய உதவிகளை வேண்டியவாறு பங்கெடுத்து உதவிய அன்பர்களுக்கு,
- ♦ நினைவு அஞ்சலி மலருக்கு தேவையான ஆக்கங்களை வழங்கி உதவிய நல் நெஞ்சங்களுக்கும்,
- ♦ மலரை சிறப்புற அச்சிட்டு தந்த கீதா பப்ளிகேசன் நிறுவனத்தாருக்கும்
- ♦ அந்தியேட்டி கிரியைகளை சிறப்புற நிறைவேற்றி தந்த அந்தணப் பெருமக்களுக்கு,
- ♦ மேலும் பல்வேறு வழிகளிலும் எமக்கு உதவிய உற்றார், உறவினர்கள், நண்பர்களுக்கு,
- ♦ இன்றைய இந்நிகழ்வில் கலந்துகொண்ட அனைவருக்கும்

எங்கள் உளம் நிறைந்த நன்றிகள்

- குடும்பத்தினர்

காட்டில் ஒரு வளம்

அரு. அரு. தாக்காஜன்

அநு. வை. நாகராஜனின்

— காட்டில் ஒரு வாரம் —

இந்நூலுக்கு —

- o இலங்கை அரசு, 'சிறந்த சிறுவர் இலக்கியம்' (1988க்கு) என தமிழ்த் தேசிய சாகித்ய விருதும், பணப்பரிசும், சான்றிதழும், வழங்கியதோடு ஆசிரியருக்கு 'இலக்கிய வித்தகர்' எனும் சிறப்புப் பட்டமும் வழங்கியுள்ளது.
- o மட்டக்களப்பு மாவட்ட உன்னராட்சித் திணைக்களத்தின் பிரதேச சபைத் தலைவர்களும் 'சிறந்த சிறுவர் இலக்கியம்' என வாழ்த்தும், பாராட்டுத் தீர்மானமும் வழங்கியுள்ளார்கள்.
- o இலங்கை இலக்கியப் பேரவையும் (யாழ் இலக்கிய வட்டத்தின் ஓரங்கம்) சிறுவர் இலக்கியம் சார்ந்த மிகச் சிறந்த நூல் எனப் பாராட்டும், பணப் பரிசும், சான்றிதழும் வழங்கியுள்ளது.

காட்டில் ஒரு வாரம்

சி.நி. கவி. நாகராஜன்

நூல் : காட்டில் ஒரு வாரம் (சிறுவர் வன நவீனம்)

வெளியீடு : வைரமான் (05)

மயிலிட்டி தெற்கு

தெல்லிப்பழை, இலங்கை

ஆக்கியோன் : நாகராஜன், அநு. வை.

அச்சு-(நூல்) : அம்மா பிறிண்டிங் வேர்க்ஸ், இனுவிஸ்

மேலுறை : கலைமகள் பிறிண்டுகிராஃ, யாழ்ப்பாணம்

புதித வளவன் கத்தோலிக்க அச்சகம்

யாழ்ப்பாணம்

ஒவியம் : இராசையா, ஆ., அக்கவேலி

முதற்பதிப்பு : நவம்பர் 23, 1988

உரிமை : பதிவு செய்யப்பட்டது

விலை : பரிசு (நூலக)ப் பதிப்பு - ரூ. 50/=

சிறப்புப் பதிப்பு - ரூ. 30/=

சாதாரண பதிப்பு - ரூ. 20/=

BIBLIOGRAPHICAL DATA

TITLE : 'Kaaddil Oru Vaaram' (a week in the jungle)

LANGUAGE : Tamil

SUBJECT : Childrens' Jungle Novel

AUTHOR : Nagarajan, Anu. Vy.

(C) & PUBLISHER : 'Vyramaan Veliyeedu' - Myliddy South,
Tellippalai, Sri Lanka.

PUBLICATION : No. 5

SIZE : ½ Crown

PAGES : 135 + 15 = 150

PAPER : News Print & White Print

COVER : Imported - Coated Box - Board 28 lbs

: Jacket : on Art Paper Laminated & Varnished

PRINTERS : (Book) - Amma Printing Works, Inuvil

(Cover) - Camera Processing for Off - set at

Kalaimagal Printograph, Jaffna

Printed at St. Joseph's Catholic Press, Jaffna.

ILLUSTRATIONS & COVER ART : Rasiah, A., Atchuvally

FIRST EDITION : November 23rd. 1988

என் அன்னைக்கு

காணிக்கை

வைவரமான் உரை

தமிழ் மொழியில், சிறுவர் இலக்கியத் துறை-ஏனைய இலக்கியத் துறைகள் வளர்ந்த அளவுக்கு வளரவில்லை. மேலை நாடுகளில், குறிப்பாக ஆங்கில - உருஷிய-சீன மொழி பேசும் நாடுகளில் இத்துறை நாளும் பொழுதும் அபரிமிதமாக வளருகிறது. அந்நாட்டுப் படைப்பாளிகள் இத்துறையில், தமது படைப்புகளைப் பல்வகைப்பட்ட ஊடகங்கள் ஊடாகச் சிறந்த - நவீன உத்திகளைக் கையாண்டு வழங்கி வருகிறார்கள்.

தமது நாட்டில், 'குழந்தைப் பாடல்' - 'பிள்ளைப் பாட்டு' - 'பாப்பாப்பா' தான், சிறுவர் இலக்கியமாக இருக்கிறது. சிறுவருக்கான கட்டுரை - கதை - நாடகம் - துணுக்கு - சித்திரம் - ஒவியம் போன்ற ஊடகங்கள் அவ்வளவுக்கு வளர்ந்ததாக இல்லை. இருப்பவை கூட, சிறுவர் உளங் கவருவனவாக இல்லை; அவை சிறுவரின் வாசிப்புத் திறனை வளர்க்கும் இலக்கியங்களாகவும் இல்லை; சிறுவரது பருவத்துக்கும், வயதுக்கும் ஏற்றவையாக இருக்கின்றனவோ என்றால்; அது தானும் இல்லை.

எனவேதான், இத்துறை எம்மத்தியில் 'வளரவில்லை', 'சிந்திக்கப்படுவதில்லை' எனக் கூறுகிறோம். அதற்காகவே, எமது படைப்பாளிகள் இத்துறையில் - நானாய வர்சகர் கூட்டத்தை உருப்படுத்த, முழு மூச்சுடன் செயற்பட வேண்டுமென விரும்புகிறோம்.

இந்த விடயத்தில், இன்னுமொரு விடயத்தையும் நாம் மனங் கொள்ளவும், வேண்டியிருக்கிறது. 'கஞ்சிக்குப் பயறு போட்டது' போல், எம்மத்தியில் - குறிப்பாக ஈழத்தில், சிறுவர் இலக்கியப் படைப்பாளிகள் சிலர் இருக்கிறார்கள் என்பதை யாரும் மறுப்பதற்கில்லை. நல்ல படைப்புகளை இவர்களால் நிச்சயமாகப் படைக்க முடியும்; நல்ல நவீன உத்திகளை இவர்களாலும் கையாள முடியும். ஆனால், இவர்களை இனங்கண்டு 'தூக்கிவிட' இலக்கியப் புரவலர்கள் இல்லை; நல்ல பிரசுரிப்பாளர்கள் இல்லை; நல்ல நிதி வளமும் இல்லை.

இந்நிலையில்-

எமது 'வைரமான்' தனது ஐந்தாவது (05) வெளியீடாக, 'காட்டில் ஒரு வாரம்' என்ற இந்தச் சிறுவர் - வன நவீனத்தை வெளியிடுகிறது. அதிலும், நாட்டின் இன்றைய நெருக்கடியான நிலையில் இந்நூலை வெளியிடுகிறது. இது, ஒரு நீண்ட கால முயற்சி.

இதன், சொல் - பொருள் - எழுத்து - பக்கம் - படம் - அமைப்பு யாவும் சிறுவரை மனதிற கொண்டு சிந்திக்கப் பட்டிருக்கின்றன. செலவையுஞ் சிரமத்தையுஞ் ஒரு பொருட்டாகக் கொள்ளாது, 'நல்ல ஒரு சிறுவர் படைப்பை வெளியிட்டோம்' என்ற திருப்திக்காக இதனை வெளியிடுகிறோம். அத்துடன், 'ஒரு பருவத்துக் குரிய சிறுவர் இலக்கியம் இப்படித்தான் அமைய வேண்டும்' என்ற நோக்கை முன் வைத்தும் இதனை வெளியிடுகிறோம்.

இப் பணிக்கு, மூத்த எழுத்தாளரும் சிறுவர் இலக்கியத் துறையில் - 'இலமறை காயென' விளங்கு பவரும், நீண்ட காலமாக சிறுவர் கல்வியில் ஓர் ஆசிரிய ராகவும், அதிபராகவும் இருந்து அமைதியாகப் பணி புரிபவருமான திரு. அது. வை. நாகராஜனின் படைப்பைப் பயன் கொள்கிறோம். இதனை வெளியிட அனுமதித்த ஆசிரியருக்குச் சிறுவர் உலகத்தோடு நாமும் நன்றி நவில்கிறோம்.

மேலும் அச்சப் பதிப்பில் அயராது உதவிய 'அம்மா' அச்சகத்தாருக்கும்; கருத்துள்ள அழகிய வண்ண ஓவியங்களை வரைந்து உதவிய ஓவியக் கலைஞர், திரு. ஆ. இராசையா அவர்களுக்கும்; 'ஓவ்செற் பிறின்றோகிராஸ்' பணியில் உதவிய, 'தவம்' அவர்களுக்கும், மேலுறை அச்ச வேலைகளில் உதவிய 'முல்லை' அழுத்தகம், திரு. மா. குலமணி, யாழ். புனிதவளவன் கத்தோலிக்க அச்சகம் என்போருக்கும் 'வைரமான்' என்றும் நன்றி பாராட்டி மகிழ்கிறது.

அநு. வை. நாகராஜனின்

காட்டில்

ஒரு

வாரம்

எனும்

இச்

சிறுவர்

வன நலினைத் துக்கு,

முதல் அரங்கமைத்து

அறிமுகஞ் செய்யும்

யாழ். இலக்கிய வட்டத்துக்கு

நன்றி

நலின்று மகிழ்கிறோம் !

தெல்லிப்பழை

23:11-88

என்னுரை

நீண்ட காலமாக, மாணவர் உலகத்துடனுஞ் சிறுவர் இலக்கியங்களுடனும் ஓரளவு நெருங்கிப் பழகும் வாய்ப்பு எனக்கிருக்கிறது. அதன் பேரில், சிறுவர் தமது வாசிப்புக்கு எதை விரும்புகிறார்கள் என்பதை மட்டு மல்லாது; எது எது அவர்தம் அறிவையும், ஆற்றலையும் விருத்தி செய்ய உதவும் என்பதையும் அறிவேன்.

அறுபதுகளில், 'வீரகேசரி' இதழில் யான் எழுதிய 'தொல்குடி மாந்தர்' என்ற தொடர் கட்டுரையும் (படங்களுடன்); 'மாணவர் நல்லுரைக் கோவை' யும் சிறுவருக்கெனப் படைக்கப்பெற்ற நல்ல கருவூலங்களாக இருந்தன. இவை, சிறுவர் மத்தியில் நல்ல வரவேற்பைப் பெற்றன. 'மாணவர் நல்லுரைக் கோவை', நூலுருவில் வெளிவந்து, எல்லாப் பிரதிகளும் விற்பனையாகின. அதனைத் தொடர்ந்து, சிறுவர் மனங்கவரும் படைப்புகள் சிலவற்றை, அவ்வப்போது யான் எழுதிய போதிலும் - அவை சிறுவரைச் சென்றடையக் கால் - தேச - வர்த்தமானங்கள் - சரியாக இடந் தரவில்லை.

இங்கு —

‘காட்டில் ஒரு வாரம்’ என்ற, இந்த — சிறுவரின் காட்டு நவீனக் கதை (Childrens’ Jungle Novel), நம் மண்ணின் ஒரு பரவாக உள்ளது. இது, பன்னிரண்டு - பதினாறு வயதுக்குட்பட்ட சிறுவர் - சிறுமியரின் உளவியற் கோட்பாட்டுக்கேற்ப - ஆய்லுக்கம், பின்பற்றலுக்கம், வீரதீரச் சாகசச் செயலுக்கம் (Adventurous Instinct) போன்ற இயல்புக்கங்களை முன்வைத்து எழுதப்பெற்ற ஒரு கதையாகும்.

இதனை, நூலுருப் பெற முன் - குறிப்பிட்ட வயதுக்குட்பட்ட இரண்டொரு சிறுர்களிடங் கொடுத்து, அவர்களது அபிப்பிராயங்களைப் பெற விழைந்தேன். அதன்படி, செல்வன் கனக. பிரபா (வயது 15-கொக்துவில் இந்துக் கல்லூரி உயர் வகுப்பு மாணவன்), செல்வன் உமா. சுமுகன் (வயது 15-தெல்லிப்பழை மகாஜனக் கல்லூரி பதினேராம் ஆண்டு மாணவன்) ஆகியோர் கூறிய கருத்துக்களும்; செல்வி சி. ஜெயலக்ஷ்மி, செல்வி மா. சித்தரஞ்சினி (காங்கேசன்துறை நடு. ஸ்வராக்கல்லூரி உயர் வகுப்பு மாணவிகள்) என்போர் தெரிவித்த திறனாய்வுகளும் எனது இந்நூலுக்குச் சிறந்த அணிந்துரைகளாகக் கிடைக்கப்பெற்றன.

அவற்றுள் —

“...முள்ளிக் காட்டுக்குச் செல்லும் வழியில் காட்டின் வர்ணனையை, ஆசிரியர் எழுதியிருப்பது மிகச் சிறப்பானதொன்றாகும். அதன்மூலம், நாமும் ‘தேஞ்சர்’ கந்தசாமி, கமல், கமலியுடன் முள்ளிக் காட்டுக்குப் போவது போன்ற பிரமையை உணர்கிறோம்...”

“...குணபால அங்கின் அவர்களின் சிங்களத் தமிழினைக் கதையின் ஆசிரியர் கவையட எழுதி இருக்கிறார்...”

“...மணி எனும் விசித்திரமான மனிதனைக் கதாசிரியர் அளித்ததன் மூலம், கதையின் அழகுக்கும் சுவைக்கும் மெருகூட்டுகிறார்...”

“...மணியின் சோகக் கதையினைக் கேட்டு, கமலும், கமலியும் மட்டும் அழவில்லை; நானுந்தான் அழுதேன். அவ்வவலக் காட்சியை வாசித்ததும் என் கண்ணில் நீர் கசிந்தது...”

என, செல்வன் பிரபா என் கதைக்கு அணிந்துரை வழங்கியிருக்கிறான்.

செல்வன் சுமுகன் தனது கருத்தில் —

...“சிறுவர்கள் விரதிர சாகஸங்களை விரும்புவார்கள். இவர்களின் விருப்பத்தைப் பூர்த்தி செய்ய மேல் நாடுகளில் ஆக்கப்பட்ட சிறுவருக்கான சாகஸக் கதைகள் ஏராளம். ‘ஹர்டிபோய்ஸ்’, ‘ஃபேமஸ்(5)’ போன்ற சிறுவர் சாகஸக் கதைகளை யாழ்ப்பாணத்துச் சிறுவர்கள் கூட விழுந்து விழுந்து படிக்கிறார்கள். இந்த வகையில், ‘காட்டில் ஒரு வாரம்’ அமைந்திருக்கிறது...”

“...கதையோடு வரும் காட்டு வருணைகள் நன்றாக இருக்கின்றன. சம்பவங்களின் போக்கு நன்றாக இருக்கிறது...”

“...இவ்வெழுத்தாளர், இதுபோல் மேலும் பல கதைகளை எம்போன்ற சிறுவர்களுக்கு அளிக்க வேண்டும்...”

“...பிரபல எழுத்தாளர்கள் பலர் செய்வதுபோல் இவரும், இதே கமலையும், கமலியையும் ‘ஹீரோக்களாக’ வைத்து, தொடர்ந்து பல கதைகளை எழுதினால் மிகவும் நன்றாக இருக்கும்...”

“இந்தக் கதை, சிறுவர்களாகிய எம்மத்தியில் மிகுந்த வரவேற்பைப் பெறும் என்பதில் எதுவித சந்தேகமும் இல்லை—”

என்று கூறுகிறார்.

அதேபோல், செல்வி ஜெயலக்குமி —

“.....இக் கதையை வாசிக்கும் போது, விறு விறுப்பும், இடையிடையே காட்டிற் காணும் விலங்கு களும் அவற்றின் நிலைப்பாடுகளும், எங்களை மெய் சிலிர்க்க வைக்கின்றன.....”

என்றும்;

செல்வி, சித்தரஞ்சினி —

“மோகனை, மணி பிடிக்கும் போது — அவன் “ம்மா ம்மா.....” எனக் கதறுவதும், அத்தனை காலமும் தம் இனத்தில் ஓர் அங்கமாக வாழ்ந்த ஒரு ஜீவனுக்குத் துன்பம் வந்து விட்டதே என மான் கூட்டம் தனிப்பதும் ஓர் அருமையான கட்டமாக இருக்கிறது. அறிவு குறைந்த காட்டு விலங்காமினும், அதற்கும் பற்று - பாசம் உண்டு என்பதை ஆசிரியர் கூறுமற் கூறுகிறார். இந்த இடம் என் உள்ளத்தை நன்றாக நெகிழ வைத்து விட்டது.....”

“அதிசயப் பிறவியைக் கண்டு விட்ட வெற்றிக் களிப்பிலும், பல நாட்கள் பிரிந்து, பின் கூடிய பாசப் பிணைப்பிலும் எல்லோரும் தம்மை மறந்து இருந்த வேளை பார்த்து, தன் சுதந்திர வாழ்வைத் தேடி ஓடும் மோகனும்; மோகனைத் தேடிவந்த மணி — ஆபத்திற் சிக்கிய போது, ஏதோ ஒரு சக்தி மோகனை உந்தித் தள்ள, அவன் ஒடிச்சென்று மணியைக் காப்பாற்றிய நிகழ்வும் மிகவும் உன்னதமான கட்டங்களாக எனக்குத் தோன்று கின்றன. யாரும் ஏதிர்பாராத காட்சி மாற்றம் இது. பாசத்தின் கொடுமுடியை இது காட்டுகிறது. கதையின் ஓர் உயிர் நிலையாகவும் இது இருக்கிறது.....”

என்றும், கதையின் கருக்களை நுணுகி ஆராய்ந்து, சிறப்புரை தந்திருக்கின்றனர்.

இச்சிறுவர் தால்வரும், யாருடைய உந்துதலும் இன்றித் தமது இரசனையையுங் கருத்துக்களையுந் தெட்டத் தெளிவாக எனக்குத் தந்து, என்னை மகிழ்வித்து உள்ளார்கள். இதன்பேரில், இவரொத்த சிறுவர்-விரும்பும் ஓர் இனிய படைப்பை யான் படைத்ததில் ஒரு மன நிறைவை எய்தி நிற்கிறேன்.

இவை ஒரு புறமிருக்க -

இந்நூலின் உட்பொருள்-அமைப்பு பற்றியும் திறனும் வாளர் கருத்துக்காக ஒரு சிறு விளக்கந் தர வேண்டியவனாக இருக்கிறேன்.

கதை ஒரு கற்பனைக் கதை; அதுவும், இஃது - 'இப்படியும் இருக்குமா?' எனச் சந்தேகத்தை ஊட்டுஞ் சாகாசக் கதை (Adventurous Story). ஆயினும், சமகால நினைவுகளை நினைவூட்டி நிற்கிறது. இது தவிர்க்க முடியாதது. காலத்தை நோக்கி, 1958-68க்குள் நிகழுங் கதையாக இது இருக்கிறது. பாத்திரங்களின் வயதை யொட்டி, இக்காலம் ஓர் ஐம்பது ஆண்டுகளைப் பின் னோக்கியுங் காட்டப் படுகிறது.

கதையின் பாத்திரங்கள் தேசியக் கண்ணோட்டத்தில் நடமாடுகின்றன. இன மோதல்களின் சுவடுகள் தொட்டுக் காட்டப்படுகின்றன. இருந்தும், மனித இதயங்கள் புனித மானவை என்பதை, குணபால அங்கின், 'நேஞ்சர்' கருணைநாளை தம்பதிகள் ஊடாகக் காணலாம். மனித நேயங்கள், சிறு பராயத்திலேயே கருக்கொள்ளப்படல் வேண்டும் என்ற அடிநாதம் கதையின் ஒவ்வொரு கோணத் திலும் நுணுக்கமாக இனங் காட்டப்பட்டிருக்கிறது.

கதையின் மொழி நடை, பெரும்பாலும் நல்ல - தெளிந்த தமிழ் உரை நடையாக இருக்க முயற்சி எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது; உரையாடல்களிலும், 'கொச்சை'கள் திருத்தமாக இருக்கக் கவனஞ் செலுத்தப் பட்டிருக்கிறது. குணபால வாயிலாக மட்டும், 'சிங்களத்

தமிழ் உரையாடல் கையாளப்பட்டிருக்கிறது. இது தேவை நோக்கியே எடுத்தாளப்பட்டிருக்கிறது. சிங்களச் சகோதரர்களுடன் நன்றாகப் பழகியமையால் அவர்களது 'தொனி' (Tone or Modulation of Voice) யைக் கையாண்டு, இவ்வரையாடலை வளர்க்க முயன்றிருக்கிறேன்.

எழுத்திலும் சொல்லிலும் கூடுமான வரை வழநீக்கி எழுத முயன்றிருக்கிறேன். எடுத்துக் காட்டாக- 'கோடாலி' என்ற சொல், பள்ளிப் பாட நூல்களில் கூட 'கோபரி' என்றே காணப்படுகிறது. 'கோடாலி' என்பது வழக்குச் சொல் - இது சரியெனக் கொள்கிறேன்.* இது பிழையாயின்,

"கருங்காலிக் கட்டைக்கு நாணக் கோடாலி,
இருங்கதலித் தண்டுக்கு நாணம்..."

(- ஒளவையார், பாடல்)

கோடாலி தன்னுளே மரமது துழைந்துதன்
கோத்திரமெலாம் அழிக்கும்...

(- குமரேச சதகம்)

போன்ற பாடல்களில் வரும் - 'கோடாலி' எனுஞ் சொல்லும் பிழையாகுமன்றோ! இலக்கியங்கண்ட பின்பு தானே இலக்கணம்?

மேலும் இந் நவீனத்தில், ஆங்கிலப் பதங்கள் உச்சரிப்புக்கேற்ப தமிழில் எழுதப் பெற்றிருக்கின்றன. உதாரணம்: 'டாஸன்', 'ரேஞ்சர்', 'அங்கிள்', 'பைநோஃப்யூலேர்ஸ்'...

இவ்விதம் பல அம்சங்கள், ஊடுபாலாக இங்கு இழையோட விடப்பட்டிருக்கின்றன.

அறிஞர் குழாம், குறைகளைந்து குணங் கொள்வர்.

* இக்கருத்தினை, எனக்கு முகஞ் செய்தவர், என் இனிய நண்பர், திரு. க. உமாமகேஸ்வரன் என்பதிற் பெருமை அடைகிறேன்.

X

இவை நிற்க —

இந்நூல் உருப்பெறுவதில், என் இனிய நண்பரும் ஓவியருமான திரு -ஆ. இராசையா, சிறுவர் மனங் கவரும் வண்ணம் படங்களை வரைந்து உதவியுள்ளார். அதே போல், என்னைப் பற்றி- 'ஒரு சிறந்த நாவலாசிரியர்' என யான் மதிக்கும், நண்பர்- 'செங்கைஆழியான்' ஓர் அழகிய பொற்கிரீடத்தை எனக்குச் சூடியுள்ளார். இவர்களோடு, அழகிய வடிவ அமைப்பில், சிறுவரின் கையடக்கத்துக்கும் - வாசிப்புக்கும் - நினைவுக்கும் ஏற்ப சிறந்த நூலாக இதனை அச்சிட்டுத் தருவதில் இணுவில் 'அம்மா' அச்சக உரிமையாளர், திரு. எம். எஸ். செல்வ றட்டனமும், அவர் சகோதரர் 'ஸ்ரீ'யும், மற்றும் அவர் முழுக் குடும்பமும், எனக்குப் பேருதவி புரிந்துள்ளார்கள். இவர்கள் அனைவருக்கும் என் நன்றி என்றும் உரித்தாகும்.

ஒரு வேண்டுகோள் —

இந் நூல், சிறுவர் நெஞ்சங்களில் இடம் பெறும் போது — அவர்தம் கருத்துக்களையும் பெற விழைகிறேன். அவை எனக்கு நல்ல ஊக்கத்தையும் ஆக்கத்தையும் தருவதோடு, என்னை இத்துறையில் ஆழமாகவுங் அகல மாகவுங் காலூன்ற வழி தருவனவாகவும் அமையும், வல்ல இறைவன் துணை நிற்க இறைஞ்சுகிறேன்.

ஆக்கியோன் —

அநு. வை. நாகராஜன்

'சங்கராபரணம்'

தென்மயிலை (மயிலிட்டி தெற்கு)

தெல்லிப்பழை - இலங்கை.

1988 - நவம்பர், 23

காட்டில் ஒரு விரும்

சிவவர் வன நகரீனம்

அருகவ நாகராஜன்

மயிலிட்டி தேற்க
தேவிலிப்பழை
இலங்கை

கோடை விடுமுறை

கோடை விடுமுறை; பாடசாலைகள் யாவும் விடுமுறைக்காக மூடப்பட்டிருந்தன.

இந்த விடுமுறையை எதிர்நோக்கிப் பல நாள்சளாகக் காத்திருந்த கமலுக்கும், கமலிக்கும் 'இனி இல்லையென்ற புளுகம்'. ஏனெனில் இந்த விடுமுறையைக் கழிப்பதற்காக அவர்கள், அம்மாவுடன் முதல் முறையாக மாங்குளத்துக்குப் போகப் போகிறார்கள்.

கமல் - கமலி இருவரும் உடன்பிறப்புகள். கமல் மூத்தவன்; கமலி அவனுடைய ஒரே தங்கை. இருவரும் அவர்களுடைய பெற்றோர்களுக்குச் செல்லப் பிள்ளைகள்.

கமலுக்குப் பதினைந்து வயதுதான் இருக்கும். அவன் மிகவும் விவேகி. படிப்பில் மட்டுமன்றி, விளையாட்டிலும் அவனே முதலிடம் வகிப்பான். எந்நேரமும் அவனுடைய துடிதுடிப்பையுந் துடுக்குத் தனத்தையுஞ் சகிக்க முடியாத, அவனுடைய அம்மா, அடிக்கடி —

“ என்னடா கமல்!.....நீ, எந்த நேரமும் என்னை எலிபோல அரித்துக் கொண்டிருக்கிறாயே.....” என்று சினப்பாள். அவ்வளவுக்குச் சுட்டிப்பயல் அவன் !

ஆனால், கமலி அப்படியல்லள். தன் அண்ணனிலும் நான்கு வயது இளையவள். படிப்பில் மிகவும் கவனம். இரண்டு வகுப்புகளை ஒரே வருடத்திற் படித்தவள். அப்படி இரண்டு தடவைகள் சித்தி அடைந்தவள். மிகவும் அமைதியானவள். எந்த நேரமும் புத்தகமும் கையுமாக இருப்பாள். கதைப் புத்தகங்கள் கிடைத்து விட்டால் ஊண், உறக்கம் இல்லாமல் அவற்றுக்குள்ளேயே தன்னை அமிழ்த்திக்கொள்வாள். கமல், அவளை ‘புத்தகப்பூச்சி’ என்று கேலி செய்வான்.

அவன் கேலி செய்யும்போது கமலி கிணங்குவாள் - சினப்பாள். ஆனால் சிறிது நேரத்துக்குள்ளேயே எல்லாம் மறந்து, கமலுடன் சேர்ந்து விளையாடுவாள்; சந்தோஷமாகக் கொட்டமடிப்பாள்.

அவர்கள் இருவரும் ஒருதாய் வயிற்றுப் பிள்ளைகளாக இருந்தாலும், சில வேளைகளில்

இணைபிரியாத நண்பர்களாகக் கூடிக் குலாவுவார்கள். இவர்களது உறவையும், பண்பையும், பாசத்தையும் எல்லாரும் புகழ்வார்கள்; பெற்றோர்களும் மிகவும் மகிழ்வார்கள்.

கமல் - கமலியின் தந்தை, கந்தசாமி வனபரிபாலன திணைக்களத்தில் வேலை பார்ப்பவர். அண்மையில்தான், தென் பகுதியிலிருந்து மாங்குளத்துக்கு 'பொறஸ்ட் றேஞ்சர்' என்ற பதவி உயர்வுபெற்று வந்திருந்தார். அப்பகுதிக் காடுகளுக்கு அவர்தான் பரிபாலனப் பொறுப்பதிகாரி. நீண்டகாலம் தென் பகுதிகளிற் கடுமையாக உழைத்து, இப்பொழுதுதான் வடபகுதியின் முக்கிய காட்டுப் பகுதியாகிய மாங்குளம் 'றேஞ்சர்'க்கு வந்திருக்கிறார். இங்கு வேலை கடுமை இல்லை. ஆனாலும் இப்பகுதியில் மரக் கடத்தல் செய்வோரின் தொல்லை அதிகம். அவர்களைக் கட்டுப்படுத்துவது சிரமத்திலும் சிரமம். அதனால் அவர் தன்னுடைய கடமையை, கண்களில் எண்ணெய் விட்டுக்கொண்டு கண்ணுங்கருத்துமாகக் காக்க வேண்டும்.

அவருடைய அலுவலகம் மாங்குளம் குறு நகரிலிருந்து மூன்று மைல் தொலைவில், ஒரு காட்டுப் பக்கமாக இருந்தது. அங்கு வீடுகள், கடைகள் என்று இரண்டொன்றுதான் இருந்தன. முக்கியமான பொருள்கள் ஏதும் தேவையாக இருந்தால், மாங்குளம் குறு நகருக்கு வர

வேண்டும்: அங்கும் இல்லையென்றால் யாழ்ப்பாணம் அல்லது அநுராதபுரம் நகருக்குத்தான் போகவேண்டும்.

அவருடைய அலுவலகத்தை ஒட்டி ஒரு சிறுவீடும் திணைக்களத்தால் தரப்பட்டிருந்தது. அருமையான வீடு. காட்டு மரந்தடிகளாலும், தென்னோலைகளாலும் அமைந்த 'பன்னசாலை' போன்ற வீடு. காட்டுச் சூழலுக்கு ஏற்ற அழகிய வீடு. அவருக்கு நடுத்தர வயதுடைய ஒருவரும், இள வயதுடைய ஒருவரும் உதவியாளர்களாக இருந்தனர். இவர்களது உதவியோடு, கந்தசாமி அவர்கள் அப்பகுதி வனங்களில் அநுமதியின்றி மரம் தறிப்போரையும், தறிப்பிலிருந்து தவிர்க்கப்பட்ட மரங்கள் சிலவற்றைத் தறிப்போரையும் கண்காணிப்பார். அப்பகுதியில், அரசால் புனர்நடுகை செய்யப்படும் தேக்கு, சாலம்பை, யூக்கிளிப்டஸ் போன்ற மரங்களையும் பராமரிப்பார்; சட்டவிரோதமாக மரந்தறிப்போரையும் கைது செய்து, பொலிஸ் மூலம் நீதிமன்ற நடவடிக்கைக்கும் உதவுவார்.

இத்தகைய பாரிய பொறுப்பும், கடமையும் உள்ள 'தேஞ்சர்' கந்தசாமி அவர்கள் ஓய்வு ஒளிவு இல்லாமற் கடமை புரிவார். கடமை தவறமாட்டார். நேர்மையும், அரசாங்க விசுவாசமும் உடையவர். இதனால் அவர் வீவு - ஓய்வு என்று எடுக்கமாட்டார். கடுமையான சுகவீனம்

~~~~~ காட்டில் ஒரு வாரம்

கண்டால் அன்றி, அவரை அவருடைய குடும்பத்தாருடன் ஊரிற் காணமுடியாது. அதனால் தான், ஒவ்வொரு பாடசாலை விடுமுறைக் காலத்திலும், தன் குடும்பத்தை - தான் கடமை புரியும் இடத்துக்கு அழைத்து அவர்களுடன் சந்தோஷமாகவும், குதூகலமாகவும் இருப்பார், 'ரேஞ்சர்' கந்தசாமி.

இந்த வருடம் தை முதலாந் திகதிதான் 'ரேஞ்சர்' கந்தசாமி மாங்குளத்துக்கு இடம் மாறி வந்தார். அதனால், இம்முறை கமல் - கமலி தங்கள் தாயாருடன் முதன்முறையாக மாங்குளத்துக்கு தமது கோடை விடுமுறையைக் கழிப்பதற்குப் புறப்பட்டார்கள்.

அதிசயப் பிறவி !

அப்பாவின் வேலைத் தளத்துக்கு கமல் - கமலி தம் தாயாருடன் வந்து இன்றோடு மூன்று வது நாள் கழிகின்றது. இந்த மூன்று தினங்களுக்குள் கமலும், கமலியும் மாங்குளம் குறு நகர் முதல் வனபரிபாலன அலுவலகத்தை ஒட்டியிருக்கும் அப்பாவின் வீடு வரை ஒரு 'கலக்கு' கலக்கி விட்டார்கள்.

எங்கு பார்த்தாலும் ஒரே காடு மயம். 'சில்' வண்டுகளின் 'நொய்' என்ற இரைச்சல் தவிர்ந்த, அமைதி குலைக்கும் வேறு எந்த இரைச்சலும் இங்கு இல்லை. ஊரில் இருக்கும் ஆரவாரமோ, கலகலப்போ, சன நடமாட்டமோ இங்கில்லை. நிசப்தமும், அமைதியும் இங்கு நிரந்தரமாக நிலைகொண்டிருந்தன.

~~~~~ காட்டில் ஒரு வாரம்

வந்த இந்த மூன்று தினங்களுக்குள் கமல் அலுத்துப் போய்விட்டான். முதல் நாளில் இருந்த மகிழ்வும், குதூசலமும் இன்று எங்கோ ஒளித்தோடி விட்டன. எந்நேரமும் 'துறுதுறு' என்று இருக்கும் கமலுக்கு அன்று ஏதோ போல் இருந்தது.

ஆனால் இதற்கு மாறாகக் கமலி, அந்த அமைதியான சூழலில் தன்னை மறந்தவளாக இருந்தாள். அவளுக்கு அந்த இயற்கையின் அரவணைப்பு ஆனந்தமாகவிருந்தது. ஒரு அட்டைப் பெட்டி நிறையக் கொண்டு வந்திருக்கும் கதைப் புத்தகங்கள், அவளுக்கு நிறைய வேலை கொடுக்கக் காத்திருந்தன. அதனால் அவள் கவலைப்படாமல் மகிழ்வாயிருந்தாள்.

அன்று காலை நேரம். 'டாஸன்' (Tarzan) எனும் வனராஜன் படக்கதைப் புத்தகம் ஒன்றை எடுத்துக்கொண்டு, அறையில் இருந்த ஒரு சாய்வு நாற்காலியில் அமர்ந்து கொண்டாள், கமலி. அவள் உலகம் 'டாஸனுடன்' கலந்துகொண்டது.

அம்மா அடுக்களையில் ஏதோ சுவையாகச் சமைத்துக்கொண்டிருந்தாள். தங்கை கமலி, கதை படிக்கத் தொடங்கி விட்டாள். ஒரு வரையுங் குழப்பக்கூடாது. "என்ன செய்வது?" என்று தவித்துக் கொண்டிருந்தான் கமல்.

இந்தக் குழம்பிய நிலையில் சிறிது நேரம் இருந்துவிட்டு, வீட்டோடு ஒட்டியிருந்த அப்பா

வின் அலுவலகத்தை எட்டிப் பார்த்தான் கமல். அலுவலகம் திறந்திருந்தது. ஆனால் அங்கு ஒருவரையுங் காணவில்லை. அப்பாவுடன், அவருடைய உதவியாளர்களும் எங்கோ வெளியிற் போய் விட்டார்கள். அப்பா மிகவும் கண்டிப்பானவர். வந்த முதல் நாளன்றே கமலுக்கும் கமலிக்கும் அவர் விட்ட முதல் எச்சரிக்கையை நினைத்துப் பார்த்தான், கமல்.

“எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும் நீங்கள் அலுவலகத்துக்குள் வரக்கூடாது. ஏதும் தேவையாயிருந்தால் மட்டும், நான் இருக்கும்போது நீங்கள் அங்கு வரலாம்.....மற்றப்படி, நீங்கள் வரக்கூடாது.....”.

இந்த அபாய எச்சரிக்கை, கமலுக்கு சிவப்பு ஒளி பாய்ச்சியது. அதனால் அவன் அந்த அலுவலகப் பக்கமும் போக முடியாது. வெளியிலும் செல்வது, என்ன வேரோ போலிருந்தது. அது காட்டுப்பக்கம் - புதிய இடம்.

சிறிது நேரம் நடு ஹோலில் கமலும் ஒரு ‘சோஃபோ’ (Sofa) போலிருந்த மரக்குற்றியில் அமர்ந்தான். அவனுக்கு அங்கு இருப்புக் கொள்ள முடியவில்லை. ‘வாரது வரட்டும்!’ என்று திடீரென்று எழுந்து அப்பாவின் அலுவலகத்துக்குள் நுழைந்தான், கமல்.

அப்பாவின் அலுவலகத்துக்கு மூன்று அறைகளும், ஒரு விறுந்தையும் உண்டு. அலுவலகமும்,

‘வீடும் ஒரே வளவுக்குள் இருந்தாலும், தனித் தனியாகவும், அதே நேரம் ஒன்றுக்கொன்று தொடர்பு இல்லாமலும் அவை இருந்தன. விருந்தையில் அழகாகச் செதுக்கப்பட்ட சிறிய மரக் குற்றிகள் ஆசனங்களாகவும் மேசைகளாகவும் இருந்தன. சிறு சுள்ளிக் கிளைகளுடனான ஒரு மரக்கொம்பு அழகாக ஒரு மூலையில் இருந்தது. அதில் ஒரு சுள்ளிக்கிளையில் அப்பா உபயோகிக்கும் ஒரு ‘கெப்’ (தொப்பி) தொங்கிக்கொண்டிருந்தது. அதனிடையில், அப்பா சில வேளைகளில் உபயோகிக்கும் அழகிய கருங்காலிப் பிடி போட்ட கைத்தடி சாய்ந்திருந்தது. இவற்றையெல்லாம் தன் ஓரக்கண்ணால் பார்த்தபடியே முதல் அறைக்குள் வந்த கமல், அங்கிருந்த ‘இராக்கை’ போன்ற அலுமாரியையும், ஒரு பெரிய மேசை-அதனைச் சுற்றிய இரண்டு மரக் கதிரைகள், மேசையில் இருந்த கோவைகள், காகிதங்கள் என்பனவற்றையும் இலேசாகப் பார்த்துவிட்டு, மறு அறையை எட்டிப் பார்த்தான். அந்த இரண்டாவது அறையில், பொருள்கள் அதிகம் இல்லை. இரண்டொரு மரக் குற்றிகளும், இரண்டு பெரிய அலுமாரிகளும் அங்கிருந்தன. ஒரு மரக் குற்றியில் ஒரு கைக்கோடாலி போன்ற ஓர் ஆயுதம் இருந்தது. அதைப்போன்ற ஆயுதங்களை முன்பும் அவன் பார்த்திருக்கின்றான். அது மிகவும் முக்கியமான ஆயுதம். அரசாங்கம் அங்கீகரிக்கும் மரங்களுக்கு முத்திரை குத்த உதவுங் கருவியே, அது. அது மிகவும் முக்கியமான பொருள். அதனை

யாரும் உபயோகிக்கக் கூடாது. 'நேஞ்சர்' அல்லது அவர் ஆணையிடும் உதவியாளர் மட்டுமே அதனை உபயோகிக்கலாம். அவ்வளவு பணித்திரமான - பொறுப்பான கருவியை, வனபரிபாலன அலுவலர்கள் மிகவும் கவனமாகப் பேணி வைப்பார்கள். முன்பு, ஒரு சமயம் கமல் அக்கருவியை எடுத்து ஒரு மரத்தில் குத்திப் பார்த்தபோது, அவனுடைய அப்பா மிகவுங் கடுமையாகக் கண்டித்ததை இப்பொழுது நினைத்துப் பார்த்தான், அவன், அந்தப் பயத்தில் அந்த அறையை எட்டிப் பார்த்ததோடு நிறுத்திக்கொண்டு, கடைசி அறைக்குள் பிரவேசித்தான், கமல்.

அந்த அறை ஒரு சிறிய அறைதான். ஆயினும் அடக்கமாகவும், அழகாகவும் இருந்தது. அறைக்குள் நுழைந்தவுடனேயே ஒரு பெரிய மேசை முன்னும், பின்னுமாக இரு கதிரைகளுடன் இருந்தது. மேசையின் இரு பக்கங்களிலும் 'ட்ரே' போன்ற மரத்தட்டுப் பெட்டிகள் இருந்தன. அவற்றுள் காகிதங்களும், கோவைகள் சிலவும் ஒழுங்காக அடுக்கப்பட்டிருந்தன. மேசைக்கு ஒரு பக்கமாக, கை எட்டக் கூடிய இடத்தில் - ஒரு திறந்த இராக்கையில் நிறையப் புத்தகங்களும், பேரேடுகளும் இருந்தன. சுவரில் ஒரு புறம் - வனபரிபாலன எல்லைப் படங்களுந் தொங்கின. மறு புறத்தில் நம் நாட்டு மரங்கள் சிலவற்றின் கிளைகள் - இலைகள் - பூக்கள் - காய்கள் - கனிகள் என்பனவும், கண்ணைக் கவரும் அழகிய வர்ணத்தில்

சித்திரிக்கப்பட்டுப் படங்களாகத் தொங்கின. அவை அத்தனையும் அப்பாவின் கைவண்ணம் என்பதற் சந்தேகம் இல்லை. அது அப்பாவின் அறைதான் என்பதற்கு மேலும் சான்றாக, அங்கு மேசைக் கண்ணாடிக்குக் கீழிருந்த படங்கள் சான்று கூறின. ஒரு படம், அழகிய மூவர்ண முருகன் படம். இது, அப்பாவின் இஷ்ட தெய்வம். இதற்குப் பக்கத்தில் அவருடைய குடும்பப் படம் இருந்தது. அதில் அப்பா, அம்மாவுடன் கமலும், கமலியும் இருந்தார்கள்.

‘அப்பாவின் அறைதானே?’ உரிமையாக முன்னேறி உள்ளே வந்த கமல், அறையின் அழகையும், சுத்தத்தையும், ஒழுங்கையும் இரசித்த பின் அப்பா அமரும் சுழல் நாற்காலியில் அமர்ந்தான். அதன் பின், அப்பாபோல் ஒரு பார்வையை அங்குமிங்குஞ் செலுத்தினான்.

அப்படியே தன்னைத்தானே இரசித்தபடி தனக்கு எதிராக இருந்த சுவரைப் பார்த்தான், கமல். சுவரில் இரண்டு சோடி மான் கொம்பு களுக்கு இடையில் மகாத்மா காந்தியின் அழகிய உருவப்படம் ஒன்று மாட்டப்பட்டிருந்தது. காந்தியையும் மான் கொம்புகளின் கோர வடிவத்தையும் உற்றுப் பார்த்த கமல், காந்தியின் அகிம்சைத் தத்துவம் இந்தக் கொம்புகளுக்கிடையில் எவ்வளவு நாகுக்காக எடுத்துக்காட்டப்பட்டிருக்கிறதே என உணர்ந்தான். அதன்பேரில்,

அப்பாவின் காந்தியக் கொள்கையில் இலயித்த படியே மேசைமீதிருந்த ஒரு 'ட்றே'யைப் பார்த்தான், அவன். அதற்குள் ஒரு நாட்குறிப்பேடு இருந்தது. அதனை எடுத்து, அதன் முதல் பக்கத்தைத் திறந்தான், கமல் அது அப்பாவின் சொந்த 'டையரி' அல்ல; அது அவருடைய உத்தியோக 'டையரி'.

உத்தியோக 'டையரி'யைப் பார்ப்பதில் தவறில்லை, என்று அவனுடைய மனசு சொல்லிற்று. இருந்தும், அப்பாவின் கண்டிப்புக்கு ஆளாகவேண்டி வருமே என்று அஞ்சி, சிறிது நேரம் சும்மா இருந்தான்.

மனங்கேளாமல் அதனை மீண்டும் எடுத்து முதற் பக்கத்தைப் புரட்டிப் பார்த்தான், கமல்.

“1968-01-01... இன்று இந்த 'றேஞ்'சுக்குக் கடமையேற்று வந்து, பொறுப்பேற்றுள்ளேன்” என்று, அப்பா எழுதியிருந்தார். அதனைப் படித்து விட்டு, அடுத்த வரியைப் படித்தான்.

“1968-01-05 — இன்று, கிராம விதானை அனுப்பிய கடிதப்படி முள்ளிக்காட்டை அடுத்துள்ள பாலைக் காட்டில் கிராமவாசிகள் சிலர்களவாக மரம் தறிப்பதைப் பார்த்துவிட உதவியாளர்கள் இருவருடனும் காலை 7-00 மணியளவில் 'ஜீப்' பில் புறப்பட்டுச் சென்றேன்.....” என்று, தொடர்ந்திருந்த பகுதிகளை வாசித்து விட்டு; அதே குறிப்பேட்டின் 13ஆம் பக்கத்தைப் புரட்டினான். கமல்.

“1968-01-07 - இன்று, பாலைக்காட்டிலிருந்து திரும்பும் வழியில் அந்த மான் கூட்டத்துக்குள் ஓர் அதிசயப் பிறவியைக் கண்டேன். அதைக் கண்டதும், எனது கண்களை யானே நம்ப முடிய வில்லை. அந்த உருவம், முதலில் அக்கூட்டத்துக்குள் நின்றது தெரியவில்லை. பின்பு, அது எழுந்து இரண்டு கால்களில் நின்றபோது தான், அதன் உருவம் நன்கு தெரிந்தது. பசுவைக்கு மனித உருவமாகத்தான் இருந்தது. ஆனால் நெடிதுயர்ந்த அதன் உடலிலும், தலையிலும் உரோமம் அடர்ந்திருந்தது. அதனை இன்னும் நெருங்கிப் பார்க்க, அதன் அருகிற் சென்ற போது, அம்மான் கூட்டம் வெருண்டு, காட்டுக்குள் ஓடி மறைந்து விட்டது. அதனோடு, அந்த உருவமும் மின்னலைப்போல் மின்னி மறைந்தது.”

இந்தக் குறிப்பை வாசித்ததும், கமலுக்கு ஆச்சரியத்திலும் மேலாக மகிழ்வும், ஆர்வமும், உற்சாகமும் துள்ளி எழுந்தன.

‘அந்தப் பிறவி எதுவாக இருக்கும்? உண்மையில், அப்பா எழுதியிருப்பது போல அது ஒரு மனித உருவந் தானா? மனித உருவம் எப்படி மான் கூட்டத்துக்குள் வரமுடியும்? மனித அரவத்தைக் கேட்டாலே பல மைல் தொலைவில் நிற்கும் காட்டு மானினத்துக்குள் எப்படி மனிதன் ஒருவன் நிற்க முடியும்?’ இவை போன்ற பல கேள்விகள் கமலின் மூளையில் உதயமாகி அவனைக் குழப்பின.

அதுபற்றி, 'வேறு என்ன செய்ய தியை அப்பா எழுதியிருப்பார்' என்று பார்க்க, மேலும் நாட்குறிப்பேட்டைப் புரட்டினான், கமல்.

"கடந்த ஏழாந் திகதிக்குப் பின், அந்த உருவத்தைக் காண நான் எவ்வளவோ முயற்சி எடுத்தேன். பலரைக் கேட்டேன். வேட்டைக்காரர் - கிராமவாசிகள் பலரையுங் கேட்டேன். பலன் கிட்டவில்லை. அதனை மீண்டும் மீண்டும் பலநாள்கள் தேடினேன். அதைக் காணவில்லை."

இதற்கு மேல் அந்த உருவத்தைப் பற்றி எதுவிதக் குறிப்பும், குறிப்பேட்டில் எழுதப் பட்டிருக்கவில்லை. கமலுக்கு மிகவும் ஏமாற்றமாகி விட்டது. 'என்ன செய்யலாம்' என்று யோசித்துக் கொண்டிருக்கும் போதுதான்,

"அண்ணா! அண்ணா"! என்று கூவியழைக்கும் குரல் வெளியில் இருந்து கேட்டது. அதனைத் தொடர்ந்து சில விநாடிக்குள்,

"அண்ணா...இங்கே யா இருக்கிறீர்கள்?... அப்பா கண்டால் என்ன செய்வார் தெரியுமா?...'' என்று கூறிக்கொண்டு கமலி, அப்பாவின் அலுவலக அறைக்குள் வந்தாள்.

"உனக்கும் சேர்த்துத் தான், தண்டனை தருவார், அப்பா..." என்று கூறிச் சிரித்தான், கமல்.

“அது இருக்கட்டும்..... இங்கே பார்...ஓர் அதிசயக் குறிப்பை!” என்று கூறியபடி, அப்பாவின் நாட்குறிப்பேட்டில், தான் வாசித்து அறிந்த அந்த அதிசயப் பிறவியைப் பற்றிய குறிப்பை, கமலிக்கும் காட்டினான் அவன்.

கமலியும், ஆவலோடு அவன் சுட்டிக் காட்டிய குறிப்பை வாசித்தாள். அவளுக்கும் வியப்பும், உற்சாகமும் பிறந்தன.

“என்ன அண்ணா!... ‘டாஸ்ன்’ கதைபோல் இருக்கிறதே இது? ஒருவேளை உண்மையாக நம் நாட்டிலும் ஒரு வனராஜன் இருப்பானோ?” என்று மிகத் துடிப்போடு கேட்டாள், கமலி.

“இருக்கத்தானே வேண்டும்! இல்லாவிட்டால் அப்பா இதில் இப்படி எழுதுவாரா?”

“அப்படியென்றால்... நாங்கள் கட்டாயமாக அந்த வனராஜனைப் பார்க்கவேண்டும் அண்ணா?”

“அதற்கு வழி?” என்று கவலையோடு கேட்டான், கமல்.

“இருக்கிறது... அப்பாவிடம் கேட்டு, அங்கு போய்ப் பார்க்க வேண்டும்...” என்றாள், கமலி.

“அதுதான், முடியாது. அப்பா மிகவும் கண்டிப்பானவர்... காட்டுக்குள் எங்களை அழைத்துச் செல்ல மாட்டார்... அத்தோடு,

அந்த உருவத்தைப் பலமுறை தேடியும்; பிறகு அவர் அதைக் காணவில்லை என்று எழுதியிருக்கிறாரே?...’’ என்றான் கமல்.

‘‘உண்மைதான், அண்ணா!... முதலில் அப்பா விடம் கேட்டுப்பார்ப்போம்...அவர் சம்மதிக்கா விட்டால், நாங்கள் இருவரும் காட்டுக்குள் போய்த் தேடுவோம்... முயற்சி செய்தால், நிச்சயமாகப் பலன் கிடைக்கும், அண்ணா!’’ என்றான், மிகவும் உற்சாகமாகவும் உறுதியாகவும், கமலி.

‘‘என் தங்கை மிகவும் கெட்டிக்காரி!... உனக்கிருக்கும் தைரியமே எனக்கு வெற்றியைத் தரும். நிச்சயமாக, அந்த வனராஜனை நாம் தேடிக் கண்டுபிடிப்போம்!... இந்தமுறை, எமது விடுமுறை ஒரு பயனுள்ள விடுமுறையாக இருக்கும்...’’ என்றான் ஆர்வத்தோடு, கமல்.

‘‘சரி... இங்கு இன்னும் தாமதிக்கக்கூடாது. அப்பா வந்து விடுவார்... நாங்கள் இங்கு வந்த சுவடே தெரியாமலிருக்கட்டும்...’’ என்று கமலி கூறியபடியே முன்செல்ல, கமலும் வீட்டுக்குப் போனான்.

அப்பாவின் அநாமகி

இரவு எட்டு மணியிருக்கும். அப்பா வழமைபோல் விருந்தையில் சாய்மனைக் கதிரையில் சாய்ந்துகொண்டு, அரிக்கன் விளக்கு வெளிச்சத்தில் அன்றைய தினசரிகளைப் படித்துக் கொண்டிருந்தார். அவர் எப்பொழுதும், அந்த நேரத்தில் தான் தினசரிகளைப் படிப்பார். அந்த நேரத்தான் அவருக்கு ஓய்விருக்கும். வெளிநாட்டு 'டின்'னில் வரும் புகையிலையை தனது வளைந்த சுங்கான் 'பைப்'பில் வைத்துப் புகை மூட்டிப் புகைப்பார். அப்பொழுது அவர் மிகவுங் குதூகலமாக இருப்பார். அந்த வேளையில் அவர் எல்லோரிடமுஞ் சந்தோஷமாகப் பேசுவார். நகைச்சுவையாகக் கதைகள் கூறி எல்லோரையுஞ் சிரிக்க வைத்துத் தானும் மகிழ்வார்.

இந்த அரிய வேளையைப் பயன்படுத்தி அம்மாவும், பிள்ளைகளும் பல விஷயங்களைச் சாதித்துக் கொள்வார்கள். இன்னும் அவருக்குச் சுகமும், மகிழ்வும் ஊட்ட அவருடைய மனைவி அல்லது பிள்ளைகள் அவர் அருகிற் சென்று, அவரின் இரு கால்களையும் பிடித்து விடுவார்கள். அவருக்குக் கால் உளைவு இருந்ததால், மாலை வேளையில் கமலும், கமலியும் போட்டி போட்டு அப்பாவின் காலைப் பிடித்து விடுவார்கள். அந்த நேரம் அப்பா இருக்கும் மகிழ்வில், கமலும் கமலியும் அப்பாவுடன் குதூகலமாகப் பேசியும் விரும்பியதைக் கேட்டும் பெற்று விடுவார்கள்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தை வைத்துக்கொண்டு, முதலில் கமலி அப்பாவிடம் சென்றாள். அவளைத் தொடர்ந்து, கமலும் அவர் அருகிற் சென்று கால்களைப் பிடித்துவிட, அவருடைய வலதுகாலைச் சாய்மனைக் கதிரையின் சட்டப் பலகையில் எடுத்து வைத்தான். கமலியும் அவருடைய இடது காலை, இடது சட்டத்தில் எடுத்து வைத்துக் கால் பிடிக்கத் தொடங்கினாள். பிள்ளைகளைக் கண்டதும் அப்பாவும் சாய்மனைக் கதிரையில் நிமிர்ந்து படுத்துக்கொண்டே, தனது சுங்காளை வாயிலிருந்து எடுத்து, பக்கத்திலிருந்த ஸ்ரூலில் வைத்தார்.

~~~~~காட்டில் ஒரு வாரம்

நேரம், நல்ல நேரம் என்பதை ‘உணர்ந்த’
கமல், அப்பாவுக்குத் தெரியாமல் கமலிக்குக்
கண் சிமிட்டினான்.

அவளும் அதற்கு விடை கொடுப்பது போல்
தலையை ஆட்டிவிட்டு-

“அப்பா...” என்றாள்.

“என்ன கமலி...என்ன வேண்டும்?” என்றார்
அப்பா..

“அப்பா... நீங்கள் வந்த இந் த ப் புது
இடத்தில்... எங்கு பார்த்தாலும் ஒரே காடு...
நிசப்தமாக இருக்கிறது...எ ங் க ளு க் கு ‘டல்,
அடிக்குது ..இ ன் னு ம் எத்தனை நாளைக் கு
நாங்கள் இங்கு இருக்க வேண்டும்?...’ என்று
பட்டும் படாமலும் அ ப் பா விட ம் கூறினால்
கமலி.

“அப்படியென்றால்... உங்களை காட்டுக்குள்
தான் அழைத்துப் போக வேண்டும்...அதுவும்
இந்தப் பகுதியில் உள்ள காட்டு யானை...
காட்டுப் பன்றி ...காட்டுக் கரடிகளைக் கண்டு
பயந்து, கிலி பிடித்து நீங்கள் ஓடவேண்டும்.
அப்படித்தானே?” என்றார், தனக்கே உரித்தான
பாணியில் கடுமையும், கேலியுமாக, ‘றேஞ்சர்’
சுந்தசாமி.

“என்ன அப்பா!...நாங்கள் என்ன பயந்தாங்
கொள்ளிகளா?... உங்களைப் போல நாங்களும்

எதற்கும் பயப்பட மாட்டோம். வேண்டுமென்றால் எங்களை முள்ளிக் காட்டில் அல்லது அந்தப் பாலைக் காட்டிற் கொண்டு போய் விட்டுப் பாருங்கள்.....நாங்கள் வெற்றியோடு திரும்பி வருவோம்.....’ என்றான் கமல். கமல் கூறிய, ‘முள்ளிக்காடு..... பாலைக்காடு’ என்ற சொற்களைக் கேட்டவுடன், ‘றேஞ்சர்’ கந்த சாமிக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது.

“என்ன முள்ளிக்காடா.....பாலைக்காடா..... அந்தக்காடுகளைப் பற்றி உங்களுக்குத் தெரியுமா? .....” என்று வியப்புடன் கேட்டவாறு, சாய்மனையில் சாய்ந்து படுத்தவர் எழுந்து உட்கார்ந்தார், திரு. கந்தசாமி. பின்பும் தொடர்ந்து —

“அப்படியென்றால்.....காலையில் நான் இல்லாத நேரத்தில்.....எனது அலுவலக அறைக்கு வந்திருக்கிறீர்கள். அது மட்டுமல்லாது, எனது நாட்குறிப்பேட்டையும் எடுத்தும் பார்த்திருக்கிறீர்கள். அப்படித்தானே?” என்றார், மிகவுங்கடுமையாக, “றேஞ்சர்”.

அவர் நேரடியாக தங்கள் செயலை ஊகித்து அறிந்ததோடு, அச்சொட்டாக தாங்கள் அலுவலக அறையில் குறிப்பேடு மூலம் கண்ட தகவல்களைத் தெரிந்திருந்ததையும், கண்டு திடுக்கிட்டார்கள், கமலும், கமலியும்.

பிள்ளைகள் ஒன்றுமே பேசவில்லை. ‘கிணறு வெட்டப் பூதம் புறப்பட்டதுபோல’ என்று,

~~~~~ காட்டில் ஒரு வாரம்

நினைத்தவாறு இருவரும் திகைத்துச் சிறிது நேரம் மௌனமாக இருந்தார்கள்.

“பாலைக்காட்டில்...நான் கண்ட அந்த அதிசயப் பிறவியைப் பற்றியும் படித்தீர்களா?” என்று முன்பிருந்த கடுமைக்கு மாறாக, மிகவும் ஆதரவாகவும், அன்பாகவும் கேட்டார், கந்தசாமி.

“ஆமப்பா...அதைப்பற்றிக் கேட்கத்தான்... இவ்வளவும்...” என்று இழுத்துக் கொண்டே பேசினாள் கமலி.

“அப்படி வாருங்கள் வழிக்கு!...” என்று அப்பா மேலும் அன்புப் பார்வையுடன் கூறினார்.

அதேநேரம், அம்மாவும் அடுக்களையிலிருந்து வந்து கொண்டே,

“ஓமப்பா... பிள்ளைகள் இன்று உங்கள் அலுவலக அறைக்குள் போய் வந்த நேரம் இருந்து, அந்த அதிசயப் பிறவியைப் பற்றி அறிய வேண்டும், என்று துடியாய்த் துடித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்...பிள்ளைகளுக்கும் பொழுது போக, அதைக் காட்டி வாருங்களேன்...” என்று தக்க நேரத்தில், பிள்ளைகளின் ஆவலையும் விருப்பத்தையும் நினைத்துச் சிபார்சு செய்தார்.

“நல்ல கதை சொல்லுறீர்?...அந்தப்பிறவியை நான் கண்டது ஏதோ உண்மைதான்! ஆனால் அதை நான் மீண்டும் பார்த்து விவரம் அறியப் பட்ட பாடு உமக்குத் தெரியுமா?...அது எங்கோ

மறைந்து விட்டது. அத்தோடு, அது எந்த இடம் என்று தெரியுமே? பொல்லாத காடு...காட்டு யானை... கரடி... பன்றி எல்லாம் அங்கே எதேச்சையாக உலாவும். அதுவும் இந்தக் கோடைகாலத்திலா? நீர்க் கஷ்டத்தால், காட்டு விலங்குகள் எல்லாம் அலையுங் காலம்... அந்தப் பக்கத்தில் இப்பொழுது ஒரு சிறுத்தைப் புலியும் திரிகிறதாம்...நானே அங்கு போகமுடியாதிருக்க...பிள்ளைகள் எப்படிப் போவது?... பைத்தியக்காரத் தனமாக, பிள்ளைகளுக்கு உதவ வரவேண்டாம்...” என்று அப்பா அழுத்தமாகவும், கண்டிப்பாகவும் கூறினார்.

அத்தோடு அம்மாவின் பேச்சு, அடங்கி விட்டது.

ஆனால் கமலும், கமலியும் விடாப்பிடியாக அப்பாவின் முகத்தை ஏக்கத்தோடு பார்த்தார்கள்.

“அப்பா... நான் சாரண இயக்கத்தில் இருக்கிறேன்... அதிலும் நானோர் இராணி சாரணன். காட்டில் இடந்தேடிப் போகவும்... காட்டில் மிருகங்கள் பறவைகளின் நடமாட்டங்களையும், அவற்றின் இயல்புகளையும் ஓரளவு படித்திருக்கிறேன். எந்த இக்கட்டான நிலைமையிலும் என்னைச் சமாளித்துக் கொள்வேன். அத்தோடு, என்னோடு வருபவர்களுக்கும் வழிகாட்டுவேன்... இந்த விஷயத்தில், நீங்கள் எனக்கொரு சந்தர்ப்பத்தைத் தந்து பாருங்கள்... ‘றேஞ்சர்’

காட்டில் ஒரு வாரம்

கந்தசாமி அவர்களின் புத்திரனின் சாதுர்யத்தையும், வீரதீரச் செயல்களையுங்கண்டு நீங்களே அதிஷ்டப்படுவீர்கள்!" என்று கூறி, மிகவும் ஆணித்தரமாகவும், அதேநேரம் தன்னம்பிக்கையில் விசுவாசமாகவும் நின்றான், கமல்.

அதற்கேற்றும் போல கமலியும்-

"அண்ணாவைப் போல், நானும் உங்கள் வீரத்துக்கும், திறமைக்கும், குறைவில்லாமல் வெற்றியீட்டித் தருவேன், அப்பா!" என்றாள்.

பிள்ளைகளின் இந்த வீரதீரவுரையையும், அவர்களின் தளராத தன்னம்பிக்கையையுங்கண்டு திரு. கந்தசாமி அசந்தே போய்விட்டார். தன்பிள்ளைகள் எவ்வளவு தன்னம்பிக்கை உடையவர்கள் என்பதை, அன்றுதான் அவர் நேரிற் கண்டுவியந்தார். அவருடைய உள்ளம் புளகாங்கிதம் அடைந்தது. தனது பிள்ளைகளின் உற்சாகத்தையும் முயற்சியையும், தன்னம்பிக்கையையும் அறியாமல், அவற்றை தானே வெட்டி வீழ்த்த எண்ணிய தன் எண்ணத்தைக் கண்டு அவரே நாணித் தலை குனிந்தார்.

சிறிது வேளைக்குள், அவர் இன்னும் நிமிர்ந்து கொண்டார். தன்னிரு செல்வங்களையும் அருகில் அழைத்து அணைத்தவாறு—

"கமல்-கமலி...உங்களது மனவுறுதி என்னைப் புதிய மனிதனுக்கி விட்டது. நிச்சயமாக உங்களை

அந்தக் காட்டுக்கு நாளைக்கே அழைத்துச் செல்லு
கிறேன்...அதுமட்டுமல்ல...அங்கு என்னுல் மீண்டுங்
காண முடியாதிருந்த அந்த அதிசயப் பிறவியையுங்
கண்டு வரவும் விடப் போகிறேன்... உங்களுக்கு
துணை அவசியமில்லை. இருந்தாலும் காட்டுவழியில்
நல்ல பழக்கமுள்ள எங்கள் உதவியாளன் குண
பாலாவும் உங்களுக்கு வழிகாட்ட வருவான்.....
நாளை மறுநாளே, நீங்கள் அங்கு செல்லத்
தயாராகுங்கள்...ஆனால், ஒரு நிபந்தனை; நீங்கள்
வெற்றியோடு திரும்ப வேண்டும். அதுவும் ஒரு
வார காலத்துக்குள் திரும்பி வந்துவிட வேண்டும்.
உங்களின் முயற்சியில் நல்ல பெறுபேறுகளுடன்
வரவேண்டும். அல்லது போனால், உங்களை என்
மக்களாகக் கொள்ள மாட்டேன்...' என்று உறுதி
யாகவும், அழுத்தமாகவுங் கூறினார், 'நேஞ்சர்
கந்தசாமி.

அப்பாவின் திடீர் மனமாற்றமும், அதற்கான
அங்கீகாரமும், அதேவேளையில் அவருடைய ஆசி
யுடன் கூடிய நிபந்தனையும், கமலையும் கமலியையும்
சிறிது நேரம் திக்குமுக்காட வைத்தன.

இருந்தும் அப்பாவின் ஆசியைக் கேட்டு
மகிழ்ந்த பிள்ளைகள் இருவரும், அப்பாவைக்
கட்டியணைத்தவாறு, அப்பாவுக்கு ஆசை முத்
தங்கள் பல சொரிந்தார்கள்.

அம்மா ஆனந்தக்கண்ணீர் மல்க மூவரையுங்
கண்டு களித்தார்.

காட்கும் பயணம்

அதிகாலை வேளை. 'தேஞ்சர்' கந்தசாமி அவர்களின் நடு அறையில் அகிற்புகை கமழ, திருமதி கந்தசாமி முருகன் படத்துக்கு முன் நின்று தீப ஆராதனை செய்கின்றார். அவருக்குப் பின்புறமாகக் கமலும், கமலியும் பக்தி சிரத்தை யுடன் கந்தசஷ்டிக் கவச பாராயணஞ் செய்து விட்டு நிற்கின்றார்கள். அம்மா திருநீற்றுத் தட்டுடன் பிள்ளைகளின் முன் வந்து, அவர்களின் நெற்றியில் திருநீற்றை இட்டவாறே-

“வண்ண மயிலோன் உங்களுக்கு எல்லா வெற்றிகளையும் தருவார்..... காக்கக் காக்கக் கனகவேல் காக்க...” என்றார்.

அதே நேரம் வாசலுக்கு வந்த அப்பா-

“இந்த நிகழ்ச்சி, சங்கத் தமிழ் இலக்கியத் தில்... புறநானூற்றில் வரும் போர்க்களக்

காலத்தை நினைவூட்டுகிறது.... போருக்குப் புறப் பட்ட தன் தநயனுக்கு அன்னை வெற்றித் திலகம் இட்டு அனுப்புவது போல், இங்கு திருநீறிட்டு வாழ்த்துக் கூறுமாப் போல் இருக்கிறதே!.....” என்றார்.

“இன்று..... அந்தப் போரில்லாவிட்டாலும்போருக்குச் செல்லும் புத்திரர்களும், புத்திரிகளும் இருக்கிறார்கள்....அந்த வீரதீர உணர்வும், திடசங்கல்பமும் உள்ள பிள்ளைகள் நமக்கு இருக்கிறார்கள். அவர்களை வாழ்த்துவது நமது கடமை அல்லவா?” என்றார், அம்மாவும் அப்பாவுக்கு விட்டுக் கொடுக்காமல். எல்லோருஞ் சிரித்தார்கள். வீடு முழுவதும் அவ்வொலி எதிரொலித்தது.

பூசை முடிந்து ஓரிரு மணித்தியாலத்துக்குள் கமலும், கமலியும் தமது பிரயாணத்துக்கு உரிய பொருள்களுடன் வெளியில் வந்தார்கள். கமல் அரைக் காற்சட்டையும், சேர்ட்டும் அணிந்துருந்தான். தலையில் சாரணியத் தொப்பி-காலில் நல்ல உறுதியான ‘ஸ்போர்ட்டஸ் கன்வஸ்’ சப்பாத்து- இடுப்பு ‘பெல்ட்’-இல் ‘பென்டோர்ச்’, பேனாக் கத்தி, திசையறி கருவிச் சிமிழ் என்பன வற்றுடன், முதுகில் ஒரு பாசறைக் ‘கன்வஸ்’ பையில் சுமக்கக்கூடிய பொருள்கள் சகிதம் காட்சி யளித்தான். அதேபோல், கமலியும் ஆண்பிள்ளை போல் நீல ‘ஜீன்ஸ்’ காற்சட்டை, கைநீட்டுச் சேர்ட்- ‘கன்வஸ்’ சப்பாத்துடன் நின்றாள். கமலிக்குத் தலைமயிர் நல்ல நீளம். அழகிய சுருட்

~~~~~ காட்டில் ஒரு வாரம்

கூந்தல். அதைப் பின்னி, இரட்டைச் ஜடையாக விட்டிருந்தாள், அம்மா. ஜடை இரண்டும் வெளியில் தெரிய, தலையில் ஓர் அழகிய ஓலைத் தொப்பி 'எலாஸ்டிக்' நாடா இட்டு, இரு கன்னங்களுக்கும் கீழாகக் கொஞ்சம் பட்டிருந்தது. முதுகில் கமலைப் போல் ஒரு 'ஹாவசக்' மூடை, இரு தோள்களுக்குக் கீழாகத் தொங்கியது.

பிள்ளைகளின் கம்பீரத் தேர்ற்றமும், நடை உடை பாவனையும் அப்பாவையும், அம்மாவையும் மெய்ம் மறக்கச் செய்தன. பிள்ளைகளிலும், அப் பெற்றோரே, ஈன்ற பொழுதிலும் பெரிது உவந்தனர்.

அப்பா, கடமையின் போது அணியும் சீருடையுடன் வாசலுக்கு வந்தார். வாசலில் 'ஜீப்' ஒன்று நின்றது. வண்டியின் பின்புற ஆசனங்களில் இரண்டொரு மூடைச் சாமான்கள் இருந்தன.

'ஜீப்'ன் சாரதி ஆசனத்தில் அப்பா போய் அமர்ந்தார். கமலும், கமலியும் அவருக்கு வலப் புறத்தில் அருகருகே அமர்ந்தார்கள். கமலும், கமலியும் அம்மாவுக்கு 'குட்பை' கூறினர். 'ஜீப்' வளவை விட்டுப் புறப்பட்டது.

'ஜீப்' தெற்குப் பக்கமாக நெடுஞ்காலையிற் சிறிது தூரஞ் சென்ற பின், மேற்குப் புறத்து மக்கிக் கிறவல் வீதியில் இறங்கி வெகு வேகமாக ஓடியது.

காலைப் பொழுதின் கோடைப் பனிமூட்டம் இன்னும் நன்றாகக் கலையவில்லை. வீதியில், கோடைப் பனியில் நனைந்த புழுதியைக் கிளறி விட்டுக் கொண்டு வண்டி சென்றது. மக்கி வீதி செல்லச் செல்ல, காட்டுச் சூழலும் அதிகரித்துக் கொண்டிருந்தது.

நெடிதுயர்ந்த மரங்களும், முட்புதர்களும், பற்றைக் காடுகளுங் காலைக் கதிரவனின் கதிர்களை மறைத்துக் கொண்டிருந்தன. இராப் பொழுதில் மரங்களிலும், பற்றைகளிலும் பதுங்கி அடைந்திருந்த காட்டுக் கோழிகள் ஒவ்வொன்றாக இறங்கிக் கூட்டம் கூட்டமாகவும், தனித் தனி யாகவும் வீதிக்கு வந்து கொண்டிருந்தன. 'ஜீப்'ன் பேரிரைச்சலைக் கேட்டு, பயத்துடன் கூச்சலிட்டன. மீண்டும் காட்டுக்குள்ளே ஓடி மறைந்தன. அதே போல் காலைக் குளிரின் இதமான அணைப்பில் காட்டு மயில்கள் தமது தோகைகளை விரித்தும், விரியாமலும் நின்று, வண்டியின் சத்தத்தைக் கேட்டு, அங்குமிங்கும் பறந்தன. சில மஞ்ஞைகள் தூரத்தில் தெரிந்த பட்ட மரக் கிளைகளில் நின்று, அகவிக் கொண்டிருந்தன.

வேகமாக ஓடிக் கொண்டிருந்த 'ஜீப்' இப் பொழுது வேகத்தைக் குறைத்து வீதிக்குக் குறுக் காக இருந்த மர வேர்களுக்கும், ஆங்காங்கே முறிந்து கிடந்த மரக் கிளைகளுக்கும் இடங் கொடுத்து மெதுவாகச் சென்றது. அந்நேரம் தும்பி களினதும், காட்டு வண்டுகளினதும் ரீங்கார

கருமலை ஒத்த கரிக்குழாம்,

கான்வழி மறித்து நிற்குதையே!...

A. R. Subramanian

கால், கமல், 'நேசன்'

~~~~~காட்டில் ஒரு வாரம்

ஓசையும் 'ஜீப்'ன் ஓசையிற் கலந்து கொண்
டிருந்தன.

காட்டுப் பயணத்தின் முதல் அநுபவத்தை
அமைதியாக இரசித்த வண்ணம், தமது பார்
வையை இரு பக்கமும் செலுத்திக் கொண்டிருந்
தார்கள் கமலும், கமலியும்.

நெடுஞ்சாலையிலிருந்து, சுமார் இரண்டு
மைலுக்கு மேல் 'ஜீப்' வந்து விட்டது. இப்
பொழுது சிறு காடாக இருந்த அக்காடு, பெருங்
காடாகிக் கொண்டிருந்தது. அது கதிரவனின்
கதிரைச் சிறுகச் சிறுக விழுங்கிக் கொண்டு
மிருந்தது.

ஒரு திருப்பத்தில் 'ஜீப்' திடீரென்று நின்றது.
கமலும், கமலியும் திடுக்கிட்டு அப்பாவின் முகத்
தைப் பீதியுடன் பார்த்தார்கள். அவர் புன்
முறுவலோடு, எதிர்த் திசையைச் சுட்டிக் காட்
டினார். அங்கே ஒரு கூட்டம் யானைகள், வீதிக்குக்
குறுக்காக நின்று, விளையாடிக் கொண்டு நின்றன.
அதைக் கண்டதும் கமலி, "அப்பா...யானை!..."
என்று ஓர் அலறலுடன் அப்பாவைக் கட்டிப்
பிடித்தாள்.

"கு!...சத்தம் போடாதே! யானைக் கூட்டம்
தூரத்தில் தான் நிற்கிறது. காட்டு யானைகள்
அப்படித்தான்...கூட்டமாக அவை நிற்கும் வரை
பயமில்லை... அவை அப்படிக் கொஞ்ச நேரம்
நின்று விட்டு காட்டுக்குள் போய்விடும்... காலை

~~~~~ காட்டில் ஒரு வாரம்

வேளையில் இப்படித்தான்... இந்த வழியில், அடிக்கடி இப்படிப் போவதைப் பார்த்திருக்கிறேன்.” என்று அப்பா ஆறுதலாக விளக்கங் கூறி, கமலியைச் சமாதானப்படுத்தினார்.

கமலும் முதலில் அதனைக் கண்டு பயப்படத்தான், செய்தான். ஆனால், அந்த யானைகள் செய்த சேட்டைகளிலும், விளையாட்டுகளிலும் தன் பார்வையைச் செலுத்தி, அப்பா தந்த தைரியத்தில் தன்னைச் சமாளித்துக் கொண்டான், அவன்.

உண்மையில் அந்த யானைக் கூட்டம் அப்படித்தான் செய்தது. சுமார் அரைமணி நேரம் வரை, அப்படியே அங்கு நின்றபின், ஒவ்வொன்றாகக் காட்டுக்குள் சென்று மறைந்து கொண்டது, அந்த யானைக் கூட்டம்.

யானைக்கூட்டம் மறைந்து பத்துப் பதினைந்து நிமிடங்கள் கழிந்தபின், மீண்டும் ‘ஜீப்’ புறப்பட்டது. இப்பொழுது வண்டி முன்னைய வேகத்திலுங் குறைவான வேகத்தில் அங்குமிங்கும் வெட்டியும், தொங்கியும், தூனியும், தவழ்ந்தும், ஊர்ந்தும் சென்றது. பாதை இப்பொழுது, மிகவும் படுமோசமாக இருந்தது.

இவ்விதம், சுமார் ஐந்தாறு மைல் தூரம் சென்ற பின்னர், வண்டி இப்பொழுது வெளியான ஓரிடத்துக்கு வந்தது. அவ்வெளியிற் காடுகள் குறைவு. பற்றையும் புதரும் மண்டிக்

காட்டில் ஒரு வாரம்

கிடந்தன. அரையாள் உயரத்துக்குத் தருப்பைப் புல் பாதையின் இரு மருங்கும் வளர்ந்திருந்தது. ஆங்காங்கே கருவேல மரங்கள் கூரிய முட்களை நீட்டிக் கொண்டிருந்தன.

அந்த வெளியைக் கடந்து கொண்டிருக்கும் போது, தூரத்தில் ஒரு காட்டெருமைக் கூட்டம் வண்டியின் சத்தத்தில் தம்மை மறந்து வெறித்துப் பார்த்த வண்ணம் நின்றது. அப்பாவும் வண்டியை நிறுத்தி, “அதோ... பாருங்கள், எருமைக் கூட்டம்! இந்தக் காட்டெருமைகள், கூட்டங் கூட்டமாக இருக்கும் போது சாதுவாக நின்று போய்விடும். ஆனால், அதில் ஒன்று தனித்து ‘தனியனாக’ நின்றால் எமக்கு ஆபத்தை விளைவித்து விடும். சில வேளைகளில், ‘ஜீப்’ பையே துரத்தி வந்து, முட்டி மோதி எம்மைத் தாக்கிவிடும். நடந்து வந்தால், எம்மை அக்கு வேறு ஆணி வேறுகக் குத்திக் கிழித்தும் விடும்...” என்றார்.

‘காட்டுப் பயணத்தின் சிரமங்களைப் பற்றி கமலும், கமலியும் புத்தகங்களில் படித்திருப்பார்கள். அல்லது பிறர் சொல்லக் கேட்டு இருப்பார்கள். ஆனால், அவற்றை இன்றுதான் முதல் முறையாகக் காணுகிறார்கள்; அநுபவிக் கிறார்கள். இதுவரை, கண்டவை--அநுபவித்தவை ஒரு சில அரிச்சுவடிகளே. இன்னும் எவ்வளவோ இருக்கின்றனவே! இந்தச் சின்னஞ் சிறிசுகள்

எப்படி இவற்றை எல்லாஞ் சமாளிக்கப் போகின்றன? அதுவும் தன்னத் தனியாகு!

இவ்வாறு, வண்டியைச் செலுத்தியபடியே சிந்தனையில் ஆழ்ந்தார், கந்தசாமி. 'பிள்ளைகளின் உற்சாகத்தில், என்னையும் மறந்து, அவர்களுடைய எண்ணத்துக்கு இடம் கொடுத்து விட்டேனே,' என்று மனம் நொந்தார்.

அந்நிலையில் 'வண்டியைத் திருப்பிக் கொண்டு, வீட்டுக்குப் போய்விடுவோமா' எனக் கருதினார்.

“கமல் - கமலி... பார்த்தீர்களா; இந்தக் காட்டுப் பயணம் எவ்வளவு ஆபத்தும், சிரமமும் ஆக இருக்கின்றது என்று?... இந்தப் பயங்கரப் பலப்பரீட்சையில் நீங்கள் மிகவும் கஷ்டப்படப் போகிறீர்கள்... பேசாமல் வீட்டுக்குத் திரும்புவோமா?” என்றார் மிகவும் அநுதாபத்தோடு, 'நேஞ்சர்' கந்தசாமி.

வண்டிக்குள், மௌனம் நிலவியது. ஒருவரும் ஒன்றும் பேசவில்லை. வண்டி போய்க்கொண்டிருந்தது. அவ்விதம், ஒரு சில விநாடிகள் தான் இருந்திருக்கும்.

திடீரென்று-

“அப்பா... உங்களுக்குச் சிரமம் இருந்தால், எங்களை இப்படியே, இங்கேயே இறக்கிவிட்டு, ஒரு வாரத்துக்குப் பின் வந்து அழைத்துச்

செல்லுங்கள்... ” “எண்ணித் துணிக கருமம் துணிந்த பின், எண்ணுவதென்பது இழுக்கு” ...என்று நீங்கள் தானே வள்ளுவன் குறளை அடிக்கடி நினைவூட்டுவீர்கள்? அப்படியிருக்க...” என்று படபடப்போடு பேசினான், கமல்.

அதற்கு மேல் ‘தேஞ்சர்’ பேசவில்லை. வண்டி அந்த வெளியைக் கடந்து, மீண்டும் அடர்ந்த காட்டுக்குள் விரைந்தது. அது ‘உறும் உறும்’ என்று உறுமிக் கொண்டிருந்தது. அதைத் தவிர வேறு ஒலி எதுவும் அங்கு கேட்கவில்லை.

அந்த முள்ளிக் காட்டில் இருந்த அரசாங்கத் தேக்குமரக் காட்டுக்கு ‘ஜீப்’ வந்த பொழுது, நேரம்-முற்பகல் பதினென்றுக்கு மேலாகிவிட்டது. மாங்குளத்திலிருந்து சுமார் பத்து மைல் தொலைவில் இருக்கும் முள்ளிக் காட்டுக்கு அந்த ‘ஜீப்’ பிரயாணம் எடுத்த நேரம், சுமார் நான்கு மணித்தியாலம் என்றால், அந்தப் பயணத்தின் சிரமம் எப்படி இருந்திருக்கும்?

முள்ளிக் காம

பெயர்தான் முள்ளிக் காடே தவிர, அங்கே முட்கள் அதிகமில்லை. இரண்டொரு கருவேல மரங்கள் அங்கொன்றும், இங்கொன்றுமாக நின்றன. ஒருகாலத்தில் அது முட்கள் நிறைந்த காடாக இருந்திருக்கலாம். ஆனால், இப்பொழுது அரசாங்கம் மர வளர்ப்புக்காக தேக்கு மரங்களை நட்பிருக்கிறது. சுமார் நூறு ஏக்கரில் அங்கு தேக்கு மரங்கள் நடப்பட்டு, பராமரிக்கப் படுகின்றன. மாங்குளம் 'றேஞ்'சைச் சேர்ந்த வன பரிபாலனப் பகுதி, அந்தத் தேக்கந் தோட்டத்தைக் கவனித்து வருகிறது. நடுக் காட்டில் சனங்கள் இல்லை. ஆனாலும் தேக்கந் தோட்டம் செழித்து வளருகிறது. அதனைப் பராமரிக்க குணபாலா என்னும் பொறுப்பூழியர் ஒருவர் இருக்கிறார். அவருக்கு உதவியாக நடேசும், மணியும் இருக்கிறார்கள்.

குணபாலா வயது முதிர்ந்தவர். ஆயினும் திடகாத்திரமான மனிதர். ஐம்பது வயதுக்கு மேல் இருக்கும். வட்டமுகம்; 'ஹிட்லர்' மீசை; வெண்மண்டை-ஆனால் 'ஊசிப்பிடி'யான சிறு குடுமி பின்னுக்குத் தொங்கும். அவர் தென்பகுதியைச் சேர்ந்த ஒரு சிங்களவர். தமிழைச் சிங்களப் பாணியிற் பேசுவார். அந்தக் காட்டுக்கு அவர் பத்து வருடங்களுக்கு முன்பு, வனபரி பாலன ஊழியராக வந்தார். அப்பொழுது தான், அங்கு இந்தத் தேக்கந் தோட்ட நடுகை ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அவர் நட்ட கன்றுகள் இப்பொழுது நன்கு வளர்ந்து, பெரிய தருக்களாகி விட்டன. இன்னும் இரண்டொரு வருடங்களுக்குள் அவை வெட்டப்பட்டு விடும். பதிலாக, கடந்த ஆண்டில் புதிய தேக்கங் கன்றுகளும், சாலம்பைக் கன்றுகளும் பழைய மரங்களுக்கிடையில் புனர்நடுகை செய்யப்பட்டு இருக்கின்றன.

தோட்டத்து வேலைகளைக் கவனிப்பதற்காக அவர்கள் மூவரும் அங்குதான் வாழ்கிறார்கள். இவர்களுக்கு என அங்கு ஒரு குடிசை உள்ளது. காட்டு விலங்குகளின் தொல்லைகளிலிருந்து பாதுகாப்பாக இருக்க வேண்டும். அதற்காக, அக் குடிசை வீடு பனங்குற்றி போன்ற பெரிய மரத் தூண்களுக்கு மேல் அமைக்கப் பட்டிருக்கிறது. நிலத்திலிருந்து சுமார் பத்துப் பன்னிரண்டு அடி உயரத்தில், மரங்களைத் தள்மாக அமைத்து, அதற்கு மேலேயே குடிசை கட்டப்பட்டிருக்கிறது.

குடிசைக்குச் சுவரில்லை. பதிலாக, நான்கு புறமும் மரத் தட்டிகள் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. கூரை தென்னை ஓலையால் வேயப்பட்டிருக்கிறது. இக்குடிசைக்குத் செல்ல, நிலத்திலிருந்து மரப் படிகள் கொண்ட ஏணி ஒன்று சரித்து வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதில் ஏற, இரு பக்கங்களிலும் கைப்பிடியாக, கனமான இரு காட்டுக் கொடிகள் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன.

குடிசையின் கீழ்ப்பகுதி, சமையல் அறையாகவும், மேற்றளம் வசிப்பிடமாகவும் இருக்கின்றன.

‘நேஞ்சர்’ கந்தசாமியின் ‘ஜீப்’ தூரத்தில் வரும்போதே, குணபாலாவும் நடேசுவும் தோட்டத்துக்கு வெளியே வந்து அவர் வருகைக்காகக் காத்து நின்றார்கள். ‘ஜீப்’ குடிசைக்கு முன்பாக உள்ள முற்றத்தில் நிற்க, குணபாலாவும், நடேசுவும் ஓடோடி அதனருகிற் சென்று மரியாதையாக நின்றார்கள்.

“நேற்று அனுப்பிய செய்தி கிடைத்ததா குணபாலா?...” என்று வந்ததும் வராததுமாகக் கேட்டார், ‘நேஞ்சர்’.

“ஓம்... சேர்...” என்று தலையாட்டினார், குணபாலா.

“கமல்-கமலி... இவர்தான், குணபாலா அங்கிள்!... உங்களுக்கு உதவியாக வழி காட்டுவார்... அவருக்கும் எனக்கும் கஷ்டம் தராமல் உங்கள் முயற்சியைத் தொடங்கலாம்...” என்று

~~~~~ காட்டில் ஒரு வாரம்

‘ஜீப்’பை விட்டு இறங்கியபடியே கூறினார், கந்தசாமி.

“வாங்க புஞ்சி மாத்தயா... வாங்க புஞ்சி நோனா...” என்று வரவேற்றபடி முன்னுக்குப் போனார் குணபால. கமலும், கமலியும் அவரைத் தொடர்ந்து அப்பாவுடன் குடிசைக்கருகிற் சென்றார்கள். நடேசு, ‘ஜீப்’பிலிருந்த மூடைகளை எடுத்துக்கொண்டு பின்தொடர்ந்து வந்தான்.

ஏணிப் படிகளில் ஏறிக்கொண்டே—

“கமல் ... நீங்கள் இங்கு தங்கியிருந்து உங்களுக்கு வேண்டிய வசதிகளை நீங்களே தேடிப் பெற்றுக்கொள்ளுங்கள்... பகலில் உங்கள் தேடுதல் முயற்சிகளை முடித்துக்கொண்டு மாலைக்குள் இங்கு வந்துவிடுங்கள்... இங்கு எல்லாப் பாதுகாப்பும் இருக்கும்...” என்று சொன்னார், கந்தசாமி.

அப்பா கூறியவற்றை அமைதியாகச் செவி மடுத்தபடியே கமலும், கமலியும் ஏணிப் படிகளில் ஏறி, குடிசைக்குட் சென்றார்கள். அவர்களுக்கு முன்னூற் சென்ற குணபாலா அங்கின், தட்டிக் கதவுகளைத் திறந்து விட்டார்.

குடிசைக்குள் அறைகள் என்று இல்லை. ஒரே திறந்த அறை. அங்கு சாமான்கள் பகுதி பகுதியாக ஒதுக்கப்பட்டு இருந்தன. அவை மிகவும் ஒழுங்காகவும், நேர்த்தியாகவும் இருந்தன. அறையின் தளம், பலகைகளால் சமன்படுத்தப்பட்டு இருந்தது. ஒரு

~~~~~காட்டில் ஒரு வாரம்

மூலையில், கத்தி- கோடாலி, மண்வெட்டி, மர மரியும் வாள் போன்ற கருவிகள் அடுக்கடுக்காக இருந்தன. இன்னொரு மூலையில் ஒரு குழல் துப்பாக்கி சாத்தப்பட்டிருந்தது. அங்கே, மரக் குற்றிகள் மேசைகளாகவும், நாகாலிகளாகவும் இருந்தன.

அவ்வாசனங்களில் கமலும், கமலியும் அப்பாவுடன் போய் அமர்ந்தார்கள். நடேசு, 'பிளாஸ்டிக்' கிண்ணங்களில் சுடச்சுட நல்ல தேநீர் கொண்டு வந்து கொடுத்தான். குணபாலா ஒதுங்கி ஒருபக்கம் நின்றார்.

"எங்கே... மணியைக் காணவில்லை?" என்று அப்பா கேட்டார்.

"அவெங்... தோட்டத்தில் நிக் கு ம்..." என்றார், குணபாலா.

"சரி நிற்கட்டும்... குணபாலா! நடேசு!... பிள்ளைகள் அந்த அதிசயப் பிறவியைக் காண வேண்டும் என்று இந்தக் காட்டுக்கு வந்திருக்கிறார்கள்... பட்டால் தானே தெரியும், கஷ்டத்தின் தன்மை?... உங்களால் முடிந்த உதவியைச் செய்யுங்கள்...அது போதும்! ... நான் போய், ஒரு வாரத்துக்குப் பின்பு தான் வருவேன்... இவர்களுடைய முயற்சி எப்படி என்று பார்ப்போம்! ..." என்று சொல்லிக்கொண்டே, எழுந்து நின்றார், 'தேஞ்சர்'.

காட்டில் ஒரு வாரம்

கமலும், கமலியும் தட்டிக் கதவுவரை வந்து அப்பாவுக்கு விடை கொடுத்தார்கள்.

‘ஜீப்’, வந்த பாதையில் மீண்டும் திரும்பி விட்டது.

கமலும், கமலியும் தாங்கள் கொண்டுவந்த பொருள்களை ஒருபக்கம் வைத்துவிட்டு, உடுப்புகளை மாற்றிக் கொண்டார்கள். அதன் பின்பு ஏணிப் படிசூளில் கீழே இறங்கி வந்து, வளவுக்குள் இருந்த கிணற்றடிக்குச் சென்றார்கள்.

கிணறு என்று அதைச் சொல்ல முடியாது. நிலத்தில் ஒரு குழி தோண்டப்பட்டு இருந்தது. கோடை காலமாக இருந்தமையால், அதன் அடியில் சிறிதளவே நீர் இருந்தது. அதன் வாயிற் புறத்தில் நிலத்தோடு நிலமாக மரக் கட்டைகள் அரைப் பகுதிக்கு அடுக்கப்பட்டிருந்தன. காட்டுக் கொடியால் நீரை அள்ளுவதற்கு ஒரு சிறிய வானியும் இருந்தது. காட்டுப் பிரதேசத்தில், இப்படித் தான் கிணறு என்ற பெயரில், நீர் மடுக்கள் இருக்கும் என்பது கமலிக்குத் தெரியாது. அதனால், அதனை ஒரு விசித்திரமான காட்சியாகப் பார்த்தாள். அப்பொழுது நடேசு வந்து, குழியில் நீரை அள்ளி அவர்களுக்குக் கொடுக்க, இருவரும் கால், கை, முகங்களைக் கழுவினார்கள். அந்நீர் ‘ஐஸ்’ கட்டி போல் குளிர்ந்தது. கோடை வெயிலைத் தணிக்கும் வகையில் அந்நீர் அவர்களுக்கு மிகவும் இதமாக இருந்தது.

பகற் பொழுதாயினும், அக்காட்டுப் பிரதேசம் முழுவதும் இருள் கவிந்திருந்தது. 'சில்' வண்டுகளின் 'நொய்' என்ற ஒலியும், பறவைகளின் 'கீச்' சொலியும், மரஞ்செடிகளின் அசைவொலியுந்தவிர, அங்கு வேறு எவ்வித ஆரவாரமோ, கலகலப்போ இல்லை. எங்கும் அமைதி நிலைகொண்டிருந்தது. அந்தக் காட்டுச் சூழல் அவர்களுக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது.

குடிசைக்குட் சென்ற போது குணபாலாவும், நடேசும் அவர்களுக்கு உணவு பரிமாறினார்கள். வந்த களைப்புத் தீர வயிரூர உணவு உண்டுவிட்டுத் தரையிற் போடப்பட்டிருந்த புற்பாய் ஒன்றில் இருவரும் சிறிது உறங்கினார்கள்.

மாலே நான்கு மணிபோல் படுக்கையை விட்டு எழுந்த கமலுக்கும், கமலிக்கும் சோர்வும், அலுப்பும் தலையெடுத்து நின்றன. பெற்றோரின் பிரிவுத் துயரும், அந்நேரம் பார்த்து, அவர்களை ஆட்கொள்ளத் தெர்டங்கியது. கமலியிலும், கமலே மிகவும் சோர்ந்திருந்தான்.

“புஞ்சி மாத்தயா..... எலும்பினதா..... வாங்க...புஞ்சி நோனா... மொகம் கலுவி... தேத் தண்ணி குடிங்க...” என்று அழைத்தவண்ணம், குணபாலா அங்கிள் அவர்கள் முன் நின்றார்.

புற்பாயைச் சுருட்டி ஒருபுறம் வைத்துவிட்டு, ஏணிப் படிகளால் கீழிறங்கி வெளியில் வந்தார்கள் கமலும், கமலியும்.

~~~~~காட்டில் ஒரு வாரம்

காட்டின் பகற் பொழுதுக் காட்சிக்கு மாறாக மாலைக் காட்சி இருந்தது. சூரியன் மேற்குத் திசையை அடைவதற்கு முன்பே இங்கு இருண்டு விடும். காட்டுப் பறவைகளும், விலங்குகளும் தமது இரவைக் கழிப்பதற்காக ஒதுக்கிடம் தேடி, பிற்பகல் நான்கு ஐந்து மணிக்கே விரைந்துவிடும்.

“என்ன அங்கிள் இரவாகி விட்டதா?” என்று கேட்டவாறு அங்கிளை அணுகினை, கமல்.

“இல்ல தானே... புஞ்சி மாத்தயா... இங்க காட்டில் பின்னேரங் நாலு ஐஞ்சு மணி எண்டா ராவாகி போவாங் தானே?... அதிங்தாங் இருட்டு மாதிரி எல்லாங் இருக்கிறுங்...” என்றார்.

அதைக் கேட்டதும், கமல் காட்டின் இரவு எவ்வளவு நீண்ட பொழுது என்பதை உணர்ந்தான். இந்த இராப் பொழுது கொடிய விலங்குகளுக்கு எவ்வளவு சந்தோஷத்தைத் தருமோ, அதேபோல் மக்களுக்கும், பகற்பொழுதில் உணவு தேடும் உயிரினங்களுக்கும் பெருஞ்சுமையாகத் தான் இருக்கும்.

நடேசு, ‘இராப்பொழுதைத் தீயொளியிற் கழிப்பதற்கான ஒழுங்குகளைச் செய்துகொண்டிருந்தான். குடிசைக்கு முன்புறமாயுள்ள முற்றத்திற் காய்ந்த பெரிய மரக் கட்டைகளை அடுக்கி, தீ மூட்ட முனைந்து கொண்டிருந்தான், அவன். அதனைப் பார்த்து ஒன்றும் புரியாமல் நின்ற கமலிக்கு,

“இதுதான், எங்கன்ரை இரா விளக்கு!... இந்த விளக்கு தான் எங்கன்ரை இரா இருளுக்கு உதவுகிறது. இந்த வெளிச்சம் யானை போன்ற மிருகங்கள் இங்கு வராமலும் எம்மைத் தாக்காமல் இருக்கவும் உதவும்...” என்று, நடேசு.

அதனைக் கேட்டு மனந் தெளிந்த கமலி, காட்டு இரவின் பயங்கரத்தை ஓரளவு உணர்ந்தாள். அதை நினைக்க நினைக்க அவளுக்குச் சிறிது மனக் கிலேசமும் உண்டாயிற்று. இருந்தும், ‘இந்தக் காட்டில் எத்தனை இரவுகளை இந்த நடேசம், குணபாலாவும் கழித்திருக்கிறார்கள்? நமக்கு இது புதிய அநுபவந்தானே? பழக்கப்பட்டு விட்டால், எல்லாம் சுகமாகவும், சந்தோஷமாகவும் இருக்கும்...” என்று தனக்குள்ளேயே மனந் தேறினாள், கமலி.

கமல்-கமலி இருவரும் மீண்டும் குடிசைக்குள் வந்து, மாலை நேரத் தேநீரை அருந்தினார்கள்.

கமலுக்கு இப்பொழுது புதிய உற்சாகம் வந்தது. தாங்கள் வந்த நோக்கத்தின் முயற்சி களுக்கான திட்டத்தினை தன் மனதுக்குள்ளேயே சிந்தித்தபடி கமலியை அருகில் அழைத்தான். அவன்.

“கமலி...நானே முதல் எங்கள் தேடுதல் முயற்சி தொடங்கும்... எங்களுக்கு குணபால அங்கிள் உதவியாக வருவார். காடு மிகவுஞ் சிக்கலாக இருக்கும். நாம் மிகவும் நெடுந்தூரம் அலைய

வேண்டி இருக்கும். பல கஷ்டங்களைச் சந்திக்க வேண்டி வரும். இருந்தாலும், தளராமல் எங்கள் முயற்சியை மேற்கொண்டு, வெற்றியை அடைய வேண்டும். அப்பாவுக்குக் கொடுத்த வாக்கைக் காப்பாற்ற வேண்டும்... நாம் எங்கு போனாலும், எங்களது சாரணியக் குறியீடுகளை நினைவுப்படுத்தி, அவற்றை இட்டுக்கொண்டு போக வேண்டும். வழி மாறினாலும் நாம் ஒருவருக்கொருவர் காத்திராமல் மீண்டும் சென்ற வழியிலேயே வந்து, இந்த இடத்துக்கு வந்துவிட வேண்டும். இந்த இடத்தின் திசையை, இந்தத் திசையறிகருவி மூலம் கண்டு, குறித்துக் கொள்ளலாம். எங்களிடம் கமரா, பைநோஃக்யூலெர்ஸ் எல்லாம் இருப்பதனால், காட்சிகளைக் கண்டு மகிழவும், அவற்றைக் குறித்துக் கொள்ளவும் உதவும்..."

இவ்விதம் எல்லா விடயங்களையும் தன் குறிப்பேட்டிற் குறித்து வைத்தபடி, தன் தங்கைக்கு விளக்கிக் கூறினான், கமல்.

இதன்பின், தனது குறிப்பேட்டில் மேலும் பல குறிப்புகளைக் குறித்துக் கொண்டான், கமல். கமலியும் தான் முதல்நாள் வாசித்துவிட்ட கதைப் புத்தகத்தை எடுத்து வாசிக்கத் தொடங்கினாள்.

இரவு சூழ்ந்த போது, குடிசைக்குள் ஒரு அரிக்கன் விளக்கைக் கொளுத்தி வைத்துவிட்டு, குணபாலா அங்கிள் அவர்களுடைய இரவு

~~~~~காட்டில் ஒரு வாரம்

உணவைப் பரிமாறினர். அதன்பின் அவர்களுக்குப் படுக்கையை விரித்துவிட்டு, தனக்கும் படுக்கையை விரித்துக் கொண்டார், குணபாலா.

படுக்கையிற் படுத்த ஒரு சில விநாடிக்குள் கமலி நித்திரையாகிவிட்டாள். ஆனால் கமலுக்கு நெடுநேரமாகியும் நித்திரை வரவில்லை. புரண்டு புரண்டு படுத்தான்.

நடு இரவு இருக்கும். திடீரென்று ஏதோ முறிந்து தன்மீது விழுந்தது போல் இருக்க, கமல் திடுக்கிட்டு எழுந்தான். அந்நேரம் குண்டளாலாவும் எழுந்து—

“புஞ்சி மாத்தயா... அதிங் ஒண்டுங் இல்லத் தானே... ஆனே... சும்மா மரங் முரிச்சி போரூங் தானே... நீங் பயங் வேணங்...” என்றார்.

காட்டு யானைகள் அப்படித்தான். போகும் போதும், வரும் போதும் கண்ணில் பட்ட மரம், கிளை யாவற்றையும் முறித்துக்கொண்டு தான் செல்லும்... இப்படித்தான், குடிசையின் பக்கத் தால், அந்நேரம் யானைகள் போயிருக்க வேண்டும்

நல்ல வேளையாக, கமலி நல்ல உறக்கத்தில் இருந்தாள். அவளுக்கு இது தெரியவில்லை.

குணபாலாவின் ஆறுதல் வார்த்தைக்குப் பின், கமலும் மனந்துணிந்து, படுக்கையில் அப்படியே உறங்கிவிட்டாள்.

தேருதல் பயணம்

மறுநாள், காலைச் சூரியோதயத்தின் பொழுது, என்னுமில்லாதவாறு மனமகிழ்வைக் கமலுக்கும், கமலிக்கும் கொடுத்தது. அந்த உத்வேகத்தில், காட்டுக் கோழியின் விடியல் அறிவிப்போடு எழுந்து தமது கடன்களை முடித்துக் கொண்டு, அன்றைய திட்டப்படி அவர்கள் தேடுதலுக்குப் புறப்பட்டார்கள்.

குணபால அங்கிள் முன் சென்று, வழிகாட்ட கமலும், கமலியும் பின் தொடர்ந்தார்கள்.

முள்ளிக் காட்டுக்கும், பாலைக் காட்டுக்கும் இடையில் தான், அந்த அதிசயப் பிறவியை முதன்முதலில் அப்பா கண்டார். பின்பு பலமுறை அங்கு சென்று முயற்சித்தும் அந்தப் பிறவியையோ அல்லது அதனோடு நின்ற மான் கூட்டத்தையோ அவர் சந்திக்க முடியவில்லை.

அதனால், அந்தத் தேடுதல் முயற்சியைப் பாலைக் காட்டுக்கு அருகில் இருந்து தொடங்குவது என்று கமல் திட்டமிட்டிருந்தான். அதன்படியே முள்ளிக் காட்டிலிருந்து சுமார் ஐந்து மைல் தொலைவில் இருந்த பாலைக் காட்டை நோக்கி அவர்களது பயணஞ் சென்றது.

பாலைக் காடு சாமானியமான காடு அல்ல. அடர்ந்த காடு. வானளாவிய நெடுமரங்களும், நெடிதுயர்ந்தும், பின்னிப் பிணைந்தும் இருந்த செடிகொடிகளும் அங்கு அடர்ந்திருந்தன. சாதாரண மரங்களிலும், பாலை மரங்களே செறிந்து நின்றன. கோடை காலமாக இருந்த மையால், காடு வரண்டு இருந்தது. ஆயினும் பாலைமரங்கள் மட்டுஞ் செழித்துக் கரும்பச்சை இலைகளையும், சொறசொறப்பான முரட்டுப் பட்டைகளையும், கிளைகளையுங் கொண்டு நிமிர்ந்து நின்றன. நிலத்தைத் தொடுங் கிளைகளைக் கொண்ட பாலை மரங்களில் காயுங் கனியும் நிறைந்து குலுங்கின. இருண்ட வானத்திற் பளிச்சிடும் விண்மீன்கள் போல் கரும்பச்சை இலைகளுக்கிடையில், அப்பாலைக் கனிகள் பளிச்சிட்டன.

பழங்கள் கனிந்து, நிலத்திலும் விழுந்திருந்தன. காலை வெயில், அம்மஞ்சட் பழங்களிலே விழுந்து இருக்க, மஞ்சட் கம்பளம் விரித்தது போல் நிலம் காட்சியளித்தது. அவற்றைக் கண்டதுங் கமலுக்கு வாழ்றியது. நிலத்தோடு

கொஞ்சிக் கொண்டிருந்த கிளை யொன்றை தன்னிடம் இருந்த கத்தியால் வெட்டி எடுத்தான் கமல். அதில் இருந்த பழங்களை ஒவ்வொன்றாகப் பிடுங்கிக் கமலிக்குக் கொடுத்து தானுஞ் சுவைத்தான், அவன்.

“புஞ்சி மாத்தயா... மிச்சங் தின்னக் கூடாது தானே... இதிங் பழங் பால் பிசிங் போல இருக்குங் தானே...” என்று அப்பழங்களை அதிகம் உண்ண விடாது தடுத்தார், குணபால அங்கிள். அவர் கூறியதிலும் நியாயமிருந்தது. பாலைக் கனி, வாய்க்குச் சுவையாக் இருந்தாலும், வயிற்றுக்கு நல்ல தல்ல. அதிலிருக்கும் பால், பசைத் தன்மை வாய்ந்தது. அது வயிற்றைக் கட்டி மலச் சிக்கலை உண்டாக்கிவிடும்.

அந்நேரம் தூரத்தில் ஒரு பேரிரைச்சல் கேட்டது.

“புஞ்சி மாத்தயா... கொஞ்சங் நிக்கிறது தானே... அங்க சத்தங் வாறது; அதிங் சத்தங் கரடி போடுறது... இதிங் பாலப் பழங் திங்க கரடி வருங்... இப்ப நாங்க அதிட கண்ணில படக்கூடாது தானே... வாங்க... வாங்க வேற பக்கங் போவங்...” என்று சத்தம் வந்த திசைக்கு மாறான ஒரு வழியைக் காட்டியபடி முன் சென்றார், குணபாலா. கரடி என்றதும் கமலிக்குக் குலைநடுக்கம் ஏற்பட்டது. முன்பு, ஒரு சமயம்— கொழும்பு மிருகக் காட்சிச்

காட்டில் ஒரு வாரம்

சாலையில், ஒரு காட்டுக் கரடி ஒரு சிறு பிள்ளையைப் பிடித்திழுத்த காட்சியைக் கமலி நேரிற் பார்த்திருந்தாள். அந்நினைவு வந்ததும்,

“அண்ணா பயமாக இருக்கிறது” என்று வாய்விட்டு அலறினாள், கமலி.

“பயங் வேணங் புஞ்சி நோனா... கரடிக்கு முன்னால போகாம போனா அதிங் ஒன்னுஞ் செய்ய மாட்டாங் தானே... வாங்க எனக்குப் பின்னால...” என்று தைரியமூட்டியவாறு, அவர்களை வேறு ஒரு திசையிற் காட்டுக்குள் அழைத்துச் சென்றார், அங்கிள்.

சூரியன் உச்சிக்கு மேல் வந்து விட்டான். காட்டில், ஆங்காங்கே பொட்டல் வெளிகளுக்கு ஊடாகச் சூரியனின் சுடு கிரணங்கள் ‘சுள்’ என்று எரித்தன.

காலையிற் புறப்பட்ட நேரமிருந்து, இதுவரை பல இடங்களுக்கு ஊடாக அலைந்து விட்டார்கள். ஆனால், அந்த மான் கூட்டத் தையேந், அந்த அதிசயப் பிறவியையோ அவர்கள் சந்திக்க முடியவில்லை. நடந்த களை-அலைந்த அலுப்பு- தேடியது கிடையாத ஏமாற்றம் என்பன அந்தச் சின்னஞ் சிறுசுகளை மிகவும் மனம் நோகச் செய்தன.

இருந்தும், அவர்களின் முயற்சி தொடர்ந்தது.

காட்டில் ஒரு வாரம்

அங்கிலின் ஆலோசனைப்படி, பொழுது உச்சியை விட்டு மேற்குத் திசைக்கு நகர முன்பு குடிசைக்குத் திரும்ப வேண்டியிருந்தது. அதற்குள் அன்றைய தேடுதலை முடித்துக் கொள்ள வேண்டும். இல்லையானால், குடிசைக்குச் செல்ல வேண்டிய தூரத்தை, பொழுது படுவதற்குள் கடந்துவிட முடியாது, என்பதை அங்கின் அடிக்கடி கமலுக்குக் கூறிக் கொண்டிருந்தார்.

பகல் உணவை ஒரு மர நிழலில் அமர்ந்து முவரும் உண்டார்கள். உண்ட களை தொண்டருக்கும் உண்டல்லவா? அதற்கிணங்க கமலும், கமலியும் மரநிழலிற் சிறிது நேரம் சிரம பரிகாரஞ் செய்தார்கள்.

அந்நேரம், எதிர்ப்புறத்தில் காட்டு மரங்கள் முறியும் சத்தம் கேட்டது.

கமல் கண்விழித்து பார்த்த போது குரங்குக் கூட்டம் ஒன்று மரங்களில் தாவித் தாவி ஓடி வருவதைக் கண்டான். முகஞ்சிவந்த செங்குரங்குக் கூட்டம், அது. மனித வாடையை மணந்ததும், அதற்கு ஏதோ ஒருவிதக் குதூகலம் தலையெடுத்தது. அதனால், சில குரங்குகள் மரக் கிளைகளில் அங்குமிங்கும் பாய்ந்தும், தாவியும், குதித்துங் கும்மாளமடித்து ஆரவாரஞ் செய்தபடி கமல், கமலிக்கு அருகில் வருவதும், செல்வதுமாக இருந்தன. குணபால அங்கின் "கு...எய்!" என்று சத்தமிட்டு அவற்றைக்

கலைக்க முயன்றார். முடியவில்லை. கடைசியில், தன்கையில் வைத்திருந்த குழல் துப்பாக்கியால் வானத்தை நோக்கி ஒரு வேட்டு வைத்தார். அவ்வளவுதான்! அக் குரங்குக் கூட்டம், போன இடந் தெரியாமல் மறைந்தது.

அதே நேரம்-அவர்கள் நின்ற மரத்துக்கு அருகில் ஒரு சின்னஞ்சிறிய குரங்குக் குட்டி விழுந்து கிடந்து, கத்தியது. குட்டிக்கு ஒன்று மில்லை. ஆனால், அது தாயைப் பிரிந்து பரிதவித்தது.

“ஐயோ... பாவம் குட்டி!” என்று அக் குரங்குக் குட்டியைப் பிடித்துத் தூக்க, கமலி முன் சென்றாள்.

“புஞ்சி நோனா... அதிங் புடிக்க வாணங்... அதிங் கடிக்கும்... அவெங் அம்மா கொரங்கு இப்ப வருவாங்... கண்டா அவெங் கடிப்பாங்...” என்று, அவளைத் தடுத்தார் அங்கிள்.

அவர் அவ்விதம் சொல்லி வாய் மூடுவதற்குள், அந்தக் குட்டியின் தாய், எங்கிருந்தோ வந்து, “சர் புர்” என்று கர்ச்சித்துக் கொண்டு, கிளைக்குக் கிளை தாவிக் கொண்டிருந்தது. ஆயினும், குட்டிக் குரங்கிடம் வரவோ, அதனை எடுத்துக் கொண்டு போகவோ இல்லை.

அதனைக் கண்டு வியந்த கமலி-

“அங்கிள்... அந்தத் தாய்க் குரங்கு வந்தும், தன் குட்டியைத் தூக்காமல் ஏன் இருக்கிறது?

நாங்கள் தூரத்தில் தானே நிற்கிறோம்?... பயமில்லாமல் எடுத்துக்கொண்டு போகலாந் தானே...?” என்று தனக்கேற்பட்ட சந்தேகத் தைக் கேட்டாள்.

“அதிங் தாங் புஞ்சி நோனா கொரங்குட் கொணம்; குட்டி, அம்மாட் வயித்த நல்லாப் புடிச்சி இருக்க வேணுங் தானே? அம்மா பாஞ்சி பாஞ்சி போனாலுங், குட்டி. உடக்கூடாது... தவறி உழுந்தா... பொறகு அம்மாக் கொரங்கு தூக்கமாட்டாங் ... அதிங் பொறகு, அதிங் குட்டிக்குத் தங்கட கூட்டத்தில எடங் குடுக்க மாட்டாங் தானே? ... அம்மாக் கொரங்கு கொஞ்ச நேரங் அப்பிடி இப்பிடி சத்தங் போட்டு, களைச்சப் போவாங்... பொறகு, அதிங் அப்பிடியே தங்கட கூட்டத்துக்குப் போவாங் தானே...?” என்றார், குணபாலா.

“ஐயோ பாவம், அங்கிள்! நீங்கள், துப்பாக்கி யால் சுட்டபடியால் தானே, குட்டி விழுந்தது?” என்று பரிதாபமாகக் கேட்டான், கமல்.

“என்ன செய்யலாங் புஞ்சி மாத்தயா? அப்பிடி நாங் சுட இல்லை எண்டா... அந்தக் கொரங்குக் கூட்டங் எங்களைப் புடிச்சி கொண்டு போடுவங் தானே..... அதிங் தாங்... .. நாங் வானத்தில சுட்டது; கொரங்குக்கு நாங் சுட இல்லத் தானே ...” என்றார், அங்கிள்.

~~~~~காட்டில் ஒரு வாரம்

“இனி... இந்தக் குட்டிக்கு யார் துணை ? என்ன செய்யலாம்...” என்றாள் கமலி, மிகவும் கவலையுடன்.

“நீங் பயங் வேணங்..... நாங் கொண்டு போவங்... பால்... பளங் குடுத்து வளக்கலாங் தானே, நோனா?” என்று கூறியவாறு, குரங்கிடங் சென்று, அதன் முதுகிலும், கழுத்திலும் பிடித்தார், அங்கிள். குட்டி ‘உர்... உர்’ என்று கத்தியது. தாய்க் குரங்கின் சத்தம் எங்கோ தொலைவிற் கேட்டது.

குட்டிக் குரங்கை, அங்கிள் சிறு காட்டுக் கொடியாற் பிணைத்து, தன்னுடன் எடுத்துக் கொண்டார்.

குட்டி, கமலியைப் பார்த்துப் பரிதாபமாகப் பல் இளித்தது. கமலியும் அதன் அருகிற் சென்று அதன் முதுகைத் தடவிக் கொடுத்தாள். கமலியின் அன்புத் தடவுதல், குட்டிக்கு இதமாக இருந்தது.

அந்தச் சொற்ப வேளைக்குள் கமலிக்கும், குட்டிக்கும் இடையில் ஏற்பட்ட நட்பைப் பாராட்டியபடியே, கமல்-

“காட்டில் உனக்கொரு தோழி கிடைத்திருக்கிறாள், கமலி ; இனி, அவள் உனக்கு நல்ல துணையாக இருப்பாள், தானே?...” என்றாள்.

“ஆம் அண்ணா; குட்டி என் தோழிதான்... அவளுக்கு ஒரு நல்ல பெயராக வைத்துத் தாருங்கள்;” என்றாள், கமலி.

~~~~~காட்டில் ஒரு வாரம்

“பெயரா?” என்று கேட்டுச் சிறிது நேர மெளனத்திற்குப் பின்பு- “சரி...இராணிக் குட்டி என்று வைத்தால் என்ன?” என்றான், கமல்.

கமல்-கமலியின் சம்பாஷனையில் மெய்ம் மறந்த அங்கிள்-

“ஆ ! ஆ ! அதிங் நல்ல பேரு தானே!... இதிங் ராணிக்குட்டி தானே!... ராணிக்குட்டி... ராணிக்குட்டி!” என்று இரண்டு மூன்று முறை உரத்துக் கூறி, தன் மகிழ்ச்சியையுந் தெரிவித்தார்.

சற்று வேளையில், “புஞ்சி மாத்தயா... நேரங் போனது தானே..... நாங் இனிப் போவமா?” என்றார், குணபாலா.

கமல் தன் கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்தான். நேரம், இரண்டு மணிக்கு மேலாகி விட்டது. தாமதித்தால், அங்கிள் அடிக்கடி கூறியபடி கார்ட்டுவழி, திசைமாறித் திண்டாட வேண்டி வரும் என்று நினைத்தான்.

“சரி அங்கிள் புறப்படுவோம்...” என்று தாங்கள் தங்கிய இடத்தில் சாரணியக் குறியீடுகள் சிலவற்றைப் பொறித்துக் கொண்டு புறப்பட்டான், கமல்.

அங்கிள், இராணிக் குட்டியை ஒரு கையிலும், துப்பாக்கியை மறு கையிலும் ஏந்தியபடி முன் சென்றார்.

அம்முவரும் எவ்வளவோ விரைந்து சென்றும், மாலை இருளாவதற்குள் முள்ளிக் காட்டுக் குடிசைக்குச் செல்ல முடியவில்லை. அவர்கள் நடையில் எவ்வளவோ வேகம் இருந்தும், காடு அடர்ந்த காடாக இருந்த மையால், உரிய தூரத்தைக் கடந்து கொள்ள முடியவில்லை.

மாலைக் கருக்கல் நன்றாக வாணிக் கௌவியபடி இருந்தது. ஆளை ஆள் தெரியாத அளவுக்கு இருள் சூழத் தொடங்கியதால், தன் இடுப்பில் தொங்கிய 'பென்டோர்ச்'சை எடுத்து, குணபாலாவிடம் கொடுத்தான், கமல்.

“இதிங் வெளிச்சங் மிச்சங் இல்லத் தானே...” என்று கூறிவிட்டுப் பக்கத்திற் கிடந்த சுள்ளி போன்ற காய்ந்த செடிகளையும், சருகு களையும் பொறுக்கி காட்டுக் கொடிகளால் ஒரு சுருளைச் சுருட்டிக் கட்டினார், அங்கிள். பின்பு, தான் வைத்திருந்த தீப்பெட்டியை எடுத்துக் கொளுத்தி, ஒரு சில விநாடிக்குள் ஒரு தீப்பந்தத்தைத் தயாரித்து, முன் செல்ல முனைந்தார், அவர்.

அப்பொழுது, தூரத்தில்- குரவையொலி போல், ஒரு கூக்குரல் கேட்டது.

அந்த நிர்மாநுஷ்மான காட்டில், எப்படி மனிதவொலி கேட்க முடியும் என்று கமலும், கமலியும் திகைத்தார்கள்.

காட்டிருளேப் போக்கக்

கொண்டு வந்தாரே தீப்பந்தம்...

கமல், கமலி, குணபாலா, நடேசு

அடுத்த விநாடி-

“ஆ! அதிங்... எங்கட நடேசுத் தம்பி கொரல் தானே!”... என்று சந்தோஷமாகக் கூறிவிட்டு, குணபாலாவும் அதே மாதிரியான குரலில் பதிற் குரலொலி எழுப்பினார். அதனைத் தொடர்ந்து, மீண்டும் இரண்டொருமுறை முன்கேட்ட ஒலி எதிர்த் திசையில் இருந்து வந்தது.

“நம்மட சத்தங் அவெங் கேட்டது தானே... இப்ப அவெங் வாறங்...” என்று, குணபாலா கூறி முடிப்பதற்குள், தூரத்தில் ஒரு தீப்பந்த ஒளி அவர்களை நோக்கி அந்த மாலை இருளைக் கிழித்துக்கொண்டு ஓடி வந்தது.

சந்தேகமில்லை. குடிசையிற் சந்தித்த நடேசு தான், அங்கு ஓடி வந்தான்.

“மாத்தயா... ஏன் இவ்வளவு நேரம்? உங்களைக் காண இல்லை எண்டு நான் எவ்வளவு பயந்து போனன் தெரியுமே? அது தான்... உங்களைத் தேடிக் கொண்டு வந்தனான்...” என்றான், நடேசு.

“இந்த ராணிக் குட்டியால நேரங் போனது தானே!” என்று தன் கையிலிருந்த குரங்குக் குட்டியைக் காட்டியவாறு, பதில் கூறினார் குணபாலா.

“ஆ! குரங்குக் குட்டியா? இப்பிடி ஒரு குட்டிய நானும் பிடிக்கத்தான் இருந்தன்... மாத்தயா!...” என்று சிரித்துக்கொண்டு குட்டியை வாங்க முன் வந்தான், நடேசு. அந் நேரம் பார்த்து, குரங்குக் குட்டியும் கமலியின் கைக்குட் சென்று, இடந் தேடிக் கொண்டது.

“அதிங்...புஞ்சி நோனா கூட்டாளி தானே! அவெங் கொண்டு போவாங்...” என்று பதிலுக்குச் சிரித்தார், அங்கிள்.

கமல்-கமலிக்கு அன்றைய முயற்சி ஏமாற்றத் தைக் கொடுத்த போதிலும், இராணிக் குட்டியின் வருகையை நினைந்து மகிழ்வாக, குடிசையை நோக்கி விரைந்து சென்றனர்.

மணியின் மான்கூட்டி

பொழுது புலர்ந்தது. காட்டுப் பறவைகளின் காலேக் குதூகலம் எங்கும் வியாபித்திருந்தது. “கீச் கீச்” என்று ஒலித்த வண்ணம், சிட்டுக் குருவிகள் அங்குமிங்கும் பறந்தன. பச்சைக் கிளிகளும், மைனாக்களும் கூட்டங் கூட்டமாகப் பறந்தன. காலேக் கதிரவனும் தன் ஒளிக் கிரணங்களை மரங்களுக்கு மேலாகப் பரப்பிக் கொண்டிருந்தான்.

முதல் நாள் காட்டில் அலைந்த களைப்பால் கமலும் கமலியும் நெடுநேரம் வரை படுக்கையை விட்டு எழும்பாமல் இருந்தார்கள். சோர்வின் மிகுதியாற் படுக்கையிற் கிடந்த கமல், சட்டென்று எழுந்தான். தான் மேற்கொண்டிருக்கும் முயற்சிக்குத் தன் சோர்வும், அலுப்பும் இடையூறுகிவிடும் என்பதை உணர்ந்ததும் அவனுக்கு

ஒரு புதிய உத்வேகம் பிறந்தது. தங்கையை எழுப்பிவிட்டு, தன் கடன்களை அவசர அவசரமாக முடித்துக் கொண்டு, தனது தேடுதல் முயற்சிக்குப் புறப்பட்டான். கமலிக்கும் அன்று உடல் சோர்ந்திருந்தது. இருந்தும் தன் தமையனுக்கு உதவியாக வந்து, தன் கஷ்டத்தைக் காட்டி அவனைச் சோர்வு படுத்தக் கூடாது எனக் கருதினாள். அதனால் அவளும், புது உற்சாகத்தோடு தன் கடமைகளை முடித்துக் கொண்டு காட்டுக்குச் செல்லத் தயாரானாள்.

இருவரும், வளவின் படலைக்கருகில் வரும் போது, அங்கு தன் மான் குட்டியோடு நின்றான், மணி. மான் குட்டியைக் கண்டதும் கமலிக்கு அளவற்ற ஆனந்தம் பிறந்தது. அதன் அருகிற் சென்று, அதனை அணைத்து மகிழ் முயன்றாள். குட்டி வெருண்டு, மணியின் காலடிக்குள் நின்றது.

அவர்கள் அந்தக் காட்டுக்குள் வந்த இந்த மூன்று தினங்களுள் அன்றுதான் மணியையும், மான் குட்டியையும் முதல் தடவையாகக் கண்டார்கள்.

மணி ஒரு தனிப் பிறவி. அவன் எப்பொழுதும் தனியாகவே இருப்பான். அவனுடைய பொழுதெல்லாம் தேக்கந்தோட்டத்தின் மறு கோடியில் இருக்கும், மற்றக் குடிலில் தான் கழியும். அது குடில் என்று சொல்வதற்கில்லை. ஒரு மரத்திற்கு கட்டப்பட்டிருக்கும் பரண். உணவுக்கும், வேறு

தேவைகளுக்கும் மட்டும் தான் அவன்குணபாலா-
நடேசு தங்கியிருக்கும் குடிசைக்கு வருவான்-
போவான். தோட்டத்து வேலைகளை அவர்களுடன்
சேர்ந்து செய்வான். 'தானுண்டு, தன்
வேலையுண்டு' என்று இருப்பான். மணிக்கு இருபது
அல்லது இருபத்திரண்டு வயது தான் இருக்கும்.
வயதுக்கு மிஞ்சிய, நெடிதுயர்ந்த உருவம்.
இளமைக்கு ஏற்ற உடற்கட்டும், முக விலாசமும்
இருந்தன. மீசையும் தாடியும் இளமைப் பூரிப்
போடு மலர்ந்திருந்தன. அவனுடைய தலைமயிரும்
அடர்ந்து, தோள் வரைக்கும் படர்ந்து, காது
களையும் மறைத்துக் கொண்டிருந்தது. பார்த்தால்,
ஒரு காட்டு ஜீவியைப் போல் இருப்பான். அதிகம்
பேச மாட்டான். ஏதாவது கேட்டால், ஓரிரு
சொல்லில் வார்த்தைகளை முடித்துக் கொள்வான்.
அப்பொழுதும் அவனுடைய முகத்தில், ஏதோ
இனந்தெரியாத ஒரு சோகம் கவிந்துகொண்டே
யிருக்கும். எல்லோருக்கும் அவன் ஒரு புதிராகவே
காட்சியளித்தான்.

உண்மைதான்! அவன் வரலாறே ஒருவரும்
அறியாத புதிர் தான். அவனைப் பற்றி யாருக்கும்
அதிகமாகத் தெரியாது.

*

*

*

அவன்...?

இப்படித்தான், ஒரு நாள் மாங்குளத்தில்-
அப்பொழுது 'நேஞ்' சராக இருந்த திரு. கருணா

ரட்ணாவின் வீட்டு வாசலில் வந்து நின்றான் அவன். அந்நேரம், திருமதி கருணாரட்ண மட்டுமே வீட்டில் இருந்தார். அந்த அம்மையார் மிகவும் நல்லவர். பால்வடியும் முகத்தோடு வீட்டு வாசலில் நின்ற அப்பாலகளைக் கண்டு மனம் பதறிப் 'போனார்'.

அப்பொழுது அவனுக்குப் பத்து வயதுக்கு மேலிருக்காது. அழுக்குப் படிந்த அரைக் காற் சட்டையும் 'சேர்ட்டு'ம் அணிந்திருந்தான், அவன். அவற்றிலிருந்த பல கிழிசல்கள் அவனுடைய அப்போதைய நிலையைக் காட்டிக் கொண்டிருந்தன. உடற் சோர்வும், களைப்பும் அவனை வாட்டிக்கொண்டிருந்தன. இருந்தும் அவன் முகத்திற் செல்வக் களையும், வசீகரமும் கம்பீரமாக இருந்தன.

'அவன் ஏன் இந்தக் கோலத்தில் இங்கு வந்து நிற்கிறான்' எனத் தனக்குள்ளேயே கேட்டுக் கொண்டு "நீ யார்?... எங்கே வந்தாய்?... என்ன வேண்டும்?" என்று திருமதி கருணாரட்ண பல முறை கேட்டும், அவன் வாய் திறக்கவில்லை.

"அம்மா... அம்மா..." என்று அடிக்கடி அழுபவனாக அவன் இருந்தானே ஒழிய வேறு ஒன்றும் பேசுவனாக இல்லை.

'யாரோ அநாதைச் சிறுவன்' என்று நினைத்த படியே அவனுக்கு முதலில் உணவு கொடுத்தது, அத் தாயுள்ளம். வயிரூர உண்ட பின், அவன்

எங்கும் போகவில்லை. அங்கேயே ஒரு மூலையில் படுத்துக் கொண்டான்.

கணவன் வந்ததும், அவன் வரவைப் பற்றிக் கூறினார். மனைவி. அவரும் என்ன வெல்லாமோ சொல்லிக் கேட்டுப் பார்த்தார். அவன் பேசவில்லை. ஒருவேளை அவன் ஊமையோ என்று எண்ணினார். பாஷை தெரியாதோ என்றுங் கருதி, தனக்குத் தெரிந்த தமிழிலும், ஆங்கிலத் திலும், சிங்களத்திலும் பேசிக் கேட்டுப் பார்த்தார். அதற்கும் அவன், பதில் கூறுபவனாக இருக்கவில்லை.

கருணாரட்ண தம்பதிகள் வயது முதிர்ந்த வர்கள். அவர்கள் தென் பகுதியைச் சேர்ந்த வர்கள். தொழில் காரணமாக இங்கு வந்திருந் தார்கள். பிள்ளைகள் அவர்களுடைய சொந்த ஊரில் உறவினர்களுடன் இருந்தார்கள்.

தம்பதிகள் இருவரும் இவனை ஒரு அநாதை என்று உறுதி செய்து கொண்டார்கள். அவன் 'இங்கு இருக்கும் வரைக்கும் இருந்துவிட்டுப் போகட்டும்' என்று கருதி, அவனைத் தங்களுடையே வைத்துக் கொள்ள நினைத்தார்கள்.

அவனுடைய உடலில் இருந்த அழுக்குகளைப் போக்கி மாற்றுடை கொடுக்க, திருமதி கருணா ரட்ண நினைத்தார். அதற்காக, அவனைக்

கிணற்றடிக்கு அழைத்துச் சென்றார். அவன் அணிந்திருந்த 'சேர்ட்'டைக் கழற்றினார். அப் பொழுது அவன் கழுத்தில் தங்கச் சங்கிலியொன்று, புலிநகப் பதக்கத்தோடு வயிறு வரை தொங்கிக் கொண்டிருந்ததைத் கண்டு வியந்தார். தன் கண்வளை அழைத்து, தான் கண்டதைக் காட்டினார். அவரும் வந்து, அதனைக் கழற்றிப் பார்க்கக் கையெடுத்தார். சங்கிலியை இறுகப் பிடித்தவாறு, அவன் கதறிக் கதறி அழுதான். அவனுடைய அழுகையைக் கண்டு "நான் சங்கிலியை எடுக்கவில்லை...நீ அழாதே..." என்று அவனை ஆறுதல் படுத்தினார். 'தேஞ்சர்'. அந்நேரம் அந்தப் பதக்கத்தில் இருந்த ஆங்கில எழுத்தை, உன்னிப்பாகப் பார்த்தார், அவர் அதில், 'மணி' என்று அழகாகப் பொறிக்கப்பட்டிருந்தது.

"உன் பெயர் மணியா?" என்று ஆவலோடு கேட்டார், திரு. கருணாரடணை.

"ஆம்..." என்று தலையசைத்தானே தவிர வாய் திறக்கவில்லை, அவன்.

அதன் மூலம், அவன் 'ஒரு பணக்கார வீட்டுப் பிள்ளையாகத் தான் இருக்க வேண்டும்' என்று உறுதி செய்து- அவனைப் பற்றிய தகவலை பொலிசுக்கும், பத்திரிகைகளுக்கும் செய்தி கொடுத்தார், அவர். அப்படியிருந்தும், நெடு நாளாக அவனைத் தேடி எவரும் அங்கு வரவில்லை.

காலம் உருண்டது. நாளடைவில், மணி 'தேஞ்சர்' கருணாரட்ணவின் வீட்டு வேலையாளாகவும், பிள்ளையாகவும் ஆனான்.

அமைதியாகக் கடந்த மணியின் வாழ்வில், மீண்டும் ஒரு சோதனைக் காலம் வந்தது.

அவன், அந்த வீட்டுக்கு வந்த நான்காம் ஆண்டளவில், ஊருக்குச் சென்ற திருமதி கருணாரட்ண மீண்டுந் திரும்பி வரவில்லை. 'அவர் இறந்துவிட்டார்!' என்ற செய்தியை மட்டுந்தான், திரு. கருணாரட்ண ஊரில் இருந்து வந்து, அவனுக்குக் கொடுத்தார். தாய்க்குத் தாயாக, தன்னை ஆதரித்த அந்தத் தாயையும் இழந்த மணி, மேலும் சோகக் கடலில் மூழ்கினான். இளம் உள்ளத்தை, இந்தத் தாக்கம் வெகுவாகப் பாதித்தது. அதனால், அவன் நாலைந்து நாள் அன்ன ஆகாரம் இல்லாமல் "நோனும்மா... நோனும்மா..." என்று அரற்றிக் கொண்டிருந்தான்.

மனைவியை இழந்த திரு. கருணாரட்ண மாங்குளத்தில் இருந்து, இடம் மாறி தன்பகுதிக்குச் செல்ல முயன்றார். அதன்படி, தென்பகுதி ஊரொன்றுக்கு இடமாற்றம் வந்து, அங்கு செல்ல அவர் புறப்பட்டார். அப்பொழுது மணியையும் தன்னுடன் அழைத்துச் செல்ல, அவர் விரும்பினார். ஆனால், அவன் அதற்கு உடன்படாது - தென்பகுதிக்குச் செல்ல மறுத்து

~~~~~ காட்டில் ஒரு வாரம்

விட்டான். அவர் எவ்வளவோர் ஆறுதலாகவும், அன்பாகவும் அழைத்த போதும், அவன் விடாப் பிடியாக மறுத்துவிட்டான்.

இந்தநிலையில் தான், முள்ளிக் காட்டுத் தேக்கந் தோட்டத்துக்கு ஊழியர் குணபால அங்கிருடன் இங்கு வந்தான். இங்கு அவன் வந்து, ஆறு வருடங்கள் உருண்டோடி விட்டன.

மணி, இங்கு வந்த ஓரிரு நாளில், ஒரு நாள் பாலைக் காட்டுக்கு, குணபாலாவுடன் போயிருந்தான். அப்பொழுது, கோடை காலம். குளம், குட்டைகளெல்லாம், நீர் வற்றிச் சேறுஞ் சுரியுமாக இருந்தன. நீர்ப் பஞ்சம் காட்டில் நிலவியது. வனவிலங்குகள் எல்லாம் நீருக்காக மிகவும் கஷ்டப்பட்டன.

அந்நேரம், ஒரு மடுச் சேற்றில் ஒரு சின்னஞ் சிறிய புள்ளி மான் குட்டி, சிக்கி மீள் முடியாது தத்தளித்துக் கொண்டிருந்தது. அதை மணி கண்டான். பக்கத்தில், அதன் தாயைக் கூடக் காணவில்லை.

அதனை மணியும், குணபாலாவும் மிகவும் சிரமப்பட்டு மீட்டெடுத்து, தமது குடிசைக்குக் கொண்டு வந்தார்கள். அதற்கு உயிர் போகவில்லை. ஆனால், இறந்தது போல நாலைந்து தினங்கள் அது உயிருக்காகப் போராடியது. மணியின்

அரவணைப்பிலும், குணபாலாவின் சிகிச்சையிலும் உடல் தேறிய குட்டி, பின்பு துள்ளிக் குதித்து விளையாடியது. மணியின் பராமரிப்பில் வளர்ந்த அந்த மான்குட்டி, இப்பொழுது அவனுடைய உயிருக்கு உயிராய் உடன் வாழ்கிறது.

மணியின் உலகம், அந்த மான்குட்டி தான். அதற்கு இலை-குழை பிடுங்கிக் கொடுப்பதும், அதனைத் தடவித் தடவி அரவணைப்பதும் அவனுடைய பொழுதுபோக்கு. மான் குட்டியும் அவனைச் சுற்றிச் சுற்றியே நிற்கும். அவன் போகு மிடமெல்லாம், அதுவும் போகும். அவன் நிற்கு மிடம்-உறங்குமிடம் எல்லாம் அது இடம் பெயராது நிற்கும்.

*

*

*

அன்று... சற்றும் எதிர்பாராத வகையில் தான், கமலையும், கமலியையும் முள்ளிக் காட்டுக் குடிசையின் படலையடியிற் சந்தித்தான், மணி. அவர்களைக் கண்டதும், அவனும் நெருங்கிவந்து, அவர்களைப் பார்த்துக் கும்பிட்டான். மான் குட்டியும் அவர்களுடைய காலடிக்கு வந்து, இருவரையும் மணந்து பார்த்தது.

இத்துணை பண்பும், அடக்கமும் உள்ள மணி, தங்கள் அருகில் மிகவும் தோழமையுடன் நிற்பதைக் கண்டதும் கமலுக்கு மெய் சிலிர்த்தது. அவனுடைய ஆஜானுபாகுவான தோற்றத்தை உச்சியிலிருந்து உள்ளங்கால் வரை பார்த்து இரசித்தான் கமல்.

மணியின் திறந்த மார்பில் பளிச்சிட்டுக் காட்சியளித்த அந்தப் பொற்சரட்டைக் கண்டு திகைத்தான். குறிப்பாக, சங்கிலியில் தொங்கிய புலிநகப் பதக்கமே அவனை வெகுவாகக் கவர்ந்தது. அதைப் போல் ஒன்றை, அவன் முன்னெப் பொழுதுங் கண்டதில்லை. சங்கிலி, அவனுடைய மார்புக் குழிக்கு மேலே, கழுத்துக்கு அருகிலேயே தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. மணியின் கரு மேனிக்கு அந்தப் பொற்சரடு மிகவும் எடுப்பாக இருந்தது; மெருகூட்டியது. அதையே, வைத்த கண் எடுக்காது, சிறிது நேரம் தன்னை மறந்து பார்த்துக் கொண்டு நின்றான், கமல்.

அந்தநேரம், குணபாலா அங்கின் அங்கு வந்து கொண்டே,

“புஞ்சி மாத்தயா...நாங் கொஞ்சங் நேரங் ‘லேட்’ தானே... கொறை நெனைக்க வேணங்...” என்று கூறியவாறு, மணியைக் கண்டார்.

“ஆ...,மணி தம்பி! நீயங் வந்தது தானே!... எங்கட புது மாத்தயா பில்லைகள் இவெங் தானே ..., நீங் தெரியுமா? ... ஒ! ... ஒ! ... நீங் தெரியாது தானே...நீங் இங்கு வாரது கொறைவு தானே...” என்ற படி, மணிக்கு கமல்-கமலியைப் பற்றிக் கூறினார், அங்கின்.

மணி சிரித்தான். அவ்வளவு தான். அந் நேரம், அவனுடைய முகம் அன்றலர்ந்த வெண்டாமரை, போல் மலர்ந்தது. அடுத்த விநாடி,

அது முன்பு போல் ஒளி மங்கிக் குவிந்தது. அத்தோடு, அங்கிருந்து ஒதுங்கி, ஒருபுறமாகச் சென்று மறைந்தான், மணி. அவனுடைய மான் குட்டியும் அவனோடு மறைந்தது.

அவன் மறைவைக் கண்ட அங்கிள், “இவெங் இப்பிடி தாங்... யாருங்கூட இவெங் பேச மாட்டாங்...இவெங் கதை பெரிய கதை...அவெங் கதை நாங் சொல்லுறாங்...” என்று கூறிக் கொண்டு முன் நடந்தார்.

மணியின் சந்திப்பு கமல்-கமலிக்கு ஒரு விசித்திரக் கனவு போல் இருந்தது. அதனையிட்டு, அதிகம் பொருட்படுத்த அந்த நேரம் அவர்களுக்கு வாய்ப்பாக இல்லை. அதனால், அதனை மறந்து நமது பயணத்தை மேற்கொண்டு, ‘அங்கிள்’டன் காட்டுக்குச் சென்றனர்.

அன்றைய தேடுதல் பயணம், முதல் நாள் சென்ற திசைக்கு எதிர்த் திசையில் தொடங் னியது. காட்டுக்குள் நெடுந் தூரம் மூவரும் வந்து விட்டார்கள்.

‘அங்கிள்’, நடை அலைச்சலுக்குச் சுகமாக மணி வந்த வரலாற்றை, தனக்குத் தெரிந்த மட்டில், தனது சிங்களத் தமிழில் சுவைபடக் கூறிக்கொண்டு வந்தார்.

ஆங்காங்கே கண்ட பறவைகளின் இறகுகள், காட்டு மலர்கள், விசித்திரமான இலைகள் போன்ற

வற்றைத் தேடித் தேடி தன் தோற் பைக்குள் வைத்துக்கொண்டு சென்றாள், கமலி. கமலும், தான் காணும் விசித்திரமான மரஞ்செடிகளையும் காட்சிகளையும் தன் குறிப்பேட்டிற் குறித்துக் கொண்டு சென்றாள். அதேநேரம், தனது 'கமெரா' வினால், காட்சிகளைப் படம் பிடித்துக் கொண்டும் போனாள். குணபாலா அங்கிள், வழியில் தடையாக இருந்த செடி-கொடிகளை வெட்டியும், ஒதுக்கியும் வழி அமைத்துக்கொண்டு முன் நடந்தார். சில இடங்களில் தாங்கள் செல்லும் வழியில், வழி மாறுதிருக்க சாரணியக் குறியீடுகளை வைப்பதும், வெள்ளைச் சீலைக் கொடிகளை மரஞ் செடிகளிற் கட்டுவதுமாக இருந்தான், கமல்.

மூவரும் அடர்ந்த காட்டுக்குள் நெடுந்தாரம் அலைந்து விட்டார்கள். அவர்கள் நாடிவந்த முயற்சிக்கு ஒரு சிறு துப்பு கூடக் கிடைக்கவில்லை. இருந்தும், மனந்தளராது முன்னோக்கி நடந்தார்கள்.

அவர்கள் ஒரு பரந்த வெளிக்கு வரும்போது, உச்சி வெயில் தலைக்கு மேலே வந்து கொண்டிருந்தது. அந்த நேரம், தூரத்தில் ஒரு கலைமான் தன் பிணையுடன் நின்று புல்மேய்ந்து கொண்டிருந்ததைக் கண்ட கமல்,—

“அங்கிள்..... அதோ மான்!” என்று தன்னையும் மறந்து கத்தினாள். அவ்வளவுதான். அவ்விரு மான்களும் வெருண்டு காட்டுக்குள் ஓடி மறைந்துவிட்டன.

“புஞ்சி மாத்தயா!... நீங் சத்தங் அதிங் கேட்டது தானே... அதிங் தாங் அவெங் காட்டுக்கு ஓடினாங்... காட்டுக்குள்ள நாங் மிச்சங் கவனமாக பாக்க வேணுங் தானே...” என்று கமலின் அவசரப் புத்தியைச் சுட்டிக் காட்டியவாறு கூறினார், அங்கிள்.

கமலுக்கு, ஒரே ஏமாற்றம். மான் கூட்டத் தைத் தேடிவந்த அவனுக்கு, ஒரு சோடி மான் களைக் கண்டதுள் சிறிது நம்பிக்கை ஏற்பட்டது. ஆனால், அதுவும் மறுவிநாடி மறைந்து, அவனுடைய நம்பிக்கையைச் சிதறடித்தது. இருந்தும் மான்கள் மறைந்த திசையை நோக்கி அவன் செல்லத் துடித்தான்.

“அங்கிள் அந்த மான்களைத் தொடர்ந்து போனால்... ஒரு வேளை, அந்த மான் கூட்டத்தைக் கண்டு பிடித்துவிடலாந் தானே?... அங்கு செல்லு வோமா...?” என்று ஆவலோடு கேட்டான், கமல்.

“போவங் தாங்... ஆனா... அந்தப் பக்கங் பெரிய காடு தானே, புஞ்சி மாத்தயா... இப்ப நாங் போனா... திரும்பி வர முடியாது தானே... ராவாப் போகுங் தானே...” என்றார், அங்கிள்.

அப்போதைய நேரத்தையும், குடிசைக்குத் திரும்பவேண்டிய கால நேரத்தையும் மனதிற் கொண்ட கமலுக்கு, அங்கிள் கூறியது சரியெனப் பட்டது. இருந்தாலும், அவன் மனம் திருப்தி இல்லாமல் தத்தளித்தது.

அன்று, ஏனோ கமலி மிகவும் உற்சாகமிழந்து சோர்ந்திருந்தாள். அவளுக்கு நடை தளர்ந்தது. அடிக்கடி மர நிழல்களைப் பார்த்துப் போய் அமர்ந்தாள். அவளுடைய நிலையை ஊகித்த, அங்கிள்-

“என்ன புஞ்சி நோனா... மிச்சங் சந்தோஷங் இல்ல... ஓடம்புக்கு சொகமில்லையா?...’’ என்று அவளுடைய நெற்றியிற் கை வைத்தார்.

“நோனாவுக்கு காச்சல் மாதிரி இருக்கா...’’ என்று துடிதுடித்தார், அவர். “இல்லை’’ என்று தலையை அசைத்தாலும், உண்மையில், கமலிக்கு உடல் இலேசாக வெப்பமாகத்தான் இருந்தது. கமலும் தன் தங்கையைத் தொட்டுப் பார்த்தான். அவனுக்கும் விஷயம் விளங்கியது. ‘என்ன செய்யலாம்’ என்று யோசித்துவிட்டு, தன் தோற் பையிற் கொண்டு வந்திருந்த ‘அஸ்பிரின்’ தூள் சரை ஒன்றை எடுத்து நீரிற் கரைத்துக் குடிக்கக் கொடுத்தான். அவளும், தன் சோர்வையும், சுகவீனத்தையும் வெளிக் காட்டாது, வாங்கிக் குடித்து அண்ணனை உற்சாகப் படுத்தினாள்.

அத்துடன், அன்றைய தேடுதலை நிறுத்திக் கொண்டு, வந்த வழியிலே மூவரும் குடிசைக்குத் திரும்பினார்கள்.

ஐற்றைப் பன்மி

காட்டுக்கு வந்த இடத்தில், கமலிக்கு இலேசாகக் காய்ச்சல் காய்ந்தது. கமல் கொடுத்த 'அஸ்பிரின்' மருந்துக்குச் சுகம் கண்டது. அதனை விட, குடிசையில் குணபாலா அங்கிள் கொடுத்த 'கஷாயம்' அவளுக்கு நல்ல சுகத்தைக் கொடுத்தது. காட்டு மூலிகைகளும், வேர்களும், மல்லி-மிளகு போன்ற சரக்கு வகைகளுள் சேர்த்துக் காய்ச்சிய அந்தக் கஷாயத்தைப் பனங்கட்டியுடன் அங்கிள் கொடுத்திருந்தார். கஷாயம் கசப்பாக இருந்தாலும், நல்ல குணம் அளித்தது.

உடம்பில் தெம்பும், உற்சாகமும் வந்தன. ஆயினும் கமலிக்கு ஓய்வு தேவையாக இருந்தது. அதனால், கமலியை அன்று குடிசையில் இருக்கு மாறு கமலும், குணபாலா அங்கினும் கேட்டுக் கொண்டார்கள். சகோதரனைப் பிரிந்து இருக்க,

கமலி முதலில் மறுத்தாலும், பின்பு கமலும் அங்கினும் கொடுத்த ஆறுதல் வார்த்தைகளுக்குக் கட்டுப்பட்டு, அவள் தங்கியிருப்பதற்குச் சம்மதித்தாள். அவளுக்குத் துணையாக நடேசும், மணியும் இருப்பதாகக் கூறினார்கள். அவர்களோடு நடேச வளர்க்கும் பஞ்சவர்ணக் கிளியும், காட்டு அணிற் பிள்ளையும், மணியின் மாண்குட்டியும் இருந்தன. அத்துடன், புதிதாக வந்த இராணிக் குட்டியும் அவளின் துணைக்கு இருந்தது. அந்தத் தைரியத்தில், கமல் அன்றைய தேடுதலுக்கு அங்கினுடன், புறப்பட்டாள்.

முதல் நாள் திட்டமிட்டபடி, அவர்கள் அந்தச் சோடி மான்கள் சென்ற திசைக்கு எதிர்த் திசையிற் சென்று தமது தேடுதல்களைச் செய்வது எனத் தீர்மானித்தார்கள்.

அன்றைய பொழுது, விரைவாக ஓடியது. இருவரும், காட்டில் நெடுந்தாரம் வந்தார்கள். பாலைக்காட்டின் மறு கோடி வரைக்கும் இருவருஞ் சென்றார்கள்.

அப்பகுதி மிகவும் தாழ்வான பிரதேசம். அதனால், மாரியில் ஏற்படும் காட்டாறுகளின் கால்வாய்கள் ஆங்காங்கு மணல் பூத்துக் கிடந்தன. ஒடுங்கியும், வளைந்துஞ் சென்ற ஒரு காட்டாற்றின் சுவட்டைப் பின்பற்றி அவர்கள் போனார்கள். ஆற்றில் நீரின் நாமமே இல்லை. எங்கும் மணல் பரவியிருந்தது. இடையிடையே

கற்பாறைகளும், மரக் கட்டைகளுங் குறுக்காகக் கிடந்தன. ஆற்றின் கரைகளில், ஆங்காங்கே நெடிதுயர்ந்த ஒரு வகைக் கோரைப் புற்களும், நாணற் புற்களும் வளர்ந்திருந்தன. நீரின்மையாற் புற்களும், செடி கொடிகளும் வரண்டுங் கருகியும் இருந்தன.

இவற்றையெல்லாங் கடந்து, காட்டாற்றுச் சுவட்டின் வழியே வந்த அவர்கள் கடைசியாகக் குளம் போன்ற ஒரு பெரிய மடுவை வந்தடைந்தார்கள்.

மடுவின் நடுப்பகுதியில் மட்டுஞ் சிறிதளவு நீர் தென்பட்டது. ஆனால் அதனைச் சுற்றிச் சேறுஞ் சுரியும், சேற்றுத் தாவரங்களும் நிறைந்திருந்தன. மாரியிற் பெரும் ஏரிபோற் காட்சி யளிக்கும் அந்த மடு, இப்பொழுது பொலிவிழந்து, வரண்டு காணப்பட்டது. மடுவில் வாழ்ந்த மீனினமும், பூச்சி புழுக்களும் வரட் சியைத் தாங்க முடியாது இறந்து விட்டன. ஆதனால், அங்கு ஒருவித துர்நாற்றம் வீசிக் கொண்டிருந்தது.

மடுவைச் சுற்றிய கரைப் பகுதிகளில் நெடிதுயர்ந்த பனிச்ச மரங்களும், மருத மரங்களுஞ் செறிந்து நின்றன. இம் மரங்களின் கிளைகள் நாலாபுறமும் வியாபித்து அம்மடுவை மூடி யிருந்தன. பனிச்ச மரங்களில் 'மங்குஸ்தான்'

பழம் போன்ற காய்கள் நிறைந்து காணப் பட்டன. அக் காய்களைக் கண்டதும் கமலுக்கு, ‘மங்குஸ்தான்’ பழத்தின் சுவை நினைவுக்கு வந்தது. அதில் ஒரு காயைப் பிடுங்கி உடைத்து உண்ண அவன் முயற்சித்த போது-

“புஞ்சி மாத்தயா... அதிங் திங்கிற பழங் இல்ல தானே! அதிங் ஒரு பிசிங் காய்” என்றார், குணபாலா.

“அப்படியென்றால், இது மங்குஸ்தான் பழம் இல்லையா?” என்றான், ஏமாற்றத்தோடு கமல்.

“இல்ல தானே!...” என்று கூறியபடி முன் சென்றார், அங்கிள்.

அந்நேரம், மடுவின் பக்கத்திலிருந்து ஒரு துர்நாற்றம் வந்து மூக்கைத் துளைத்தது.

“ஓ! என்ன நாற்றம், இது?” என்று நாசியைப் பிடித்துக்கொண்டு கேட்டான், கமல்.

“அதே வேளையில், அவர்கள் சென்ற திசையில் நரிகளும், வல்லூறுகளும் போட்டி போட்டுக் கொண்டு ஏதோ ஒரு பண்டத்தை இழுத்துக் கொண்டிருந்தன.

“ஆ! .. அதிங் தாங் நாத்தம்!... அங்க பாருங்க... என்னமோ செத்து இருக்குது தானே! ...” என்று சுட்டிக் காட்டினார், அங்கிள்.

அங்கே, காட்டெருமை ஒன்று இறந்து கிடந்தது. அந்தச் சடலத்தின் பெரும் பகுதிகள்

போக எஞ்சிய துண்டங்களைத் தான், பிணந்தின்னும் நரிகளும், பறவைகளும் வட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தன. அந்தக் காட்சி மிகவும் அருவருப்பை அவர்களுக்கு அளித்தது.

அதைக் காணச் சகியாது, இருவரும் தமது வழியை மாற்றி, மடுவின் தென் திசைப் பக்கமாகச் சென்றார்கள்.

இதுவரை அவர்கள் தேடிவந்த அந்தச் சோடி மான்களையோ, அதனைத் தொடர்ந்து காண இருந்த மான் கூட்டத்தையோ காணவில்லை.

இருவரும், மிகவும் கவலையோடு ஒரு மருதமர நிழலில் வந்து நிற்கும்போது சற்றுத் தொலைவாக, எதிர்த் திசையில் இருந்த புதர்ப் பக்கமாக ஓர் இரைச்சல் ஒலி கேட்டது.

‘என்ன சத்தம்?’ என்று கேட்பதற்குள், அங்கிருந்த புதர்களை முறித்துக் கொண்டு ஒரு பன்றி மிகவும் ஆக்ரோசத்துடன் உறுமிக் கொண்டு வெளிவந்தது. பன்றி என்றால், அது சாமானியமான பன்றி அல்ல. காட்டுப் பன்றி-கொம்புபோல் பல் முளைத்த, கொழுத்த ஆண் பன்றி. கருமையும், செம்மையும் கலந்த அதன் தோற்றம் மிகவும் பயங்கரமாகக் காட்சியளித்தது.

மனித வாடையை மணந்தபடி, கமல்-குணபாலா நின்ற திசையை நோக்கி, கண்ணில் தீ

பறக்க, குதித்துக் குதித்து ஓடி வந்தது, அந்தப் பொல்லாத பன்றி.

“புஞ்சி மாத்தயா... அதிங் பண்டி...கொல்ல வாறாங்!... ஒளிஞ்சு கொள்ளுங்க” என்று கத்திய படி தன் துப்பாக்கியை எடுத்துக் குறிபார்த்தார், குணபாலா. அவருடைய எச்சரிக்கையின் கடைசி வார்த்தை முடிவதற்குள், அப்பன்றி அவர்களை நெருங்கிவிட்டது. அதே நேரம் அங்கினின் வேட்டுந் தீர்ந்தது.

குறி தவறவில்லை. இருந்தும், துப்பாக்கிச் சூட்டைத் தாங்கியபடி முன்னரிலும் பயங்கரமான உறுமலுடன் பாய்ந்து, வேகமாக அப்பன்றி அவர்களைத் தாக்க ஓடி வந்தது.

நிலைமை மிகவும் இக்கட்டான தாயிற்று. குணபாலாவும், கமலும் ஒரே திசையில் தலை தெறிக்க ஓடினார்கள்.

வெடிபட்ட பன்றி விடாது துரத்தி வந்தது. அதன் சினம் அந்த வனத்தையே கிடுகிடுக்க வைத்தது. பற்றைக்குள் இருந்த முயல் போன்ற சிறு பிராணிகளும், பறவைகளுஞ் சிதறி ஓடின.

கமலுக்குச் சட்டென ஒரு யோசனை உதித்தது. வெடிபட்ட பன்றியிலிருந்து தப்புவதற்கு ஒரே வழி, ஏதாவதொரு மரத்தில் ஏறிக் கொள்வது தான் என்று சிந்தித்தவுடனேயே அவன் சென்ற திசையில் நின்ற மருத

ஒற்றைப் பன்றி யொன்று,

உயிருடிக்க ஓடி வந்ததோ?...

கமல் குணபால 'அங்கிள்'

மரம் ஒன்றின் கிளையில் தாவிப் பிடித்து, மளமள வென்று ஏறிக் கொண்டான், கமல். குண பாலாவால் அப்படிச் செய்து கொள்ள முடிய வில்லை. அதற்குள் பன்றி வந்து விடவே, அவர் மேலும் ஓடினார்.

கிளை மூலம் ஏறிய கமல், மேலும் ஏறி மரத்தின் பெரிய கிளையொன்றுக்குச் சென்று பதுங்கிக் கொண்டான். மரத்துக்குக் கீழ் நின்ற பன்றி, சிறிது நேரம் நின்று உறுமிவிட்டு, குணபாலா சென்ற திசையில் ஓடி, அவரைத் துரத்திக்கொண்டு சென்றது.

கமல், பயத்தால் நன்றாகக் களைத்து விட்டான். ஓடிவந்த வேகத்தில், புதரில் இருந்த முட்களும், செடிகளும் அவனுடைய உடலைப் பல இடங்களிற் பதம் பார்த்து விட்டன. அதனால், இரத்தம் பீறிட்டுக்கொண்டிருந்தது. அதனை அவன் பெரிதும் பொருட்படுத்தவில்லை.

‘அங்கிளைத் துரத்திக்கொண்டு சென்ற பன்றி என்னவாயிற்று? அங்கிள் எங்கே?’ என்ற ரிந்தனை அவனை ஆட்படுத்தியது. அவரும், பன்றியும் சென்ற திசையை வெறித்துப் பார்த்தான். அப்படியே மனங்குழம்பி, அசையாமல் இருந்தான். ‘ஒருவேளை அங்கிளை அந்தப் பொல்லாத பன்றி தாக்கிக் கொன்றிருக்குமோ?’ என்ற எண்ணம் அவனது உள்ளத்தில்

உதித்ததும், “அங்கிள்!” என்று தன்னையும் அறியாமற் கத்தினான், கமல். அந்த ஒலி, அந்தக் காடு முழுவதும் எதிரொலித்தது. அதன் பின்பு, அவனால், அம்மரத்தில் இருப்புக்கொள்ள முடியவில்லை.

“அங்கிள்! அங்கிள்!” என்று கத்திக்கொண்டு மரத்தை விட்டுக் கீழிறங்கினான். கீழே விழுந்து கிடந்த தனது பையை எடுத்து மாட்டிக் கொண்டு, குணபாலாவும் பன்றியும் ஓடிய திசையில், சென்றான் கமல்.

நடுக் காட்டுக்குள் தன்னத் தனியாக — அங்கிளைத் தேடிக்கொண்டு, கால் மைல் தூரம் வரை வந்தான், அவன். அங்கிளைக் காணவில்லை. அவனுக்கு, களைப்பும் கவலையும் அடக்க முடியாது வெளிவர, “ஓ” வென்று வாய்விட்டு அழுதான், கமல். அந்தத் துயரத்தில், ஓரடி கூட எடுத்து வைக்க முடியாது பக்கத்தில் நின்ற ஒரு மரத் தடியில் நின்று தத்தளித்தான், அவன்.

சிறிது நேரம், அப்படியே அங்கு நிற்கும் போது, சற்றுத் தொலைவில் ஒரு புதருக்கு முன்பாக அங்கிள் வைத்திருந்த துப்பாக்கி மட்டுங் கிடந்தது. அத்தோடு புதருக்குள் இருந்து யாரோ முனங்கும் ஒலியும் மெதுவாகக் கேட்டது. அதனைக் கேட்டதும், சட்டென்று எழுந்து ஓடிப் போய், புதரை நீக்கிப் பார்த்தான், கமல்.

‘என்ன அகோரம்!’ அங்கே இரத்த வெள்ளத்தில் அங்கிள் மயங்கிக் கிடந்தார். அவரைக் கண்டதால் சந்தோஷம் ஏற்பட்டாலும், அவரின் நிலையைக் கண்டு, அவன் கண் கலங்கி னான். துக்கம் தொண்டையை அடைத்தது. இருந்தும் தன்னைச் சமாளித்துக் கொண்டான்.

தாமதம் இல்லாமல், தன்னால் முடிந்த வரை— தனது எல்லாப் பலத்தையும் வர வழைத்து, அங்கிளைப் புதருக்குள் இருந்து இழுத்து, வெளியிற் கொண்டு வந்தான். அவனது நீர்ப்புட்டியில் இருந்த தண்ணீரை எடுத்து, முகத்தில் தெளித்தான். அவருடைய ‘சேர்ட்’ டையும், ‘ட் ரெளசரை’ யும் நெகிழ விட்டு, தன்னுடைய தொப்பியாற் சிறிது நேரம் காற்று வீசிஞன். அவ்விதம் ஒரு சில நிமிட நேரம் செய்ததும், அங்கிள் கண் விழித்தார்.

கமலைக் கண்டதும், அங்கிள் —

“புஞ்சி மாத்தயா... நீங் தப்பினதா?” என்று ஆவலோடு கேட்டார்.

“அங்கிள் எனக்கொன்றும் இல்லை... நான் மரத்தில் ஏறி விட்டேன்..... உங்களைத்தான், பன்றி துரத்தி வந்தது...” என்றான், கமல்.

“நாங்... பரவாயில்லை...கெழுவெங்தானே!” என்று சிரித்து, எழும்ப முயன்றார், குணபாலா.

அவரால் எழும்ப முடியவில்லை. காலின் பின் தொடையிற் பன்றி தன் கூரிய பற்களால், குத்திக் கிழித்து வீட்டது. ஒரு தாக்குதல்தான்! இருந்தாலும், காயம் பெரியது. அத்தோடு புதரிலும், நிலத்திலும் விழுந்து மோதியதால் உடம்பிற் பல இடங்களிற் சிராய்ப்புக் காயங்களும் இருந்தன. அவற்றில் இருந்தும் குருதி வெளிவந்து கொண்டிருந்தது.

கமல் தாமதிக்கவில்லை. தன் பையில் இருந்த கட்டுத் துணிகளையும், பஞ்சையும் வெளியில் எடுத்தான். தண்ணீரைக் கிண்ணத்தில் வார்த்து அதில், பஞ்சைத் தோய்த்துக் காயங்களைச் சுத்தப்படுத்தினான். தொடையில் இருந்த காயம் தான் சற்றுப் பெரியதாகவும், இரத்தத்தைக் கசிய வீட்டுக் கொண்டும் இருந்தது. இரத்தம் கட்டுப்பட கட்டுப் போட அவனுக்குத் தெரியும். தாமதியாமல் அதனையும் மளமளவென்று செய்தான். தன்னிடமிருந்த 'செவ்லோன்', 'ஸ்பிறிற்' மருந்துகளால் மேலும் துடைத்துச் சுத்தப்படுத்தி 'பென்சொயின்மென்ற் டிங்ஷர்' மருந்தைப் பஞ்சில் தடவிச் சிறு காயங்களில் ஓட்டினான். பெரிய காயத்தை, 'ஸ்பிரிட்'டால் துடைத்து, நாலேந்து படையிற் பஞ்சை மட்டும் வைத்து, கட்டுத் துணியால் நன்றாகக் கட்டினான். அவன் தனக்குத் தெரிந்த 'முதல் உதவி' சிகிச்சையைக் கனகச்சிதமாகச் செய்து முடித்தான்.

அங்கிலும் ஒருவாறு எழுந்து நின்றார். ஆயினும் குந்தி இருக்கவோ, எழும்பி நடக்கவோ சிரமப்பட்டார். பின் தொடையில் ஏற்பட்ட காயம்; அவரை வருத்தியது. 'இந்நிலையில் எப்படிக் குடிசைக்குத் திரும்புவது?' என்று யோசித்துக் கொண்டு, தன் கண்களை நேரே விட்டான், கமல்.

புதருக்கு மேற்குப் பக்கமாக, வெடிபட்ட அந்தப் பன்றி மல்லாந்து கிடந்தது.

"அதோ... வெடிபட்ட பன்றி செத்துக் கிடக்கிறது, அங்கிள்!" என்று வியப்புத் தாங்காது கத்தினான், கமல்.

"ஆ! ஆ!... நம்ம வெடி பிசகாது தானே?... புஞ்சி மாத்தயா... பாத்தீங்களா..." என்று, அந்த நிலையிலும் தன் வெற்றிப் பிரதாபத்தை வெளிப் படுத்தினார், குணபாலா. தொடர்ந்து,

"பெரிய பண்டி... கொண்டு போனா... நல்லங் தானே!...வத்தல் போடலாங் தானே!..." என்று வாயூற ஏதேதோ எல்லாம் சொன்னார், அவர்.

அதனைக் கேட்கக் கமலுக்கு அருவருப்பாக இருந்தது. அவன் ஒரு தாவர பட்சணி! அத்தோடு, அப்பாவைப் போல் ஓர் அகிம்சாவாதி, அவன்.

~~~~~ காட்டில் ஒரு வாரம்

“அதை... பின்பு பார்ப்போம்! இப்பொழுது குடிசைக்குத் திரும்ப வழி பாருங்கள்!” என்று சிறிது சினத்தோடு கூறிவிட்டு,

“நீங்கள் எப்படி நடந்து வருவீகள்?” என்று கவலையோடு கேட்டான், கமல்.

“புஞ்சி மாத்தயா...நீங்... பயங் வேணங்... நாங் வருவாங்... எனக்கு ரெண்டு ‘கெவர்’ தடி வெட்டி தாராங் தானே; நாங், அதிங் கமக்கட்டுக் குள்ள வெச்சி நொண்டி நொண்டி வாராங்... நீங் நம்மட தோக்க (துப்பாக்கி) மட்டுங் கொண்டு வாராங்... அதிங் காணுங்!” என்றார் குணபாலா.

அந்த வயோதிப வயதில், அதிலும் அந்தப் படுகாயம் அடைந்த நிலையிலும், குணபாலா அங்கிள் தைரியமாகவும், சிரித்த முகத்தோடும் இருப்பதைக் காணக் காண, கமலுக்கு அளவில் லாத மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது. இந்தப் பெரியவர் தனக்கு உதவியாக வந்து, இவ்வளவு கஷ்டப் படுகிறாரே... போதாக்குறைக்கு, இப்பொழுது பன்றி தாக்கிப் படுகாயமும் பெற்றுவிட்டாரே என்று கவலைப்பட்டான், கமல்.

அவர் கேட்டபடி இரு தடிகளை வெட்டிக் கொடுக்க, அவற்றை தன் இரு தோள் இடுக்கு களுக்கும் இடையில் வைத்து நடந்தார், அங்கிள்.

அவர், துன்பத்திலுஞ் சிரித்து மகிழும் ஓர் அபூர்வப் பிறவி.

கமலின் கனிப்பயணம்

தூரம் நீண்டதாயிருந்தும், குணபால அங்கிள் அதனைச் சமாளித்துக் கொண்டார். இடையில் இரண்டொரு இடங்களில் ஆறுதல் எடுத்தார். அவ்வளவு தான். மற்றப்படி 'சிரித்துச் சிரித்து கமலுக்கு வழி காட்டியதோடு, அவனையும் மகிழ்வாகவும், தைரியமாகவும் இருக்க வைத்து, குடிசைக்கு வந்து விட்டார். வந்த உடனேயே நடேசுக்கு இரண்டொரு கட்டளைகள் இட்டு, காட்டு மூலிகைகள், வேர்கள், பச்சிலைகள் என்பவற்றைத் தருவித்து, இடித்தும், பிழிந்தும்-கசக்கிக் காய்ச்சியும் மருந்து தயாரித்து தன் காயங்களுக்கும், கமலின் காயங்களுக்கும் இட்டுக் கொண்டார், அங்கிள்.

ஆஸ்பத்திரிக்கு அவரை அனுப்பிக் காயத் தைத் தைத்து, மருந்து கட்ட வேண்டும் என்று

நினைத்த கமலுக்கு, குணபாலாவின் வைத்தியத்
தைக் காணப் பெரு வியப்பாயிருந்தது.

“அங்கிள்... இந்த மருந்து போதுமா...
ஆஸ்பத்திரிக்குப் போக வேண்டாமா?...” என்று
கேட்டாள், கமல்.

“என்ன புஞ்சி மாத்தயா... நாங் ஆஸ்பத்திரி
போறதா?... அதிங் எல்லாங் வேணங்... நம்மட
காட்டு மருந்து நல்லங் தானே... பாருங்க...
நாங்... ரெண்டு, மூண்டு நாளில... எழும்பி நீங்
கூட ஓடி வாராங்... நீங் பயங் வேணங்
தானே...” என்று கெக்கட்டமிட்டுச் சிரித்த
வாறே கூறினார், அங்கிள்.

உண்மையாக, இரண்டு நாள்களில் குண
பாலா அங்கிள் சுகமாகி ஓடித் திரிவார்தான்.
இப்பொழுது அவருக்கு ஓய்வுதான் தேவையாக
இருந்தது.

ஆனால், அதுவரை கமல் காத்திருக்க
முடியுமா? அப்பாவின் நிபந்தனைக் காலம்
நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறதே?

கமலியை அழைத்துச் செல்லக் கூடாது.
அவளுக்கு இன்னும் நல்ல சுகமில்லை. குணபாலா
அங்கிளுக்கும் நடக்க முடியாது... அப்படியானால்...
இன்று யாருடன் காட்டுக்குப் போவது? நடேசு,
கட்டாயம் குடிசையில் இருக்க வேண்டும். அவன்
இங்கிருந்தால் தான் குடிசையில் எல்லோருக்கும்

உதவ முடியும். அவன் விரும்பினாலும் அவனை அழைத்துச் செல்வது முறையல்லவே! அப்படியானால், மணியை அழைத்துச் செல்லலாம். ஆனால், அவன் நாம் நினைப்பது போல் இல்லையே! ஒருவருடனும் அதிகம் பேசமாட்டான்-பழக மாட்டான். அப்படியிருக்க, எப்படி அவனை அழைப்பது?

இவ்விதம் பலவாறு தன்னுள்ளே சிந்தித்துச் சிந்தித்து ஒரு முடிவுக்கும் வரமுடியாமல், அன்று காலை முதல் தனித்தான், கமல்.

அந்நிலையில் அன்றைய பயணத்தை. தான் தனியே தொடங்கினால் என்ன என்று பல தடவைகள் யோசித்தான், அவன். அப்படியானால் ஒருவரும் சம்மதிக்க மாட்டார்களே! நிச்சயமாக, அதனை அங்கிள் அநுமதிக்கவே மாட்டார். முதல் நாள் அவர் பன்றியால் தாக்கப்பட்டார். அது போல தனக்கும் வந்து விடலாம் என்பதைக் காரணமாக வைத்து யாரும், தன்னைத் தனியே செல்ல அநுமதிக்க மாட்டார்கள். என்பது அவனுக்கு நிச்சயமாகத் தெரியும்.

‘அதற்கு வழி? ஒருவருக்குத் தெரியாமற் போக வேண்டும்; அல்லது அங்கிளை எப்படியாவது ஏமாற்றி அவர் அநுமதியைப் பெற்றுக் கொண்டு போக வேண்டும். இந்த இரண்டில், முதல் வழி அவ்வளவு சாத்தியமில்லை. இரண்

டாவது வழியைத் தான் பின்பற்ற வேண்டும்,' என்று தன்னுள் திட்டமிட்டபடி, அங்கிலை அணுகினை, கமல்.

அப்பொழுது காலைப் பொழுது. கதிரவன் நன்றாக ஒரு மர உயரத்துக்கு மேலாக வந்து விட்டான். அங்கிள் குடிசைக்கு முன்னால் இருந்த மரக் குற்றியில் அமர்ந்து தனது புண்களுக்கு மருந்து கட்டிக் கொண்டிருந்தார். கமலி குடிசைக்குள் ஏதோ ஒரு புத்தகத்தைப் படித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“அங்கிள்... நீங்கள் எப்படித்தான் இந்தக் காட்டில் வாழ்ந்தாலும், தன்னந்தனியனாகக் காட்டுக்குள் போய் வர மாட்டீர்கள்!” என்று வலுக்கட்டாயமாகப் போட்டிக்கு இழுத்தான்.

“ஏன்...புஞ்சி மாத்தயா அப்பிடி பேசுறங்?... நீங் தனியா அங்க போக முடியுமா?... என்ன பந்தயங்? நீங்... அங்க தனிய போக மாட்டாங்” என்று, கமலின் திட்டமறியாத குணபாலாவும் தெரியாத் தனமாகச் சவால் விட்டார்.

‘பழம் நழுவிப் பாலில் விழுந்தது’ போல் இருந்தது, கமலுக்கு.

“என்ன பந்தயம் பிடிக்கிறியள்?... நான் இன்றைக்கு... அதுவும் யாருடைய உதவியும் இல்லாமற் போகிறேன்... நேற்று உங்களை, பன்றி தாக்கிய அதே காட்டுக்குப் போய்-நீங்கள் சுட்டுப்

போட்டு வந்த பன்றியின் பல்லைப் பிடுங்கிக் கொண்டு வந்து உங்கள் கையில் தருகிறேன்... அதுவும்... இன்று மாலை ஆவதற்குள்..." என்று மிகவும் வீரப்பாகப் பதிலுரைத்தான், கமல்.

இந்த எதிர்ச் சவாலை குணபாலா அங்கிள் சற்றும் எதிர்பார்க்கவில்லை. 'இளங்கன்று பயமறியாது! அதுபோல், கமலும் பயமில்லாமற் பேசுகிறான். அவன் எங்கே போகப் போகிறான். அப்படிப் போகப் புறப்பட்டாலும் எப்படி அவனைத் தனியே அனுப்புவது?' என்று அவர் மனம் திக்குமுக்காடியது. எப்படியும் அவனைச் சமாளித்து, அவனுடைய சவாலை மாற்றத் துணிந்தார், குணபால அங்கிள். ஆனால், கமல் விடவில்லை. தனக்கு வந்த சவாலை ஏற்று, செயலிற் காட்டியே தீருவதாக நின்றான். குணபாலா எவ்வளவோ கூறியும், அவன் அசையவில்லை. அடம் பிடித்தான். அத்தோடு, தான் சொன்னபடி செய்து காட்டவும், தன் திறமையை நிலைநாட்டவும் முன் நின்றான்.

அதன்படி, அவன் தன்னத் தனியாகவே காட்டுக்குச் செல்லப் புறப்பட்டான்.

குணபாலாவால் ஒன்றுஞ் செய்ய முடியவில்லை. கடைசியாக அவர் கேட்ட இறுதி வேண்டு கோட்படி, நடேசுவின் வேட்டை நாயான 'டைகரை' மட்டும் அழைத்துச் செல்வதற்குக் கமல் சம்மதித்தான்.

கமலும், 'டைகர்' ம் அன்றைய தேடுதலுக்குப் புறப்பட்டார்கள்.

கமல், தனது எண்ணம் நிறைவேறியது குறித்து அளவில்லா மகிழ்ச்சி அடைந்தான். ஆயினும், காட்டுக்குள் சிறிது தூரஞ் சென்றதும் தான், தனது தனிமையின் கோரத்தைக் கண்டு திகைத்தான். 'டைகர்' முன்னுக்குக் குரைத்துக் குரைத்து ஓடி, பின் அது கமலுக்கு அருகில் வாலே ஆட்டி ஆட்டி காலுக்குள் நின்றது.

கமல் ஒரு சிறந்த சாரணன். அவன் கடந்த இரண்டு மூன்று தினங்களாகக் காட்டுக்குள் வந்து போனான். முதல் நாளில் இருந்தே, தாங்கள் போய்வந்த பாதைகளை மிகவும் நுணுக்கமாக அவதானித்து வைத்துக் கொண்டே இருந்தான். வேண்டிய வேண்டிய போது குறிப்பெடுப்பதும், முக்கிய இடங்கள்-வெளிகள்-மரங்கள்-செடிகள் என்பனவற்றைப் படம் வரைவதும்-சுவடு தவறு திருக்கச் சாரணியக் குறியீடுகளை வைப்பதும் அவனுடய முக்கிய வேலைகளாகக் கொண்டிருந்தான். ஒரு சிறந்த சாரணன், காட்டில் எவ்வாறு சுவடு அவதானிப்பது என்ற கலையை அவன் நன்கு அறிந்தும், ஓரளவு அதனை அநுபவித்தும் இருந்தான். காட்டின் அமைப்பு, அங்கு வாழும் விலங்கு - பறவை - பிராணி என்பனவற்றின் ஒலிகள்-அவற்றின் நடமாட்டங்கள் என்பனவற்றையும் அறிந்திருந்தான். இவற்றை யெல்லாம்

விட, துணிவும், விவேகமும், நிலைமையைச் சமாளிக்கக்கூடிய மனோவலுவும் அவனிடம் இயல்பாகவே இருந்தன.

இவற்றுக் கெல்லாம் சவாலாக, அன்றைய தேடுதல் முயற்சி கமலுக்கு வாய்த்தது.

முதல் நாள் சென்றுவந்த திசையை, தான் வைத்திருந்த திசையறி கருவி மூலம் நிர்ணயித்தான், கமல். அதன்படி, சுவடு பற்றி முன்னேறினான். தன்வழி பிசகாதிருக்க, முதல் நாளில் தான் குறித்த சாரணியக் குறியீடுகளைப் பின்பற்றிக் காட்டுக்குள் நெடுந் தூரம் வந்து விட்டான், அவன்.

குறித்த இடத்தில் காட்டுப் பன்றியைத் தேடிய பொழுது, அது அங்கிருக்கவில்லை. அவனுக்கு, அது பெரும் ஏமாற்றமாகியது. இருந்தும், அதனை அந்தச் சூழலில் தேட வேண்டிய புதிய தேடுதல் முயற்சி ஒன்று அவனுக்கு இருந்தது. அதற்காக அவன் அங்கு மிங்கும் அலைந்து திரிய வேண்டியுமிருந்தது. அந்த நேரம், அவனுடன் வந்த 'டைகர்' ஒரு புதரைப் பார்த்துக் குரைத்தது. அங்கிருந்து நரிகளும், மற்றும் பிணந்தின்னும் பிராணிகளுங் கலைந்து வெளிவந்தன. கையிலிருந்த தனது தடியால் தட்டிக்கொண்டு புதருக்கு மறுபுறம் போன பொழுது அந்தப் பன்றியின் சடலங்கிடந்தது. அதன் பெரும் பாகம் சிதைந்திருந்தது. அதனை

உற்றுப் பார்த்த கமலுக்கு வயிற்றைக் குமட்டியது. இருந்தும் குஞ்சுரைத்தபடி, தான் வைத்திருந்த கைக் கோடாலியால், பன்றியின் பற்கள் இரண்டையுங் கொத்திப் பிடுங்கி எடுத்தான். பின்பு, அவற்றைச் சுத்தப்படுத்தி தான் வைத்திருந்த 'பொலித்தீன்' பையுள் போட்டு எடுத்துக்கொண்டான், கமல்.

இப்பொழுது வந்த வேலையின் ஒரு பகுதி முடிந்தது. அடுத்து, தான் மேற்கொள்ள வேண்டிய தேடுதல் முயற்சியைப் பார்க்க வேண்டும். இதற்காக, அந்தக் காட்டாற்றின் சுவட்டைப் பின்பற்றி, முதல் நாள் கண்ட அந்தக் காட்டு மடுவுக்குச் செல்லத் தீர்மானித்தான், கமல்.

சூரியன் தலைக்குமேல் வர, நேரமும் சென்று கொண்டிருந்தது.

'தாமதம் இல்லாமற் போய் வரவேண்டும்' என்று மனம் நினைக்க, அவனது கால்கள் காட்டு மடுவுக்குச் சென்றன.

மடுவை அடைந்த ஒருசில நிமிடங்களுக்குள், அங்கு ஓர் அரிய காட்சியைக் கண்டான், கமல்.

மடுவுக்கு மேற்குத் திசையில் முயல்கள், சருகு மான்கள் போன்ற சிறு பிராணிகளும், பறவைகளும் வேகமாக ஓடிக்கொண்டிருந்தன. அந்நேரம் ஒரு கூட்டங் காட்டெருமைகளும் ஓடி

வந்தன. அதனையடுத்து, எங்கோ தூரத்தில் ஒரு பயங்கர உறுமல் ஒலியுங் கேட்டது. 'அந்த உறுமல், நிச்சயமாக, அப்பா கூறிய அந்தச் சிறுத்தைப் புலியின் உறுமலாகத் தான் இருக்க வேண்டும்' என்று கமல் நிச்சயப்படுத்திக் கொள்வதற்குள், அதே திசையில் மரங்கள் 'படர் படர்' என்று முறியும் சத்தமும், யானைகள் பிளிறும் பேரொலியுங் கேட்டன.

கமலுக்குப் பயம் மூண்டது. இருந்தும், 'அப்படி என்ன நடந்துவிடப் போகிறது. இவ்வரிய காட்சியைக் காணாமல் ஓடுவது மடமையிலும், கோழைத் தனமே' என அவனது உள்ளுணர்வு உணர்த்திற்று. அதனால், அவன் அப்படியே சிறிது நேரம், அந்தத் திசையையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். சிறிது பொழுது கழிந்ததும், எல்லாம் அடங்கியது போல் தெரிந்தது. இருந்தும், சிறிது தாமதித்து நின்று, அதைப் பார்க்க எண்ணினான், அவன். அதற்காக, அங்கு நின்ற ஒரு பெரிய பனிச்ச மரத்தில் ஏறி, அதன் கிளை ஒன்றில் வசதியாக நின்றான். 'டைகர்' கீழே நின்று, விடாமற் குரைத்துக் கொண்டு நின்றது. அதனை அடக்க, அவன் மிகவுஞ் சிரமப்பட வேண்டியிருந்தது. கடைசியாக, தான் கொண்டு வந்த உணவில் ஒரு பகுதியை அதற்குப் போட்டான். அது, அதன் கவையில் தன்னை மறந்து, அடங்கியது.

அவ்விதம், மரக் கிளையில் நிற்கும் போது தான், அவன் எதனை எதிர்பார்த்து இதுநாள் வரை அலைந்தானோ அந்த மான் கூட்டத்தை, சற்றும் எதிர்பாராத முறையிற் கண்டான், கமல். இருபது, இருபத்தைந்து மான்கள் ஒரு கூட்டமாக, வடக்குத் திசையிலிருந்து அந்த மடுவை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தன. அந்தக் காட்சி, கண்கொள்ளாக் காட்சியாக இருந்தது. நாலேந்து கலைமான்கள் முன்னுக்கு வர, அக் கூட்டம் மெதுவாக, அதேநேரம் அங்குமிங்கும் வெருண்ட பார்வையில் நகர்ந்து வந்தது.

அந்த மான் கூட்டத்தின் மத்தியில், அந்த அற்புதத்தையுங் கண்டான், கமல். அதுவரை, கூட்டத்துக்குள் நின்ற அந்த உருவம், இப்பொழுது தனித்து நின்றது. சுமார் ஐந்து, ஐந்தரை அடி உயரமிருந்த அவ்வுருவம், கூட்டத்திலிருந்து விலகி, ஒரு பக்கமாக நின்றது. மான்கள் நான்கு கால்களில் நிற்க, அது மட்டும், இப்பொழுது இரண்டு கால்களில் எழும்பி நின்றது. தனக்கேற்பட்ட வியப்பையும், மகிழ்வையும் ஒருபுறம் ஒதுக்கி, மரக் கிளையில் நின்ற படியே, தன் 'பைநோஃக்யூலெரின்' திருகாணியைத் திருகித் திருகி, மிகவும் உன்னிப்பாக அவதானித்தான், கமல். அப்பா கூறிய அங்க இலட்சணங்கள் யாவும் பொருந்த, அவ்வுருவத்தைக் கண்ணாரக் கண்டு களித்தான்.

நெடிதுயர்ந்து மிகவும் மெல்லியதாயிருந்தது, அப்பிறவி. தலைமயிர் நன்கு சடைத்து, தேசன் வரைக்குந் தொங்கியது. உடலெல்லாம் ஒரே உரோம மயம். அது சுருண்டு, செம்மை படர்ந்திருந்தது. அதன் மேனி, பார்வைக்கு - அசல் மனித உருவமாகவே தென்பட்டது. ஒருவேளை, அது குரங்கினத்தைச் சேர்ந்த கொரிஸ்லாக் குரங்காக இருக்குமோ என்று சந்தேகித்தான், கமல். அதேநேரம் அவ்வுருவம் அவனை அண்மித்து நிற்க, அதன் மார்பைக் கவனித்தான், அவன்.

‘என்ன ஆச்சரியம்!’ முள்ளிக் காட்டில், முதல்நாள் காலை வேளையில், குடிசைக்கு முன்றற் சந்தித்த மணியின் மார்பில் தொங்கிய அதே சங்கிலியைப் போன்ற ஒரு பொருள், அவ்வுருவத்தின் கழுத்திலுந் தொங்கியது. சூரிய ஒளியில், அது பொன்போல் மின்னியது. அதே சங்கிலி-அதே புலிநகப் பதக்கம்! அதனைக் கண்ட அவனது கண்கள், அப்படியே சில விநாடிகள் நிலைகுத்தி நின்றன.

அதற்குள், அம் மான் கூட்டத்தோடு, அதுவும் நகர்ந்து, அசைய முற்பட்டது. அவன் விடவில்லை. தன்னிடமிருந்த, கமெராவை எடுத்து அவ்வுருவத்தைப் படம் எடுக்க முயன்றான், கமல்.

அந்நேரம், மரத்தின் கீழ் நின்ற ‘டைகர்’ தூரத்தில் வந்த மான் கூட்டத்தைக் கண்டு

மகிழ்ச்சி தாங்காது குரைத்துக் கொண்டு, முன்னுக்கு ஓடியது.

அவ்வளவு தான்! அதுவரை அமைதியாக உலாவிய அம் மான் கூட்டம், வெருண்டு காட்டுக்குள் ஓடியது. மான்களுக்குள் நின்ற அவ் வருவமும் ஓடி மறைந்து விட்டது. அதனால், அவன் நினைத்தபடி படம் எடுக்க முடியாது போயிற்று.

‘கைக்கெட்டியது வாய்க்கெட்டாத நிலையில்’ கமல் கவலைப்பட்டான். தான் எதனைத் தேடி, இதுவரை அலைந்தானோ, அதனைக் கண்டும், அதனை அருகிற் சென்று பார்க்க முன், அது மறைந்து விட்டதே என்று மனம் வாடினான்.

இருந்தும், அவன் முயற்சி பலித்துவிட்டதே என்று எண்ணி, அளவில்லா மகிழ்வு கொண்டான்.

‘நிச்சயமாக, அஃது ஓர் அதிசயப் பிறவி தான்! அந்தக் காட்டுக்குள் தான், மானுக்குள் ஒரு மான் போல் அது வாழ்கிறது. அது மான் இல்லை. மனித உருவமே தான்! சந்தேகமில்லை. அது எப்படி, அங்கு வந்தது? அதன் கழுத்தில், மணியின் மார்பில் தொங்கிய சங்கிலியைப் போன்ற பொற் சங்கிலி எப்படி வந்தது? அப்படியானால்... மணிக்கும், அந்த உருவத்துக்கும் ஏதோ தொடர்பு இருக்க வேண்டுமே?’

‘ஒருவேளை... மணி தான், மான்கூட்டத் துக்குள் நிற்கிறானோ?’ என்ற சந்தேகம் அவனை

ஆட்கொள்ள, மரக் கிளையில் அவனால் நிற்க முடியவில்லை.

ஒருபுறம் மகிழ்ச்சி; மறுபுறம் சந்தேகங்கள் அவனைத் திக்குமுக்காடச் செய்தன.

‘அந்த மான்கூட்டம் இங்குதான் நிற்கிறது... நாளைக்கும் வரவேண்டும்... வருமுன், மணியைச் சந்திக்க வேண்டும்... அவனைச் சந்தித்தால், பல உண்மைகள் தெரியவரும்...’ என்று அவன் சிந்தனைகள் சிறகடித்துப் பறந்த வண்ணம் இருந்தன. அதன் உல்லாசத்தில், என்றுமில்லாத மகிழ்ச்சியோடு, மளமள வென்று, மரத்தை விட்டு இறங்கிக் காட்டுக் குடிசைக்குத் திரும்பினான், கமல்.

மணியாயார்?

கமல் தான் சொன்னபடியே, தன்னந்தனிய னாகக் காட்டுக்குப் போய்-பன்றியின் பல்லைக் கொண்டு வந்தான். அத்தோடு, மான் கூட்டத் தையும் அந்த அதிசயப் பிறனியையுங் கண்டு வந்தான். அவனுடைய திறமையைக் கண்டு அங்கிள் மனமாரப் புகழ்ந்தார். அண்ணனின் தைரியத்தை, கமலியும் மெச்சினாள். எல்லோரும் மனம் மகிழ்ந்தார்கள்.

அந்த அதிசயப் பிறவிக்கும் மணிக்கும் பொதுவாக இருந்த அத்தப் புலிநகப் பதக்கச் சங்கிலியைப் பற்றிய சந்தேகத்தை மட்டும் அவன் ஒருவருக்குஞ் சொல்லவில்லை. அதனை, தானே ஆராய்ந்து அறிய வேண்டும் என்று நினைத்தான், அவன்.

காட்டிலிருந்து திரும்பியதும் மணியைப் பற்றி அறிய ஆவல் கொண்டான். தான்

காட்டுக்குச் சென்றதும் மணி எங்கே இருந்தான்? என்ன செய்தான்? அல்லது எங்கேயாவது போனான்? என்ற கேள்விகளுக்கான தகவல்களைப் பெற விரும்பினான், கமல்.

அங்கிலையும் நேசையும் அணுகித் தன் சந்தேகங்களைக் கேட்டான். அவர்கள் கூறிய தகவல்களின்படி, மணி எங்கும் போகவில்லை என்றும் அவன் தன்னுடைய மான்குட்டியுடன் தோட்டத்தில் தான் இருந்திருக்கிறான் என்றும் உறுதிப்படுத்திக் கொண்டான், கமல். மணி வேறு, அந்தப்பிறவி வேறு, என்பது தெளிவாயிற்று.

‘அப்படியென்றால் மணிக்கும், அவ்வுருவத் துக்கும் பொதுவாக இருக்கும் அந்தப் புவிநகப் பதக்கச் சங்கிலி?’

‘இந்த மர்மத்தைத் துலக்க வேண்டுமானால், மணியை நேரிற் சந்திக்க வேண்டும். அதற்கு வழி? மணியை அணுகி, அவனுடன் நட்புக் கொள்ள வேண்டும். அவனோ யாருடனும் அதிகம் பேசமாட்டான்; என்ன செய்வது?’ என்று தனக்குள்ளேயே அன்று இரவு முழுவதும் யோசித்தான், கமல்.

பொழுது விடிந்ததும், நேராக மணியிடஞ் சென்றான், அவன்.

“மணி...அண்ணா...நேற்று நான் காட்டில் ஒரு அதிசயப் பிறவியைக் கண்டேன்...

~~~~~ காட்டில் ஒரு வாரம்

உங்களுக்குத் தெரியுமா?..... என்று முதலில் மணியுடன் பேச்சுக் கொடுத்தான், கமல்.

அதற்கு,

“அதிசயப் பிறவியா?...” என்றான், எந்த வித சலனமும் ‘இல்லாமல், மணி.

“உங்களுக்குத் தெரியாதா...? கொஞ்ச நாள்களுக்கு முன்பு, என் அப்பா இந்தக் காட்டுக்கு வந்தார் அல்லவா? ...அப்பொழுது, பாலைக் காட்டில் ஒரு மான் கூட்டத்தையும், அதற்குள் மனிதனைப் போன்ற ஓர் உருவத்தையுங் கண்டார்... அதைப் பின்புங் காண முயன்றார். முடியவில்லை, அந்தத் தகவலை, அவருடைய குறிப் பேட்டிற் படித்தேன்... அதைத் தேடிக்கொண்டு வந்தோம்... இத்தனை நாளும் தேடினோம். நேற்று நான் தனியே காட்டுக்குப் போன பொழுது, காட்டு மடுவுக்கருகில் என்னுடைய இரண்டு கண்களாலும் அந்த உருவத்தைக் கண்டேன்...” என்று கூறி முடிப்பதற்குள்-

“என்ன மான் கூட்டத்துக்குள்ளா?” என்று படபடப்போடு கேட்டான், மணி.

“ஆம், மணி அண்ணா!” என்றான், கமலும்.

“உண்மையாகவா?... பொய் சொல்லாதீர்கள்! உண்மையாக ஓர் உருவத்தைக் கண்டீர்களா?” என்று மிகவும் ஆச்சரியத்தோடு கேட்டான், மணி.

“அத்தோடு... அந்த உருவத்தின் கழுத்தில் நீங்கள் அணிந்திருக்கும் புலிநகப் பதக்கச் சங்கிலியைப் போன்ற ஒரு சங்கிலியையுங் கண்டேன்”, என்றான் கமல்.

“புலிநகப் பதக்கச் சங்கிலியா! என்னுடைய சங்கிலியைப் போன்ற சங்கிலியா?... சின்ன ஐயா... உண்மையாக, என்னுடைய சங்கிலியைப் போன்ற சங்கிலி ஒன்றைக் கண்டார்களா?...” என்று மிகவும் ஆவலும், அதிசயமும் தொனிக்கக் கேட்டான், மணி.

இதுவரை மிகவும் நாணமும், அச்சமுங் கொண்டு ஒதுங்கி நின்ற மணி, கமலுடன் பேசிய ஒருசில நிமிட நேர உறவாற் புது மனிதனாக மாறினான்.

கமலும், இதை எதிர்பார்க்கவில்லை. ‘சர்க்கரைப் பந்தலில், தேன் மழை பொழிந்தது போல்’, தான் நாடிவந்த முயற்சிக்கு மணியும் உதவியாக நிற்பதைக் கண்டு மகிழ்ந்தான், அவன்.

“அந்தச் சங்கிலி மட்டும், நான் நினைப்பது போல் இருந்தால்...” என்று மணி வார்த்தையை முடிப்பதற்குள்—

“இருந்தால்...” என்று கமலும் இழுத்தான்.

“இருந்தால்... அந்தச் சங்கிலிக்கும், என்னுடைய கழுத்திலிருக்கும் இந்தச் சங்கிலிக்கும் ஒற்றுமைகள் பல இருக்கும்... ஒரே புலியின்

நகங்கள்..... ஒரே மாதிரி வேலைப்பாடான சங்கிலிகள்... ஆனால், அளவிலும், கனத்திலும் மட்டுமே வேறுபாடு இருக்கும்!... ஒற்றுமைகள் சரியாக இருந்தால்... அது...அது..." என்று வார்த்தையை முடிக்க முடியாமல், கதறிக் கதறி வாய்விட்டுக் குழறினான், மணி. அவன் கண்களில் நீர் மல்கியது. இருந்தும் முகத்தில் என்றுமில்லாத பொலிவும், பிரகாஷமும் ஒளிர்ந்தன. அவன் உணர்வில் துடிப்பும், உத்வேகமும் முகிழ்த்து நர்த்தனம் புரிந்தன.

"வாருங்கள் சின்ன ஐயா... இப்பொழுதே அங்கு போய், அது யாருடைய சங்கிலி என்று உறுதிப்படுத்துவோம்!" என்று திடீரென்று வெறி பிடித்தவன் போல் கூறினான், மணி. அவன் உணர்வின் துடிதுடிப்பு மடை திறந்த வெள்ளம் போல், பெருகி நின்றது.

கமலும், தன் முயற்சிக்கு மணி மும்முரமாக முன்னின்று உதவ வந்ததை நினைந்து மகிழ்ந்தான்.

"கொஞ்சம் பொறுங்கள்... கமலியையும் அழைத்துச் செல்வோம்... அவளும், நானும் இந்த முயற்சிக்காக வந்தோம்..... இரண்டு நாளாக அவள் உடல் நலம் இல்லாதிருந்தாள்... இன்று சுகமாக இருக்கிறாள்..... அவளும் வரட்டும்..." என்றான், கமல்.

"ஆமாம்... அவரையும் அழைத்துச் செல்லுவோம்... அனால் மற்றவர்கள் வேண்டாம்..." என்று, எதையோ நினைத்துக் கொண்டு, கூறினான், மணி.

சூரியன் நன்றாக எழுந்து விட்டான். காலைப் பணி காய்ந்து, காட்டின் ஆரவாரம் துளிர்ந்துக் கொண்டிருந்தது.

அங்கிள், நடேச என்போரிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு, கமல், கமலி, மணி என்போர் காட்டுக்குட் செல்ல, மணியின் மான் குட்டியும் பின் தொடர்ந்தது.

முன்னிரு தினங்களாகப் போய் வந்த வழியில் கமல் விரைவாகச் சென்றான். அவனை மற்றவர்கள் பின் தொடர்ந்தார்கள். காட்டாற்றின் வழிச் சுவட்டில், இடையிடையே மணற் கும்பிகளும், மரக் கட்டைகளும் இருந்தமையால், கமலிக்கு நடை சரியாக இருக்கவில்லை. இடையிடையே விழுந்து எழும்பினான். கமலும், மணியும் அவனைத் தூக்கி விட்டார்கள். தூரம் நீண்டதாக இருந்தது. கமலிக்காக எல்லோரும் ஒரு மரநிழலில் நின்று சிரம பரிகாரஞ் செய்தார்கள்.

அப்பொழுது-

“சின்ன ஐயா...இன்று தான் என்னுடைய மனம் சந்தோஷத்தால் துள்ளுகிறது...” என்றான், மணி.

“அப்படி என்றால், இது நாள்வரை நீங்கள் துக்கமாக இருந்தீர்களா?...” என்றான் கமல்.

“ஆம், துக்கமென்றால்... சாமானியமான துக்கமில்லை!... எல்லாரையும் இழந்த துக்கம்.

எனக்கென்று ஒருவரும் இல்லை என்ற துக்கம்... எனது சுக துக்கங்களைப் பகிர்ந்து கொள்ள ஒருவரும் இல்லையே என்ற துக்கம்... இப்படி எத்தனையோ துக்கங்கள்... என் நெஞ்சை அழுத்திக் கொண்டிருந்தன... ஆனால், இன்று உங்களுடைய நட்பும், உறவும் எனக்கு ஆறுதல் தருவதாக இருக்கின்றன... இன்று நான் நினைப்பது போல், அதுவும் உண்மையாக இருந்து விட்டால், எனக்கு... எனக்கு..." என்று அழுதான், மணி.

" ஏன் அண்ணா அழுகிறீர்கள்? .. அழா தீர்கள்... உங்கள் மனதில், இன்னும் ஏதோ ஒரு கவலை இருக்கிறது போல் தெரிகிறது... அதையும் வெளியிற் சொல்லுங்கள்... மனக் கவலையை யாரிடமாவது சொல்வது தான் நல்லது... " என்று, 'பெரிய ஆள்' மாதிரி கூறினான், கமல்.

"ஆம்... மனக் கவலை தான்! யாருக்குஞ் சொல்லாத கவலை தான்..." என்று ஒரு பெரு மூச்சுடன் கூறினான், மணி.

"பயப்படாமல் சொல்லுங்கள்... உங்களுடைய தம்பி-தங்கைபோல் எங்களை நினைத்து, உங்கள் கவலையைச் சொல்லுங்கள்..." என்றான், விடாமல் கமல்.

கமலியும்-

"ஆம்... மணி அண்ணா! எங்களிடங் கூறுங்கள், உங்கள் கதையை!...அதனால் எங்கள் வழிப் பயணமுஞ் சுலபமாகும்..." என்றாள்.

“அன்றிருந்த என்னுடன் பிறப்புதல்,
இன்றிருந்தால்... இப்படித்தான் இருப்பரோ!?”

— மணி

“ஆமாம்... என்னுடன் பிறந்த தம்பியும் தங்கையும் இன்று இருந்தால் ..உங்களைப் போல் இருப்பார்கள்... அவர்கள் இன்று என்னுடன் இல்லை .. அவர்கள் மட்டுமல்ல, என்னுடைய அப்பா-அம்மா ...உறவினர், ஒருவரும் எனக்கு இன்று இல்லை” என்றான், மணி.

“அப்படி என்றால்?” என்று வியப்போடு கேட்டாள், கமலி.

“நான் ஓர் அநாதை; இல்லை...அநாதையாக ஆக்கப்பட்டேன்...” என்றான் மணி.

“அநாதையாக ஆக்கப்பட்டீர்களா?” என்று ஆவலோடு கேட்டான், கமல்.

“ஆமாம்... அன்றைய சம்பவங்களால், நன்றாக வாழ்ந்த எங்கள் குடும்பஞ் சிதற அடிக்கப் பட்டு - சின்ன பின்னப் படுத்தப்பட்டது. என்னுடைய வரலாறு... நீங்கள் படித்த கதைகளைப் போல் இருக்கும்... ஆனால், சுவை இருக்காது- அழகைதான் இருக்கும்... இனிமை இருக்காது, கொடுமை தான் இருக்கும்... பசுமை இருக்காது, பாலைவனத்தின் வறுமை தான் இருக்கும்...” என்று எங்கோ பார்த்தபடி, கூறினான் மணி.

‘மணியா இப்படிப் பேசுவது? ஒரு காட்டு மனிதனைப் போல், முரட்டுத்தனமும் ‘உம்’ என்ற முகமுங் கொண்டு யாருடனும் பழகாது, பேசாதிருந்த மணியா இப்படிப் பேசுவது?’

என்ற கேள்விக்குறிகள் கமல்-கமலி முகத்திற் பரவி நின்றன.

“ஆம்... நீங்கள் ஆச்சரியப்படுகிறீர்கள்! என்னடா, இவன் இப்படி அழகாகப் பேசுகிறானே என்று தானே நினைக்கிறீர்கள்?... உண்மை தான்; உங்களைப் போல், நன்றாக, அழகாகத் தமிழிற் பேசி எல்லோருடனும் இருந்தவன் தான், நான்!... ஆனால், அவை எல்லாம்... பத்துப் பன்னிரண்டு வருடங்களுக்கு முன்பு... இப் பொழுது இல்லை... இப்பொழுது அவை எல்லாம் வரண்டு விட்டன.” என்றான் மிகவுங் கவலை யுடன், மணி.

இருந்தும், அவன் உள்ளத்தில் ஏதோ இனத் தெரியாத இன்ப ஊற்று, இன்னும் வெளிவரத் துடித்துக் கொண்டிருந்தது.

“வாருங்கள்... பொழுதுபடுவதற்குள், நாம் திரும்பி வர வேண்டும்... முதலில், நீங்கள் கூறிய காட்டு மடுவுக்குச் சென்று, எங்கள் முயற்சியை முடிப்போம் மான் கூட்டத்தைத் தேடி, அந்தப் பிறவியைக் காண்போம். இன்று இல்லாவிட்டால் நாளைக்கு வருவோம்... நாளை, மறுநாளும் வருவோம். விடாமல் தேடுவோம்... உங்களால் தேட முடியாவிட்டாலும், நான் விடாது தேடியே தீருவேன்...” என்று ஆவேசமாகக் கூறிக்கொண்டு எழுந்து முன் நடந்தான். மணி.

அவனுடைய ஆவலும், துடிப்பும் தம்மிலும் மேலாக நிற்பதைக் கண்டு கமலும், கமலியும் வியந்து மகிழ்ந்தார்கள்.

“நடைப்பளுவைக் குறைக்க, நடந்து கொண்டே உங்கள் கதையைக் கூறுங்கள், அண்ணா!” என்றாள், கமலி.

“சரி, இனிச் சொல்லித்தானே ஆக வேண்டும்! என் கதை, எனக்கு விவரமறிந்த காலத்தில் இருந்து தான், தெரியும். அது, தொடங்கி இன்றுவரை சொன்னால்-சுவை இருக்குமோ, என்னவோ?” என்ற பூர்வபீடிகையுடன், அவன் தன் கதையைச் சொல்லத் தொடங்கினான்.

“எனக்கு நல்ல நினைவிருக்கிறது. அப்பொழுது நான் ஆறாம் வகுப்பிற் படித்துக் கொண்டிருந்தேன். எங்கள் அப்பா ஒரு பெரிய கடை முதலாளி. எங்களுக்கு ஒரு குறையும் இல்லை.”

“அந்தவூர் மலைப்பாங்கான ஓர் ஊர். அவ்வூரின் பெயர், எனக்கு இப்பொழுது நினைவில் இல்லை. இருந்தாலும், இன்றைக்குப் போனாலும் அவ்வூரில் எங்கள் வீடு-கடை எல்லாம் இருந்த இடத்தைக் கண்டு பிடித்து விடுவேன். ஆனால், அந்த வீடும், கடையும் இன்றைக்கு இருக்குமோ, என்னவோ தெரியாது.

“யாழ்ப்பாணத்தில் ஏதோ ஓர் ஊர்தான், எங்கள் சொந்தஊர். அப்பா- அம்மா எல்லோரும் அந்த மலைநாட்டு ஊரில் தான் வாழ்ந்தோம். நீண்ட காலம் அங்கு வாழ்ந்தபடியால், யாழ்ப்பாணத்துத் தொடர்பு எங்களுக்குக் குறைவு. இருந்தாலும், சொந்தக்காரரின் நன்மை-தீமைகளுக்குப் போவோம்-வருவோம். அப்படி, நானும் இரண்டொரு முறை சொந்த ஊருக்குப் போய் வந்திருப்பேன். அவ்வளவு தான்.”

“எனக்குப் பத்து வயது ஆன போது, தம்பிக்கு இரண்டு வயது தான் இருக்கும். அவனுக்கு மோகன் என்று பெயர். தங்கைச்சி, கங்கா கைக்குழந்தை. மூன்றே, நான்கோ மாதம் தான் இருக்கும்.”

“அப்பொழுது தான், ஒரு நாள் பின்னேரம்-

“திடீரென்று அந்த நகரத்தில் கலவரம் தொடங்கியது. தமிழர் என்ற காரணத்தினால், நாங்களும் தாக்கப்பட்டோம். எங்கள் கடைகொளுத்தப்பட்டது; வீடு சிதைக்கப்பட்டது. அப்பாவை அந்தக் குண்டர்கள் வாளால் வெட்டிக் கொன்றார்கள். அம்மா அழுதாள்; நானும், தம்பியும் கதறிக் கதறி அழுதோம். கங்கா எங்களைப் போல் அழவில்லை. அவள் குழந்தை தானே; அவளுக்கு என்ன தெரியும்? அன்றே நாங்கள் அகதிகளாகி எல்லாம் இழந்து, முதலில் ஒரு பள்ளிக்கூடத்தில் நாலேந்து நாள் தஞ்சம்

புகுந்தோம்.. பின்பு, ஒரு நாள் 'ஊத்தை' லொறியில் யாழ்ப்பாணத்துக்கு என்று ஏற்றி அனுப்பப்பட்டோம். அத்த லொறியில் எங்களைப் போல் பல தமிழ் அகதிகளும் வந்தார்கள். அது எங்களை ஏற்றிக்கொண்டு, வவுனியா என்ற ஊர் வரைக்குந்தான் வந்தது. வவுனியா விலும் வந்த அன்று இரவு ஒரு பள்ளிக்கூடத்தில், தங்கினோம்.. அந்த இரவும் ஒரு பயங்கர இரவு தான். நான் நல்ல நித்திரை. திடீரென்று யாரோ வந்து அட்டகாசம் போட்டுக் கத்தினார்கள். அடித்தார்கள் - உதைத்தார்கள் - கொன்றார்கள். நான் அம்மாவைக் கட்டிப் பிடித்தேன். எங்கள் மூவரையும் அம்மா கட்டிப் பிடித்து அழுதார். எங்கும் ஒரே இருட்டு-அவலக் குரல்கள்! எனக் கொன்றும் விளங்கவில்லை. அம்மா ஒரு கையில் தம்பியைப் பிடித்துக்கொண்டும், கங்காவை இருப்பில் ஏந்திக்கொண்டும் எங்கோ ஓடினார். எங்களைப் போல், அங்கிருந்த எல்லா அகதிகளும், அந்த அர்த்த இராத்திரியில் திக்குத் திசையறியாது ஓடினார்கள். நாங்களும் ஓடினோம். நெடுநேரம். ஓடிக் கொண்டிருந்தோம்.

“அந்த இடம், ஒரு காடு போல் இருந்தது. ஒரே இருள். மழையும் தூறிக்கொண்டிருந்தது.

கொஞ்ச நேரத்துக்குப் பின்பு, எங்களோடு வந்த சனங்களின் குரல் கேட்கவில்லை. நாங்கள் தனிமைப் படுத்தப்பட்டு எங்கோ ஓடிக்கொண்டிருந்தோம். அப்பொழுதும் அம்மா எங்களை

விடவில்லை. ஓடிக்கொண்டே இருந்தோம். விடியும் வரை ஓடினோம்.

“விடிந்தது. எங்கு பார்த்தாலுங் காடு. காடு என்றால், இதைவிடப் பெரிய காடு. எனக்குப் பயம் வந்தது. அம்மாவைக் கட்டிப் பிடித்துக்கொண்டு அழுதேன். அம்மாவும் சுற்றும் முற்றும் பார்த்துப் பார்த்து அழுதார். ஒரு கையில் கைக்குழந்தை மறுகையில் தம்பி. நான் அம்மாவை இறுகப் பிடித்துக்கொண்டு அழுதேன். எனக்குப் பசி. தம்பிக்கும் பசி. கங்கா அம்மாவின் பாலுக்காக அழுதாள். இருந்தும், ஏதோ ஒரு நம்பிக்கையில் காட்டுக்குள் எங்கனையும் இழுத்துக்கொண்டு நடந்தார், அம்மா. திக்குத் திசை தெரியாத அந்தக் காட்டுக்குள் நெடுந்தாரம் வந்துவிட்டோம்.

“அந்நேரம் - காட்டுக்குள் இருந்து ஒரு பெரிய சத்தம் எங்களை நோக்கி வந்தது. சத்தங் கேட்டு ஒரு சில விநாடிக்குள், எங்களுக்கு முன்பாக ஒரு காட்டு அலியன் நின்றது. அவ்வளவுதான்! அம்மா - தம்பி - தங்கை - நான் எல்லோரும் நடுக்காட்டுக்குள் முள்ளென்றும் பாஷாது - புதர் என்றும் பாராது கண்மண் தெரியாது, சிதறி ஓடினோம். எங்கே ஓடுகிறோம் என்று தெரியாமல் ஓடினோம். சிறிது வேளைக்குள் நாங்கள் நால்வரும் தனித்தனியே பிரிந்து விட்டோம்.

“அம்மாவைக் காணவில்லை - தம்பி மோகனைக் காணவில்லை - தங்கை கங்காவைக்

அகதிகளாய் வந்த எம்மை,
அலியனும் ஓடோடத் துரத்தியதே!...

அம்மா, கங்கர், மோகன், மணி

காணவில்லை. நான் தேடினேன். அன்று பூராவும் அவர்களைத் தேடினேன். சுற்றிச் சுற்றி அலைந்தேன்... கதறிக்கதறி அழுதேன். பசி - தாகம் - தூக்கம் - களை என்பன என்னை வாட்டின.

“மாலையும் இருண்டது. அத்தக் காட்டில்-ஒரு மரத்தடியில் என்னுடைய இராப் பொழுது ஏதோ ஒருவிதமாகக் கழிந்தது.

“பொழுது விடிந்தது நான் இறக்கவில்லையே யொழிய, நடைப்பிணமாக அம்மாவையும், தம்பி, தங்கையையுந் தேடினேன். கடைசியில் ஒருவரையும் என்னால் தேடிக் கண்டுகொள்ள முடியவில்லை. அவர்களுக்கு என்ன நடந்தது என்று எனக்குத் தெரியாது. நிச்சயமாக, அம்மா இறந்திருப்பார். அந்த யானை, அம்மாவைக் கொன்றிருக்கும். அம்மா கையிலிருந்த கங்காவும் இறந்திருப்பாள். இல்லையென்றால், அம்மா எப்படியாவது என்னைத் தேடிக் கண்டு பிடித்திருப்பாள். நானும் அவர்களைத் தேடிக் கொண்டிருந்ததால் எப்படியாவது அவர்களைச் சந்தித்திருப்பேன். தம்பியும் கங்காவும் குழந்தைகள். அவர்களுக்கு விவரம் தெரியாது. தப்பியிருந்தாலும் என்னைத் தேடிக் கண்டிருக்க முடியாது. ஆனால், அம்மா உயிரோடு இருந்திருந்தால், நிச்சயமாக நாம் சந்தித்திருப்போம்!

“இரண்டு மூன்று தினங்கள் காட்டிற்கு கிடைத்த காட்டுப் பழங்கள்-காய்கள்-கிழங்கு

களைத் தின்றும்; குட்டைகளில் இருந்த நீரைப் பருகியும்; மரப்பொந்து-கிளை-கற்பாறை இடுக்கு என்பனவற்றுள் படுத்தும்; அம்மா-தம்பி-தங்கை ஆகியோரைத் தேடினேன். என் தேடுதல் பலன் தரவில்லை. அழுது, அழுது என் நாவும், கண்ணீரும் வற்றிவிட்டன. அலைந்து அலைந்து என் கால்கள் மரத்து விட்டன”.

என்றிவ்வாறு, தன் சோகக் கதையினைத் தொடக்கமும், முடிவும் இல்லாது அதுவரைக்கும் கூறிவிட்டு, குழந்தை போல் - வாய் விட்டு அழுதான், மணி.

அவனுக்கு ஆறுதல் கூறித் தேற்ற முடியாது கமலும், கமலியும் அழுதார்கள்.

அவர்கள் அழுவதைக் கண்ட மணி, தன் அழுகையை நிறுத்தி-

“நீங்கள் அழ வேண்டாம்... எனக்காக நீங்கள் அழ வேண்டாம்..... வாருங்கள் போவோம்!” என்று மேலும் நடந்துகொண்டு கூறினான், மணி.

அதன் பின்பு, மணி தன் கதையை அங்கு மிங்கும் தொட்டும், தொடாமலும், பட்டும் படாமலுங் கூறினான்.

தாய், தம்பி, தங்கையை இழந்த மணி, காட்டில் அலைந்து கடைசியாக ஒரு கிராமத்துக்கு வந்தான் என்று; அங்கிராமத்திலும், அவன்

கழுத்தில் இருந்த சங்கிலியால் உயிர் பிழைக்க ஒடினான் என்றும்; பலநாள் தப்பிப் பிழைத்து ஒருநாள் மாங்குளம் வந்து, 'றேஞ்சர்' கருணா ரட்ணாவின் வீட்டுக்கு வந்தான் என்றுத் தெரிந்து கொண்டார்கள். அதற்கு மேல் நடந்த, மணியின் கதையை ஏற்கனவே குணபாலா அங்கிள் மூலம் கமல்-கமலி அறிந்திருந்தார்கள்.

மணியின் கதை, அவ்விளம் உள்ளங்களுக்கு ஆரூத் துயரை அளித்தது. அதேநேரம், இது நாள்வரை தன்னுடன் புதைந்திருந்த தன் கதையை, ஒளிவு மறைவு இன்றிக் கூறியதால், மணிக்கும் ஏதோ சுமை இறங்கியது போல் இருந்தது. இப்பொழுது, அவனுக்கு முன்னிலும், ஒரு குதூகலம் - ஒரு மனநிறைவு - ஒரு மகிழ்வு ஏற்பட்டது. அவன் நடையிலும் ஒரு விரைவு - ஒரு விறுவிறப்பு எழுந்தது.

*

*

*

கமல் குறிப்பிட்ட அந்தக் காட்டு மடுவுக்கு நண்பகலின் போது வந்து, சேர்ந்த அவர்கள், நெடுநேரம் மான் கூட்டத்தை எதிர்பார்த்துக் காத்து நின்றார்கள். மான்களைச் சந்திக்க முடியவில்லை.

'இனி என்ன செய்யலாம்?' என்று கமல் யோசித்துக் கொண்டிருந்தான்.

அப்பொழுது, மணி-மான் கத்துவது போல் ஒலி எழுப்பினான். அதனைக் கேட்ட கமலும், கமலியுந் திகைத்தார்கள்.

“இன்னுங் கொஞ்ச நேரத்துக்குள் பாருங்கள்! அந்த மான்கள், இந்தப் பக்கத்தில் நின்றால் நிச்சயமாக இங்கு ஒடோடி வரும்” என்று கூறிக் கொண்டே, முன்பு போல் அடிக்கடி ஒலி எழுப்பினான், மணி.

“சின்ன ஐயா... ஒரு வேளை... அந்த மான் கூட்டம் இங்கு வந்தால், எம்மைக் கண்டு பயந்து ஓடிவிடும்... அதற்கும் ஒரு வழி இருக்கிறது. நாங்கள் மறைந்து நிற்போம்... மான்கள் வந்தால், எப்படியும் என்னுடைய மான்குட்டியை விட்டு அலுவல் பார்க்கலாம்... காட்டு விலங்குகளைப் பிடிக்க, பழக்கிய விலங்குகளை உபயோகிக்க வேண்டும். அந்த வகையில், என் மான்குட்டி உதவும்...” என்று கூறிக்கொண்டிருக்கும் போது, தூரத்தில்-புதருக்குள் ஒரு சலசலப்புச் சத்தம் கேட்டது. என்ன ஆச்சரியம்! அதே மான் கூட்டம், மடுவின் நடுப் பகுதிக்கு வந்து, அங்கு மிங்கும் மருள மருள விழித்தது.

“பார்த்தீர்களா? அதோ மான் கூட்டம்! இனி நாங்கள், இந்த மான்குட்டியை முன்னுக்கு விடுவோம்... ஆனால், குட்டி என்னை விட்டு அகலாதே?... என்ன செய்யலாம்?” என்று யோசித்தான், மணி.

அவ்விதம், சிறிது நேரம் யோசித்து விட்டு-பக்கத்தில் நீளமாக வளர்ந்திருந்த ஒரு காட்டுக் கொடியைப் பிடுங்கி எடுத்து மான் குட்டியின் கழுத்திற் கட்டி, அதனை ஒரு மரத்திற் பிணைத்தான். அவன். அதன் பின், சற்றுத் தொலைவில் நன்கு பதிந்திருந்த ஒரு மரக்கிளையில் கமலியையும், கமலையும் ஏற்றிவிட்டு, தானும் அதில் ஏறிக் கொண்டான். அத்தோடு, முன்பு போல், மான் கத்தியழைக்கும் ஒலியிற் குரல் எழுப்பினான், மணி.

தூரத்தில் நின்று அவன் ஒலியைக் கேட்ட அம் மான் கூட்டம், குட்டி நின்ற இடத்துக்கு, விறுவிதென்று வேகமாக வந்தது. மிகவும் அண்மித்து நின்ற, அந்த மான் கூட்டத்துக்குள், கமல் தன் கண்களை விட்டுத் துளாவினான். கமலியும், தன் கழுத்தில் மாட்டியிருந்த பைநோஸ்யூலேர்ஸை (Binoculars) எடுத்து, அதன் திருகாணியை முடுக்கிப் பார்த்தான்.

அந்த உருவம், தொலைவில் ஒரு பக்கமாக நின்றது.

“அதோ!... அதோ!, அது நிற்கிறது!” என்று கமல் மெதுவாகக் கூறினான். கமலியும், மணியும், அவன் காட்டிய திக்கைக் கூர்ந்து பார்த்தார்கள். கமலிக்கு அளவு கடந்த மகிழ்ச்சி பிறந்தது. தனது ‘பைநோஸ்யூலேர்ஸால்’ அதனை நன்றாக உற்று, உற்றுப் பார்த்து

மகிழ்ந்தாள். அதே நேரம் கமல், தன் கமெராவால் படம் எடுத்தான். மணியும், அவ் வருவத்தைத் தலையிலிருந்து கால் வரை - அங்கம் அங்கமாகக் கண்டு களித்தான். அப்பொழுது அவன் தேடிய அந்தச் சங்கிலியையுங் கண்ணாரக் கண்டு ஆச்சரியத்திலும் ஆச்சரியமுற்று பூரிப் படைந்தான், மணி.

அவன் நினைத்தபடி, அது அவனாகத் தான் இருக்க வேண்டும் என்ற நினைப்பு வந்ததும், மணியால் மரத்தில் இருப்புக் கொள்ள முடிய வில்லை. மெதுவாகக் கீழிறங்கி, பதுங்கிப் பதுங்கிச் சென்று, மான்குட்டியை அவிழ்த்து விட்டான்.

தன் இனத்தைக் கண்ட மான் குட்டியும், மெல்ல மெல்ல அக்கூட்டத்துக்குட் சென்று நிற்க முனைந்தது.

அநாதரவாக வந்து நிற்கும் மான்குட்டியைக் கண்ட மான்கள் சிறிது நேரம் மருண்டு நின்று விட்டு, ஒரு பக்கமாகச் செல்ல முயன்றன. அந்த வேளையில், தனியே நின்ற, அந்த உருவம் மட்டும் மான்குட்டிக்கு அருகில் வந்து, அதைத் தழுவிய வாறு நின்றது. மான் கூட்டஞ் சிறிது தொலைவிற்போய் நின்றது. மான் குட்டி போகாது திரும்பி வர முனைந்தது. குட்டியைத் தழுவியவாறு இருந்த அவ்வுருவம், தன்னுடன் அதை அழைத்துச் செல்ல முயன்றது. எவ்வளவோ இழுத்தும், மான்குட்டி போகாது, திரும்பிவர எத்தனித்தது.

குட்டிக்காக அவ்வுருவம். அதனுடன் சிறிது தூரம் வந்தது அந்நேரம், புதருக்குள் பதுங்கி-தருணம் பார்த்து நின்ற மணி, திடீரென்று வெளிப்பட்டு - அவ்வுருவத்தைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டான். சற்றும் எதிர்பாராத இந்நிகழ்வை அவ்வுருவம் எதிர்பார்க்கவில்லை. எவ்வளவோ திமிறித் திமிறி உதறியும், மணியின் பிடியில் இருந்து அதனால் விடுபட முடியவில்லை. அதற்குள் கமலும், கமலியும் ஓடோடி வந்தார்கள். மூவரும் சேர்ந்து அவ்வுருவத்தைப் பிடித்துக் கொண்டார்கள். “ம்மா... ம்மா...” என்று அது அலறியது. போன மான் கூட்டம் திரும்பி வந்து வெறித்துப் பார்த்துத் திகைப்புடன் கூத்தியது. அவ்வுருவம் ஒன்றுஞ் செய்ய முடியாது, திணறிக் கொண்டிருந்தது.

சிறிது வேளைக்குள், காட்டுக் கொடியால், அதன் கரங்களைப் பின் கட்டாகச் சேர்த்துக் கட்டினான், மணி. அது ஓடிவிட்டாலும் என்று அஞ்சி, அதை மரத்தோடும் பிணித்துவிட்டான்.

பிணிப்பினின்றுத் தப்ப அவ்வுருவம் முயன்றது. முடியவில்லை. ‘ம்மா...ம்மா...’ என்று கோரமாக, அந்தக் காடே அதிரும்படி கூத்தியது. அதன் அவலத்தை, தூரத்தில் நின்று பார்த்த மான் கூட்டமும் காடு முழுவதுங் கேட்கக் கோரமாகக் கூத்திக் கூத்தித் துள்ளிக் கொண்டிருந்தது.

நேரம் உச்சிப் பொழுதுக்கு மேலாகி விட்டது.

மரத்தோடு பிணித்திருந்த அவ்வுருவத்தை மணி நெருங்கி, தன் கையை அதன் மீது வைத்தான். அது வீறிட்டுக் கத்தியது. மணி விடவில்லை. இன்னும் நெருங்கி, அதைத் தடவிக் கொடுத்தான். அது நெளிந்து நெளிந்து நின்று அழுதது. கண்ணில் இருந்து நீர் ஆரூகப் பெருகியது.

கமலும் நெருங்கி, அதைத் தடவிப் பார்த்தான். அது நெளிந்து நெளிந்து சிலிர்த்தது. கமலியும் அருகிற் சென்று தடவிப் பார்த்தாள். மான் குட்டியும் அதன் அருகிற், சென்று நக்கி நக்கி நின்றது. இவ்வாறு எல்லோரும் அதன் அருகில் நெருங்கி நின்று தடவிக் கொடுத்தனர்.

அந்நேரம் மணி- தன் கழுத்தில் இருந்த சங்கிலியை முன்னுக்கு எடுத்துவிட்டு, அவ்வுருவத்தின் மார்பில் தொங்கிய சங்கிலியைத் தடவிப் பார்த்தான்.

என்ன ஆச்சரியம்! அவன் நினைத்தபடியே அந்தச் சங்கிலியும் இருந்தது. அதே புலிநகப் பதக்கம்- அதே வேலைப்பாடு கொண்ட சங்கிலி!

உடனே அச்சரட்டைக் கையில் எடுத்துப் புரட்டிப் புரட்டிப் பார்த்தான், மணி. சந்தேகமில்லை. அதில் எழுத்து இருந்தது.

“சின்ன ஐயா இந்த எழுத்தைப் படியுங்கள், பாரப்போம்!” என்று ஆவலோடு கூறினான், மணி.

“மோகன்” என்று ஆங்கிலத்தில் இருந்த எழுத்தை உரத்து வாசித்துக் காட்டினான், கமல். அவ்வளவுதான் !

“தம்பீ! என் மோகன்... என் மோகன்!!” என்று வாய்விட்டுக் கத்தியபடி, அவ்வுருவத்தைக் கட்டித் தழுவி, ஆனந்தக் கண்ணீர் விட்டுக் கூத்தாடினான், மணி. தன் உடன் பிறப்பைக் கண்ட மணி, துள்ளித்துள்ளி “தம்பி மோகன்! மோகன்!” என்று வெறி பிடித்தவன் போல் கத்தினான்.

அந்த உருவமும், “ம்மா...ம்மா...” என்று ஊமை போல் அழுததேயொழிய, வாய்திறந்து பேசவில்லை.

மோகனுக்குப் பேச்சு வரவில்லை. அவனும் ஏதோ பேச முயன்றான். ஆனால், அவன் நாமரத்துப் போயிருந்தது. பேசிப் பழகாத காரணத்தினால் பாஷையுந் தெரியாது. காட்டில், நெடுங்காலம் விலங்கு போல் வாழ்ந்த அவனுக்கு, மனித உணர்வுகள் இருந்தனவே தவிர, மனிதரைப் போன்ற பழக்க வழக்கங்கள், நடை உடை பாவனைகள் எதுவுமே இருக்கவில்லை. விலங்கியல்பும், விலங்குணர்வுகளுமே மேலோங்கி நின்றன.

அதனால் மணி, கமல், கமலி என்போரைக் கண்டு மோகன், மருண்டு மருண்டு அழுதான். தன்னை ஏதோ சில விலங்குகள் பிடித்துத்

துன்புறுத்துவதாகக் கருதினான். இருந்தும், மனித உணர்வுகள் அவனிடமும் பிறப்பால் இருந்தமையால், அவர்களின் தழுவுதல்களும், அரவணைப்புகளும் ஓரளவுக்கு இதமாக இருந்தன, அவனுக்கு.

மாலே ஆவதற்குள், குடிசைக்குச் செல்ல வேண்டியிருந்ததால், மோகனையுங் கட்டி இழுத்துக்கொண்டு செல்ல முயன்றார்கள், அவர்கள். மோகன் அவர்களுடைய முயற்சிக்கு முதலில் இடங்கொடாது ஓடிவிட முயன்றான். அது முடியவில்லை. கடைசியாக, அவர்களுடன், அவனும் முள்ளிக் காட்டுக் குடிசைக்கு, குரங்குக் குட்டியைப்போலும் மான் குட்டியைப்போலும், செல்ல வேண்டியதாயிற்று.

௮நீந்தவர்கூழை.....

முள்ளிக் காட்டுக் குடிசையில் அன்று ஆனந்தம் கரைபுரண்டு ஓடிற்று. கமல் - கமலி, தங்கள் முயற்சி அமோக வெற்றியீட்டி இருந்ததை நினைந்து மகிழ்ந்தார்கள். யாருடனும் பேசாமல், யாருடனும் பழகாமல் ஒதுங்கி, ஒதுங்கி எந்நேரமும் சோகமே உருவாகி இருந்த மணிக்கு, தன் உடன் பிறப்பான மோகனைச் சந்தித்த சந்தோஷம் அளவில்லாது நிறைந்திருந்தது. குணபால அங்கிள், நடேசு என்போருக்கும் மோகனைச் சந்தித்ததில், அளவு கடந்த களிப்பு உண்டாயிற்று.

காட்டிற் பிடிபட்டு வந்த மோகன், இப் பொழுது நாட்டு மனிதன் போல், சுத்தமாக இருந்தான். அழுக்குப் படிந்த அவனுடைய மேனி, நன்றாகச் சுத்தமாக்கப் பட்டது. நகங்கள்

அளவாக நறுக்கப்பட்டிருந்தன. நீண்டு படர்ந்திருந்த அவனது தலைமயிரும் அளவாக வெட்டப்பட்டது. ஆனாலே உடுத்தறியாத அவன், இப்பொழுது அரையில் சாரமும், மேலுக்கு 'ரீ சேர்ட்'டும் அணிந்திருந்தான். நெற்றியில் வெண்ணீறுத் துலங்கியது.

இரண்டு தினங்களாகக் காட்டுக் கொடியால் பிணிக்கப்பட்டு இருந்த அவன், இப்பொழுது சுதந்திரமாக விடப்பட்டிருந்தான். காட்டில், காய் - கனி - கிழங்குகளைப் பச்சையாக உண்டு, மான்களுள் ஒரு மான்போல் தாவியும், நடந்தும், ஓடியுந் திரிந்த மோகன், இப்பொழுது — கமல் - கமலி போல் சிறிது சோறு உண்ணவும், நீர் அருந்தவும் அமைதியாக நடந்து திரியவும் பழக்கப்பட்டான். ஆனால், பேச்சுத்தான் இல்லை. வாய் இருந்தும் - நாவொலி இருந்தும், எம்மைப் போல் பேச, மொழி தெரியாது இருந்தான். அதனால் சைகைகள் காட்டிக் கொடுக்கப்பட்டன. அதுவும் ஒரு மொழிதானே? சைகை மொழியை மூங்கை மொழி என்போம்.

கமல் - கமலிக்கு இன்னும் ஒரு சந்தேகம் இருந்தது. அன்று, மணி தன் தாயையும், குழந்தை கங்கா - தம்பி மோகன் என்போரையும் விட்டுப் பிரிந்தபோது, தான் மட்டும் தப்பிப் பிழைத்து நாட்டுக்கு வந்தான். அதனை நம்பலாம். ஆனால், தனிமையாகப் பிரிந்த தம்பி

மோகன்- இதுநாள்வரை மான்களுடன் வாழ்ந்தானே; அது எப்படிச் சாத்தியமாகும்? மான்கள் மனிதனை வளர்க்க முடியுமா? மனிதன் மான்களுடன் வாழ முடியுமா? இந்த நியாயமான சந்தேகத்துக்கு விடை காண முடியாது இருவரும் மிகவும் கஷ்டப்பட்டார்கள். அங்கினைக் கேட்டார்கள். அவரும் தக்க பதில் அளிக்கவில்லை. நேசும் அப்படியே. ஆனால், மணி மட்டும்- அந்தச் சந்தேகத்தைப் பற்றி எதுவித சலனமும் இன்றி இருந்தான். அதில், அவனுக்கு அக்கறை இல்லை. தன்னுடைய தம்பிக்கு தன் அப்பா புலிநகப் பதக்கச் சங்கிலி ஒன்றைக் கொண்டு வந்து, அணிந்த நாளன்று தனக்கும் அப்படி ஒன்று வேண்டும் என்று அடம் பிடித்துப் பெற்றுக் கொண்டான் அல்லவா? அச்சம்பவம் உண்மை என்றதால், அதே சங்கிலியை அணிந்திருக்கும் இவன், மோகன் தானென்று மணிக்கு உறுதியாயிற்று. அவனைப் பொறுத்தமட்டில் - தன் உடன்பிறப்பைப் பற்றிய வேறு கேள்விகளுக்கு அவன் இடங் கொடுக்கவில்லை.

அன்று - கமல், கமலி காட்டுக்கு வந்த ஒரு வாரத்தின் இறுதி நாள். காலைப் பொழுதில்- முள்ளிக் காட்டை நோக்கி ஒரு 'ஜீப்' வந்து கொண்டிருந்தது. 'பொறஸ்ட் நேஞ்சர்', கந்தசாமி அதன் சாரதி ஆசனத்தில் அமர்ந்திருந்தார். அவருக்கருகில், அவருடைய மனைவி, திருமதி கந்தசாமி இருந்தார்.

‘ஜீப்’ தூரத்தில் வரும் போதே அதன் இரைச்சல் ஒலியைக் கேட்டு, கமல், கமலி குடிசையின் முற்றத்துக்கு ஓடி வந்தார்கள். வண்டியைக் கண்டதும், குணபால அங்கிள், தன் இரு ஊன்று கோல்களுடன் படலைக்கருகில் வந்தார். நேடேசு ஓடோடிச் சென்று, வண்டியின் கதவைத் திறக்கக் காத்து நின்றான். மணியும் வழமைக்கு மாறாக, படலையடிக்கு ஓடி வந்தான். ஆனால், மோகன் மட்டும் அங்கு வரவில்லை.

கமலும், கமலியும் தமது அப்பா - அம்மாவைக் கண்டு மகிழ்ச்சியில் துள்ளினார்கள். ஒரு வாரத்துக்குப் பின் சந்தித்த தமது பெற்றோரைக் கண்டு அவர்கள் ஆனந்தக் கண்ணீர் விட்டார்கள்.

“ஏன் அழுகிறீர்கள்?” என்று அம்மா கேட்டுக்கொண்டே பிள்ளைகளை அரவணைத்தார்.

“ஏன், உங்கள் முயற்சியில் நீங்கள் வெற்றி கொள்ளவில்லையா?” என்று அப்பா சந்தேகத்தோடு, கேட்டார்.

“வெற்றி...அமோக வெற்றி, ஐயா! உங்கள் பிள்ளைகள், சாதாரணமானவர்கள் அல்லர்! மகாதைரியசாலிகள்!...” என்று மணி பதில் சொன்னான்.

பொதுவாக யாருடனும் பேசாதா - பழகாத மணி, அதிலும் தன்னைக் கண்டால் தூர விலகிப் போகும் மணி, இன்று தன்னருகில் வந்ததோடு

நன்றாகச் சிரித்து மகிழ்ச்சியாக நிற்பதையுங்கண்டார், 'தேஞ்சர்' கந்தசாமி. மேலும், தன்பிள்ளைகளுக்கு அவன் நற்சான்று பகர்வதையுங்கேட்டு, ஆச்சரியப்பட்டார், அவர்.

"நீ... மணியா? எப்பொழுதும் ஒதுங்கி ஒதுங்கி நிற்பவன் அல்லவா நீ?" என்று மணியைப் பார்த்துக் கேள்வி கேட்டார், 'தேஞ்சர்.'

"ஆம், அப்பா... முன்பு நீங்கள் கண்ட மணி அல்ல இவர்!... இவர் புதிய மணி! தன்குடும்பத்தை இழந்து, தன்னந்தனியனாக இருந்த மணி அண்ணாவுக்கு, இப்பொழுது தம்பி ஒருவர்கிடைத்திருக்கிறார், அப்பா" என்றான், கமல்.

"ஒரு தம்பி அல்ல ஐயா... இரண்டு தம்பிகளும், ஒரு தங்கையுங் கிடைத்திருக்கிறார்கள்!" என்று திருத்திக் கூறிவிட்டு, கமலையும், கமலியையும் பார்த்தான், மணி.

"ஆம், அப்பா... நாங்களும் இவருடைய உடன் பிறவாச் சகோதரர்கள் தான், அப்பா!" என்றாள், கமலி.

"அப்படியென்றால், மணியினுடைய உடன் பிறந்த தம்பி யார்?... எங்கே அவர்?" என்றாள், ஆவலோடு அம்மா.

"அவர் தான், காட்டில் கண்ட அந்த அதிசயப் பிறவி!... பாலைக் காட்டில், மான்

கூட்டத்துக்குள், முன்பு ஒருநாள் அப்பா கண்டு, மீண்டுங் காண அலைந்தாரே... அந்த அதிசய உருவந்தான், இவருடைய கூடப்பிறந்த தம்பி, மோகன்!" என்று விளக்கிக் கூறினான், கமல்.

"என்ன, அந்த அதிசயப் பிறவி ஒரு மனிதப் பிறவியா?... என்னால் நம்ப முடியவில்லையே! அதுவும் மணியின் தம்பியா அவன்?" என்று, தன் சந்தேகத்தை வாய்விட்டுக் கூறினார், அப்பா.

"சந்தேகத்துக்கு இடமில்லாமல்... தக்க ஆதாரங்களுடன் தன். தம்பியை இனங்கண்டு விட்டார், இவர். இவருடைய கதை, மிகவும் சோகம் நிறைந்தது, அப்பா... எல்லா விவரங்களையுங் கூறுகிறேன், வாருங்கள்..." என்று கூறிக்கொண்டே குடிசையின் ஏணிப் படிகளில் ஏறினான், கமல். அவனைத் தொடர்ந்து எல்லோருஞ் சென்றார்கள்.

அப்பொழுது அங்கிள் நொண்டி நொண்டி வருவதைக் கண்ட 'றேஞ்சர்' கந்தசாமி- "என்ன குணபாலா இது?... நொண்டுகிறாயே?" என்றார்:

"அதிங்.. சும்மா தானே மாத்தயா! நாங் புஞ்சி மாத்தயா கூட காட்டுக்கு பேர்னாங் தானே..." என்று அங்கிள் தொடர, கமல்-

"ஆம்... அப்பா... அன்றைக்கு ஒரு நாள் அங்கிளுடன் காட்டுக்குப் போன இடத்தில் ஒரு காட்டுப் பன்றி வந்து அங்கிளைத் தாக்கி

விட்டது...அன்றைக்கு நாங்கள் உயிர் பிழைத்தது, கடவுளின் கருணையால் தான்!" என்றுன்.

"பெரிய காயம் போலிருக்கிறதே!"

"இல்லை மாத்தயா... இதிங் என்ன? இதிங் காயம் புஞ்சி மாத்தயா வந்தா எப்பிடி? நாங் காயங் எல்லாங் இப்ப மாறினது தானே!..." என்று கூறியபடி ஏணிப்படிக்களில் முட்டி மோதி ஏறினார், அங்கிள்.

"எங்கே மணி, உன் தம்பி?" என்று அப்பா கேட்டார்.

அப்பொழுது தான், மோகன் அங்கு இல்லாதது எல்லோருக்கும், தெரிய வந்தது. "மோகன் எங்கே?" என்று எல்லோரும் அவனைத் தேடினார்கள். எல்லோருக்கும் மனம்திக்കென்றது. தம்மைப் பிரிந்து மீண்டும், அவன் காட்டுக்கு ஓடிவிட்டானே என்று எல்லோருங் கவலையோடு ஆளுக்கொரு பக்கமாக அவனைத் தேடினார்கள். அவன், அங்கு நின்றால் தானே?

மோகன் எங்கோ மறைந்து விட்டான். தோட்டத்துக்குள் தேடிச் சென்ற நடேசு, வெறுங் கையோடு திரும்பி வந்தான்; குடிசை முழுவதும் தேடிய கமலி கையை விரித்தாள்; வளவு முழுவதுந் தேடிய கமல், ஆற்றொணைக் கவலையோடு சோர்ந்து திரும்பினான். மோகனைத்

தேடிச் சென்ற, மணி மட்டும் நெடுநேரமாகியும் திரும்பவில்லை.

நிலைமை இப்படியாகும் என்று யாரும் எதிர் பார்க்கவில்லை.

பொழுது திரும்பிக் கொண்டிருந்தது. அன்றே அப்பா - அம்மா - பிள்ளைகள் யாவரும் மாங்குளத்துக்குத் திரும்பிவிட இருந்தார்கள். ஆனால் மோகனின் பிரிவு, அவர்களை அவ்விதஞ் செய்ய முடியாது வைத்து விட்டது.

*

*

*

மனித வாடையே இல்லாது, எதேச்சையாக, மான்களுடன், ஒரு மான் போல் துள்ளித் திரிந்த மோகனுக்கு - கடந்த இரண்டு தினங்களில் ஏற்பட்ட புதிய அநுபவங்கள் புதுமையாகவே இருந்தன. விலங்குகளோடு விலங்காகவே வாழ்ந்த அவனுக்கு, மனித சுபாவங்கள் - கட்டுப்பாடுகள்-ஒழுங்குகள் யாவும் ஏதோ ஒரு புதிய உலகத்தைத் தோற்றுவித்தன. மணி - கமல் - கமலி என்போர் அவன் மீது சொரிந்த அன்பு-பாசம்-உறவு யாவும் அவன் உள்ளத்தில் ஏதோ ஒரு புதிய அநுபவத்தைத் தோற்ற வைத்தது. ஆயினும் அவை யாவும் தேவையா? - தேவை இல்லையா? என்ற உணர்வுகளில் அவன் தத்தளித்தான். இப்பொழுது, தன்னுடலில்

ஏற்பட்ட அலங்காரங்கள் - குறிப்பாக, அவன் அணிந்திருந்த சாரமும், 'ரீசேர்ட்'டும் வேண்டாத கோலங்களாக உறுத்தின. அவன் உண்ட சோறுங் கறியும் அவன் பசிக்கு ஏற்றவையாக இல்லை. அதேநேரம், மற்றவர்களின் நடை - உடை - பாவனைகளும் அவனுக்குப் புதுமையாக இருந்தன. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, தன்னை எல்லோரும் மேற்பார்வை செய்து கொண்டிருப்பதும், கண்காணித்துக் கொண்டிருப்பதும் வேண்டாத விடயங்களாக அவனுக்குத் தோன்றின. காட்டில், சுதந்திரமாக உண்டு - உறங்கித் திரிந்த மோகனுக்குக் கடந்த இரு தினங்களில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் அவனை அடிமைப் படுத்துவதாக இருந்தன. அதனால், இக்கூட்டத்தில் இருந்து விடுபட அவன் துடித்துக் கொண்டிருந்தான். அதற்கான ஒரு சந்தர்ப்பத்தை எதிர்நோக்கிக் கொண்டுமிருந்தான்.

இவ்வேளையிற்றான், அன்று காலை யில் பேரிரைச்சலோடு அங்கு வந்த 'ஜீப்'பைக் கண்டு மோகன் முதலில் அஞ்சி நடுங்கினான். அதில் வந்த 'றேஞ்சர்' கந்தசாமி, அவர் மனைவி என்போர், அங்கிருந்த கூட்டத்தாரோடு சேர்ந்து, மேலும் தனக்குத் தொந்தரவு தரப் போகிறார்கள் என்று கருதினான்.

'றேஞ்சர்', அங்கு வந்த ஆரவாரத்தில் எல்லோரும் அவரைச் சூழ்ந்து நின்ற சந்தர்ப்ப

பத்தைப் பயன்படுத்தி, அங்கிருந்து நழுவினான், மோகன்.

குடிசைக்குப் பின்புறமாகச் சென்று, வேலியைத் தாண்டி காட்டுக்குள் நெடுந்தூரம் வந்தான், அவன். அப்பொழுதுதான், 'தான் - எங்கே போவது?' என்ற கேள்வி அவனை ஆட்கொண்டது. காட்டில், மான் கூட்டத்துக்குள் ஒரு மான் போல், அக்கூட்டம் சென்ற வழியில் அவனுஞ் சென்று பழகிய அவனுடைய பின்பற்றாக்கம் மட்டுமே அவனிடமிருந்தது. தானாக எதையுஞ் செய்யவோ - வழி அறிந்து தன்னை நெறிப்படுத்தவோ அதுவரை தெரியாதிருந்த அவனுக்கு, அவனது அந்நேரத் தனிமை அச்சத்தை உண்டுபண்ணியது. அதனால், அதற்கு மேல் ஓரடியும் எடுத்து வைக்கப் பயந்து, பக்கத்தில் நின்ற மரத்தை அண்ணாந்து பார்த்தான், அவன்.

அது ஓர் ஆலமரம். குடைபோல் தனது கிளைகளைப் பரப்பியும், கால் போல் தனது விழுதுகளை நிலத்தில் ஊன்றியும் நின்றது, அம்மரம். அதன் வீழ்தொன்றைப் பற்றி, அதன் மேல் ஏறி, ஒரு கிளையிற் பதுங்கிக் கொண்டான், மோகன்.

மோகனைத் தேடி மணியும், அவ்விருவரையுந் தேடி எல்லோரும் அலைந்தார்கள்.

எல்லோரையும் இழந்து, தனி மரமாக இருந்த மணிக்கு - தன் உடன் பிறப்பு ஒருவன் கிடைத்த பூரிப்பில் எல்லாத் துன்பங்களையும் மறந்து, கடந்த இரு தினங்களும் மகிழ்ந்திருந்தான், மணி. ஆனால், கடைசியில்-அந்த ஓர் உடன்பிறப்பும், தன்னை அடையாளங் காண முடியாது அகன்று விட்டதே? தான் துடித்த துடிப்பில், ஒரு சிறு துளியாவது அவன் துடிக்க வில்லையே? - என்று கவலைப்பட்டான், மணி. இருந்தும், காலப்போக்கில், அவனுக்குத் தன் உறவையும் பாசத்தையும் உணர்வைக்கலாம் என்று காத்திருந்தது, அச் சோதரவுள்ளம். ஆனால், இடையில் - இப்படி மோகன் போவான் என்று அவன் எதிர்பார்க்கவில்லை. அக்கவலை, அவனை மீளாத் துயரில் ஆழ்த்தியது.

தன் தம்பிக்காக, அவன் காட்டுக்குள் ஓடினான். "ஓ!" என்று கதறிக் கதறி, அவனைத் தேடினான். "மோகன்!... மோகன்!" என்று கூவி- குரலெழுப்பிக் கொண்டு, பைத்தியக் காரனைப் போல் காடு மேடெல்லாம் அலைந்தான், மணி.

பசி - தாகம் - களை, தாங்க முடியாது அவன் சோர்ந்து விட்டான். அதனால், ஓரடிகூட எடுத்து வைக்கத் திராணியற்றுக் களைத்து விட்டான்.

அப்பொழுது, பொழுது நன்றாகச் சாய்ந்து விட்டது. இருள் கவிந்து கொண்டிருந்தது.

சோர்வின் மிகுதியால், மணியின் கண்களும் இருள, அவன் மயங்கி அந்த ஆலமரத்தடியில் வீழ்ந்து விட்டான். பேச்சு - மூச்சின்றி கிடந்தான், மணி.

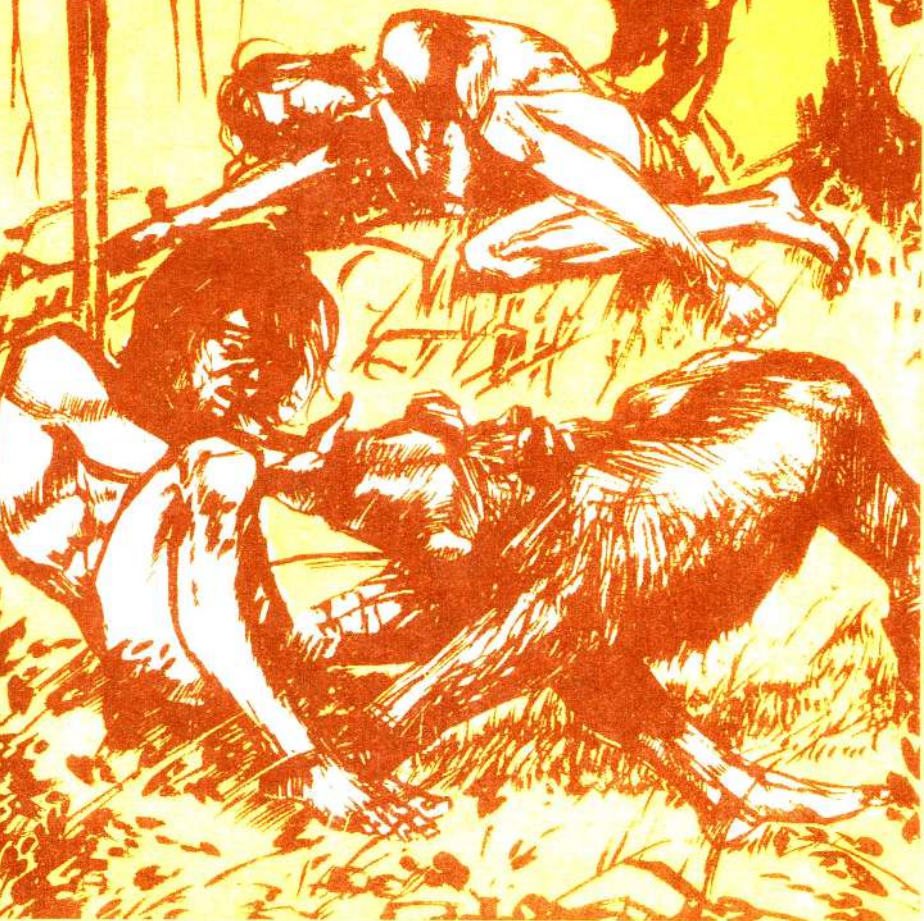
ஆலமரக் கிளையில் ஏற்கனவே ஏறிப் பதுங்கிக் கொண்டிருந்த மோகன், மணியைக் கண்டு அஞ்சினான். தன்னைப் பிடித்துக் கொண்டு செல்ல மணி வந்து விட்டானே! என்று பயந்து நடுங்கினான், அவன்.

அதேநேரம் - பக்கத்துப் புதரிலிருந்து ஒரு கரடி வெளியே வந்தது. மணியைக் கண்டதும், அவனைத் தாக்க அது பயங்கரமாகக் கத்திக் கொண்டு ஓடி வந்தது. மயக்கத்திற் கிடந்த மணி விழிப்பதற்குள், அக்கரடி அவனை அணுகி விட்டது.

இக்காட்சியை, மரக்கிளையில் இருந்து அவதானித்துக் கொண்டிருந்த மோகன் ஏதோ ஓர் உணர்வு உந்த - மளமளவென்று கீழ்இறங்கி வந்தான். பக்கத்திற் கிடந்த ஒரு பெரிய தடியை எடுத்து, தன் பலங்கொண்ட மட்டும் ஓங்கி, அக்கரடியை அடித்தான். மணியைத் தாக்கவந்த கரடி, இப்பொழுது - மோகன் பக்கந் திரும்பி-மிகவும் மூர்க்கமாக அவனுடன் போராடியது. மோகனும் தான் வைத்திருந்த தடியால், கரடியை நையப் புடைத்தான். கரடியும் விடாது சாடியது.

தாளுடா விடினுந் தன்தசை
தானுமாடு மீமே!...

— மணி, மோகன்

இந்நேர ஆரவாரத்தால், விழித்துக் கொண்ட மணி, மோகன் கரடியுடன் போராடுவதைக் கண்டு ஆச்சரியமும் அதேநேரம், ஆனந்தமும் கொண்டான். தான் தேடிவந்த, தன் சகோதரன் கிடைத்து விட்டான் என்ற மகிழ்ச்சியும், அவன் ஒரு கரடியோடு போரிடுகிறான் என்ற வியப்பும் அவனுக்கு ஏற்பட்டன.

கரடிக்கும், மோகனுக்கு மிடையிற் கடுஞ்சமர் நடந்து கொண்டிருந்தது. ஒரு கட்டத்தில்-மோகன், கரடியுடன் தாக்குப்பிடிக்க முடியாது தத்தளித்தான். அந்நிலையில், மணி உடனடியாக தன் இடுப்பிலிருந்த கைக் கோடாலியை எடுத்துக்கொண்டு சென்று, பின்புறமாக நின்று கரடியைத் தாக்கினான். இருமுனைத் தாக்குதலால், நிலை குலைந்து ஓட முயன்ற கரடியை விடாது, தன் கோடாலியால் ஒரே வெட்டாக வெட்டினான், மணி. கரடி, பெரும் பயங்கர அலறலுடன் மல்லாந்து வீழ்ந்து, இறந்தது.

கரடி ஒருபக்கம் விழ - மோகன் மணியை நோக்கி - தானாகவே வந்தான். அவனை ஆரத் தழுவியபடி ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்தான், மணி. மோகனுந் தன் உடன் பிறப்பின் பாச ஷணர்விற கட்டுண்டு நின்றான். அதன் பின் மோகன், கரடி வந்ததையும், மணியை அது தாக்க முனைந்த போது தான் வந்து தடியால்

அதைத் தாக்கியதையுஞ் சைகையாற்
சொன்னான். அதனை விளங்கிக் கொண்ட போது-
மணிக்கு அளவில்லா ஆனந்தம் பெருகிவழிந்தது.
'தான் ஆடாவிட்டாலும், தன் தசை ஆடுமாமே!' என்றது போல் அவன் புளகாங்கிதம் அடைந்தான்.

அந்நேரம் - எதிர்த் திசையில், தீப்பந்தங்கள் ஒளி பரப்ப, "மணி!... மணி!" என்று ஒலிகள் கேட்டன. அவற்றைத் தொடர்ந்து, 'ரேஞ்சர்'- நடேசு - கமல் என்போர் மாலை இருளைக் கிழித்துக்கொண்டு அந்த ஆலமரத்தடிக்கு ஓடி வந்தார்கள். அங்கு, மணியுடன் மோகனைக் கண்டு, 'கை நழுவிப் போன பொருளை மீண்டும் பெற்றவர்' போல் அகமகிழ்ந்தனர். அதே வேளையில், அங்கு இறந்து கிடந்த கரடியையுங் கண்டு வியப்படைந்தனர்.

நடந்த சம்பவங்களை கூறிக்கொண்டே மோகனை அன்போடு அணைத்தவாறு மணி முன் செல்ல, எல்லோருங் குடிசைக்கு விரைந்தார்கள்.

புதிய பாலைகயில்...

பொழுது புலர்ந்த பொழுது, முள்ளிக் காட்டுக் குடிசையில் எல்லோருங் குதூகலமாக இருந்தார்கள். 'நேஞ்சர்' கந்தசாமியும், அவர் மனைவியும், தம்மிரு செல்வங்களான கமல் - கமலியின் வெற்றிக் களிப்பில் தாமும் மகிழ்ந்தார்கள். மணி, தன் சகோதரனைச் சந்தித்த களிப்பில் மகிழ்ந்திருந்தான். குணபாலா அங்கிலும், நடேசம் தமது எசமானின் குடும்பம் தம்முடன் இருந்ததில் உவகை விஞ்சக் களித்தார்கள். இவர்களோடு, அங்கிருந்த மான் குட்டி - இராணிக்குட்டி - 'டைகர்' - கிளி - அணிற் பிள்ளை போன்ற பிராணிகளுங் குதூகலமாக இருந்தன.

இவ்வேளையிற்றான், கமல் தன் தந்தையிடம் மணி - மோகன் என்போரைத் தம்முடன் அழைத்துச் செல்ல அனுமதி பெற்றான்.

அவர்களுடன் செல்ல, முதலில் மணி மறுப்புத் தெரிவித்த போதிலும், பின்னர் மோகனின் எதிர்காலத்தை எண்ணி உடன்பட்டான்.

அந்தக் களிப்பில், கமலும், கமலியும் குதித்தார்கள். மோகன், கமலியின் வயதொத்த சிறுவன். காட்டில், நெடுங்காலம் வாழ்ந்தமையால் பாஷை தெரியாது - பண்பாடுகளுந் தெரியா - மனித வாழ்வுக்கான நெறிகள் கூடத் தெரியா. அவனுடைய காட்டுக் குணங்களும், பழக்க வழக்கங்களும் மனித நெறியில் மெருகிடப் பட்டுப் புடம் போடப்பட வேண்டியிருந்தன. அவனும் நம்மைப் போல் மனிதனாக வாழ, கல்வி - நல்லொழுக்கம் - நடையுடை பாவனைகள் ஊட்டப்பட வேண்டும், அல்லவா?

அவற்றைச் செய்ய வேண்டிய பொறுப்பை, தமது பிள்ளைகளின் அன்பின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்க, 'ரேஞ்சர்' ஏற்றுக்கொண்டார். மோகனுடன் மணியையுந் தன் கவிகாரப் புதல்வர்களாகப் பேணவும், பராமரிக்கவும் அம்மாவும் விரும்பினார்.

அதன் பேரில் - மோகனும் மணியும் புதிய பாதையை நோக்கிப் பயணமானார்கள். அவர்களுடன் மணியின் மான்குட்டியும், கமலியின் புதிய தோழி 'இராணிக் குட்டி'யும் புதிய உலகத்தைக் காணப் புறப்பட்டன.

காலேக் கதிரவன், தன் இதமான கதிர்களை முள்ளிக் காட்டுக் குடிசையின் முற்றத்தில் வீசிக் கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது அப்பா 'ஜீப்' பின் சாரதி ஆசனத்தில் இருக்க, அம்மாவும், கமலியும் அவர் அருகில் அமர்ந்தார்கள். பின்னாசனத்தில் மணி - மோகன் - கமல் இருந்தார்கள். 'இராணிக் குட்டி' கமலியின் மடியில் இருக்க; மணியின் மான் குட்டி எல்லோருக்கும் நடுவில் இருந்து வேடிக்கை பார்த்தது.

நன்றியுடன், கமல் - கமலி ஆங்கிலையும், நடேசுவையும் பார்த்துப் புன்முறுவல் பூக்க 'ஜீப்' புறப்பட்டு-காட்டைக் கிழித்துக் கொண்டு பறந்தது.

— முற்றம் —

திரு. அரு. வை. நாகராஜனின்
எழுத்தும் பிறவும் பற்றி —

இவருடைய முதல் நூலான ‘மார்கழி மங்கையர்’-(1971)
எனும் நூலில் —

o தமிழ் அறிஞரும், கல்வியாளருமான—

கி. லக்ஷ்மணன்,

“திரு. நாகராஜனுடைய தமிழ் நடை எளிமையும்
தெளிவும் பொருந்தியது. வாசகரைக் கவரவல்ல
சுவையை உடையது...”

என ‘அணிந்துரை’ யாகவும்;

o தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார்,

தெய்வசிகாமணி அவர்கள்

“திரு. நாகராஜன் எளிய இனிய நடையில் இந்த
நூலை எழுதியுள்ளார்.... இது சிறுகதை போல்
உருவாகியுள்ளது. இஃது இக்காலத்துக்குப்
பெரிதும் பயன்படக் கூடி பாணி. இனிய தூய
ஆற்றொழுக்கில் நூலின் போக்கு அமைந்
துள்ளது...”

என ‘அருளுரை’ யாகவும்;

வழங்கியுள்ளார்கள்.

இவருடைய, ‘விநாயக மகத்துவம்’ (விளக்கவுரை)-(1987)
எனும் நூலில்—

o யாழ். நல்லை ஆதீன முதல்வர்,

ஸ்ரீலக்ஷ்மீ சோமசுந்தர தேசிக ஞானசம்பந்த
பரமாசார்ய ஸ்வாமிகள்,

“.....யாவரும் இலகுவாகக் கற்றுணர்ந்து
கொள்ளும் வகையில் இவ்வுரையாசிரியர்

(நாகராஜன்) தனது ஆழ்ந்த அறிவைக் காட்டி யுள்ளார். நூலின் நூழைவாயிலில் இவர் தரும் கருத்துக்கள் யாவும் பொன்முடியில் விளங்கும் வைரக் கற்களாக அமைகின்றன... ”

என ‘அருளுரை’ யாகவும்;

- o ‘சிவத்தமிழ்ச் செல்வி’.

தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி

“..... சொற்றமிழ் வல்லாரும், இன்னுரைச் சொற்பொழி வாளருமான திரு. நாகராஜன், மிகவும் தெளிந்த உரை நடைமில் பொருட் செறிவும், சொற்செறிவும் மிக்க உரை விளக்கஞ் செய்துள்ளார்கள்.....”

என ‘வாழ்த்துரை’ யாகவும்;

- o சுவைஞர்.

க. உமாமகேஸ்வரன்,

“.....முப்பத்து நான்கு தலைப்புகளில் விநாயக மகத்துவத்தை உரையாக வழங்கியிருக்கும் திரு. நாகராஜன், தேர்ந்த நடிகர். உரையைக் குரல் அலையும் (Modulation of Voice) இயல்பு களுக்கு ஏற்ப எழுதியிருக்கும் அவர், தமது கணீரென்ற - கம்பீரமான குரலில் அதனை உரையாக, ஒலிநாடாவிலும் வழங்கியிருக்கிறார்.....”

என ‘செவி நுகர் கணிச் சுவையுரை, யாகவும் தந்துள்ளார்கள்.

இந்நூலாசிரியரின் இதர நூல்கள்

- ★ **மார்கழி மங்கையர் —**
(சமயம் — 1971) —
— வைரமான் வெளியீடு
- ★ **மாணவர் நல்லுரைக் கோவை —**
(சிறுவர் இலக்கியக் கட்டுரைகள்-1976)
— வைரமான் வெளியீடு
- ★ **தென்மயிலை அருள்மிகு வீரபத்திரர் ஊஞ்சல்—**
(சமயம் — பெயர் தெரியாத புலவர் ஒருவரின்
பாடல்களைத் திருத்தியும், புதுக்கியும்
எழுதியதோடு, புதிய பாடல்களும்
எழுதப்பட்டன — 1986.)
— வைரமான் வெளியீடு
- ★ **விநாயக மகத்துவம் —**
(சமயம் - மிருதங்க வித்துவான்,
க. ப. சின்னராசா எழுதிய
இசைப் பாடலுக்கான விளக்கவுரை-
இசையிடைப்பட்ட உரை — 1987)
—தெல்லிப்பழை பாலர் ஞானோதய
சபை வெளியீடு
- ★ **தாய் தரும் தாலாட்டு —**
(கட்டுரை - நாட்டார் பாடல் தொகுப்பும்
விளக்கமும் — 1988. ஜூன்)
— வைரமான் வெளியீடு

- ★ அவன் பெரியவன்
சிறுவர்களுக்கான கதை -1993
- வரதர் வெளியீடு
- ★ சிறுவர் சிந்தனைக் கதைகள்
- வைரமான் வெளியீடு - 1992
- ★ தேடலும் பதித்தலும்
- வைரமான் வெளியீடு - 1992
- ★ பட்டரின் அபிராமி மான்மியம்
- வைரமான் வெளியீடு - 2000
- ★ சிறுவர் சிந்தனைக் கதைகள்
- வைரமான் வெளியீடு - 2002
- ★ ஒரு காலத்துச் சிறுகதைகள்
- வைரமான் வெளியீடு - 2003
- ★ அநு.வை.நா. இன்
கருத்தும் எழுத்தும்
- வைரமான் வெளியீடு - 2004
- ★ அறிவியற் பேழையில் ஒரு சில மணிகள்
- வைரமான் வெளியீடு - 2005

- ★ சிறுவர் கவிதையிற் புதிய சிந்தனைகள்
- வைரமான் வெளியீடு - 2006
- ★ சிறுவரும் அவர்தம் அறிவுசார் சாதனங்களும்
- வைரமான் வெளியீடு - 2007
- ★ சிறுவர்க்கான பழமொழிக் கதைகள்
- வைரமான் வெளியீடு - 2008

இவரைப் பற்றி...

உய்ப்பிட்டியில் -1933இல், பிறந்த திரு அரு.வை நாகராஜன் கடந்த நூற்பது ஆண்டுகளாக ஆக்க இலக்கியத் துறையில் அமைதியாகவும் ஆழமாகவும் அயராது ஈடுபட்டு வருகிறார். இவ்வுய் நாய்: தாவடி இ.த.க. பாடசாலையில் முதலாந் தர அதிபராகக் கடமைபாற்றுகிறார்.

இவர் கைவைக்காத எழுத்துத் துறையே இன்மை எனலாம். சிறுகதை, கட்டுரை, நாவல், நாடகம், கவிதை, சிறுவர் இலக்கியம் எனப் பல துறைகளிலும் எழுதியுள்ளார். கலை இலக்கிய ஆர்வலர்; சுவைஞர்; ஆய்வாளர். மனிதநேய உணர்வேக ஆன்மீகமும் வெளக்-கமும் இணையோடக் கருத்து, ஷுங்கதும் சொற்பொழிவாளர். ஆற்றொழக்கான தெளிந்த, இனிய தமிழ் நடை கைவந்த வல்லுநர்.

"அன்னை" எனுஞ் சஞ்சிகையை அற்புதங்களில் வெளியிட்டவர், "ஆசிரியன்" எனும் இலங்கைத் தமிழர் ஆசிரியர் சங்கப் பத்திரிகையின் ஆசிரியராக இருந்தவர், "மாணவர் நல்லுறைக் கோவை", "தொல்துடி மந்தர்" எனுஞ் சிறுவருக்கான ஆக்கங்களை "விரேகசரி" யில் தொடர் கட்டுரைகளாகத் தந்தவர், "மார்கழி மங்கையர்", "மாணவர் நல்லுறைக் கோவை" "விநாயக மகத்துலம்" (விளக்கவுரை), "தாய் தரும் தாலாட்டு", எனும் நூல்களை எழுதியவர். யாழ், இலக்கிய வட்ட உறுப்பினர்; கலை இலக்கியக் களத்தின் முக்கிய வேர்.

இவற்றோடு திரு. நாகராஜன் மயிலிட்டி தெற்கு பிறைகள் குழு; வலி, வடக்குப் பிறைகள் குழுக்களின் ஁ன்றியம்; விலிப்புலவலு விழந்தோர் வாழ்வகம் போன்ற பல்வேறு சமூக நல நிறுவனங்களிலும் பொறுப்பான பதவிகளில் இருந்து சமூக சேவைப் பணிகளு மாற்றுகிறார்.

-செங்கை ஆழியான்

அறு. வை. நாகராஜன்

நல்லறிஞர் கலைஞர்கள் நயந்து வாழும்
 பல்புகழ்சேர் உருப்பிட்டிப் பதியில் வாழ்ந்த
 வைரமுத்து இராசம்மா வாழ்வில் நாளும்
 செய்தவத்தால் வந்தமைந்தன் நாகராஜன்
 ஆசானாய் அதிபருமாய் அதிகாரியாகி
 பேசுபுகழ் பல்கலையில் வல்லோனாகித்
 தென்மயிலை நாகலிங்கம் இலட்சுமி தந்த
 நன்மகளார் சங்கீத புஷணமாய்
 மங்கைகேச சூபதியை மணந்து வாழ்ந்து
 மைந்தன்சிவா னுசன்மருகி பிரிய தர்சினி
 தந்த செல்வி சப்தனாநந் பேர்த்தியோடு
 சிந்தைமகிழ்ந் தின்பமுற வாழ்ந்த வாழ்வில்
 இலக்கியநல் வித்தகராய் இணையில்லாத
 பலப்பலவாம் நூல்தந்து விருதும் பெற்றுத்
 தன்புகழை இந்நிலத்தில் நாட்டி வைத்து
 தான்கிறைவன் தாளடைந்தார் தக்கோன்தானே.